

C. W. Leadbeater

Kuudennen kantarodun alkuvaiheet

2021

Kustantaja: Jukka I. Lindfors, Lammi
E-kirja (PDF)
ISBN 978-952-7338-06-3

Lukijalle

Teoksen sisältö on alun perin julkaistu C. W. Leadbeaterin artikkelisarjana *The Theosophist* -lehdessä vuosina 1909–10. Myöhemmin siitä koostettiin kirja, ja se on julkaistu myös osana teosta *Man: Whence, How and Whither, A Record of Clairvoyant Investigation* (Annie Besant ja Charles W. Leadbeater). Kirjoihin on alun esittelevien lukujen jälkeen yksikön 1. persoonan käyttö karsittu pois (niin pyritty tekemään myös tässä uudistetussa suomennoksessa) sekä tekstiä paikoin muutenkin muokattu. Sarjakirjoituksen englanninkielisessä nimessä esiintyy käsite ”root race”, joka sata vuotta sitten oli tapana suomen-
taa sanalla ”juurirotu”. Nykyisin pidetään parempana käännöksenä ”kantaroitu”, jota on tässäkin teoksessa käytetään.

Suomennos julkaistiin *Ruusu-Risti*-lehdissä vuosina 1910–11 ilmeisesti Väinö V. Valvanteen kääntämänä. Tuota suomennosta on tarvittaessa tarkistettu ja korjattu sekä sen kieliasua hieman nykyaikaistettu.

Kuudennen kantarodun alkuvaiheet

KUNINGAS ASOKAN NÄKY

Noin kaksitoista vuotta sitten oli minulla kunnia yhdessä presidenttimme kanssa tutkia muutamia eversti H. S. Olcottin edellisiä elämiä. Useimmat seuramme jäsenet ovat kuulleet, että hän viimeistä edellisessä ruumistuksessaan oli suuri buddhalainen kuningas Asoka, ja ne, jotka ovat lukeneet sen pienen muistelman hänen aikaisemmasta historiastaan, jonka kirjoitin Amerikan viime vuosikokousta varten, muistavat, että sen elämän lähetessä loppuaan hänellä oli suuren epäilyksen ja alakuloisuuden aika, jonka huojentamiseksi hänen mestarinsa näytti hänelle kaksi merkillistä kuvaa, toisen menneisyydestä ja toisen tulevaisuudesta. Kuningas oli surrut sitä, ettei hän ollut kyennyt toteuttamaan kaikkia suunnitelmiaan, ja hänen suurin epäilyksensä oli ollut, saattaisiko hän loppuun asti pysyttää yhteytensä mestarinsa kanssa, kunnes päämäärä olisi saavutettu. Tämän epäilyksen karkottamiseksi mestari ensiksi menneisyyden näyllä selitti hänelle, kuinka heidän välinen yhteytensä alkuaan oli syntynyt kauan aikaa sitten Atlantiksen mantereella ja kuinka silloin oli luvattu, ettei side koskaan katkeaisi. Sitten toisessa näyssä hän osoitti tulevaisuuden, jolloin hän itse tulisi olemaan kuudennen kantarodun Manu ja kuningas Asoka korkeana päällikkönä palvelisi hänen johdollaan.

Näyttämönä oli kaunis puistontapainen maisema, jonka kukkaiset kunnaat viettivät taivaansiniselle merelle. Mestari M. seisoi pienen oppilas- ja auttajajoukon ympäröimänä, ja samalla kuin hurmaantunut kuningas katseli viehättävää näkyä, astui siihen mestari K. H. oppilastensa seuraamana. Molemmat mestarit syleilivät toisiaan, oppilaiden joukot sekaantuivat keskenään, iloisesti tervehtien toisiaan, ja siihen tuo ihmeellinen kuva häipyi meidän lumottujen silmiemme edestä. Mutta se vaikutus, jonka se jätti, pysyi himmenemättömänä, ja se tuo mukanaan tiedon ja varmuuden, joka on sanomattoman ihmeellinen ja mieltä nostava.

Tutkimusta tehdessämme käytimme syyruumiin näkökykyä ja siten ne minät, jotka muodostivat joukon, näkyivät meille selvästi. Monet niistä me heti tunsimme. Muita, joita emme silloin tunneet, olemme sittemmin tavanneet fyysisellä tasolla. Sanomattoman kummallista on tosiaan tavata – ehkä maapallon toisessa ääressä – joku jäsen, jota fyysisesti emme ole ennen nähneet, ja hänen selkensä takana vaihtaa katseita, joilla toisillemme sähkötämme, että hänet tunnemme: ”tässäkin on sellainen, joka tulee olemaan meidän kanssamme loppuun asti”.

Me tiedämme myös, ketkä *eivät* tule olemaan siinä mukana, mutta siitä me, kiitos Jumalan, emme saa vetää mitään johtopäätöksiä, sillä me tiedämme, että suuret joukot jäseniä, jotka eivät ole mukana rotua aloittamassa, yhtyvät työhön myöhemmin, ja tiedämme myös, että mestarien työhön kuuluu muitakin toimintakeskuksia. Tämä varsinainen keskus, jota me silloin katselimme, tulee olemaan erityisesti varattu uuden kantarodun alkuunpanemiseen. Sen tähden se on ainoa laatuaan, ja vain ne, jotka huolellisella itseharjoituksella ovat valmistaneet itseään ottamaan osaa tuohon erikoiseen työhön, voivat siihen joutua. Siinä tarkoituksessa että tämän työn ja siihen vaadittavan koulutuksen luonne tulisi selvästi tunnetuksi, on minun suotu esittää jäsenillemme tämä kuvaus tulevaisuudesta. Tämä itseharjoitus vaatii mitä suurinta uhrautumista ja ankarinta itsekkyyden poisjuurrutusta, niin kuin selvästi tulee näkymään kertomuksen kuлуessa, ja se vaatii myös täydellistä luottamusta mestarien viisauteen. Monet sängen hyvät seuramme jäsenet ovat vielä näitä ominaisuuksia vailla, ja kuinka kehittyneitä he lienevätkin muissa suhteissa, eivät he voisi saada sijaa tässä erityisessä joukossa, sillä Manulla on paljon työtä, eikä hänellä ole aikaa eikä voimaa tuhlata niskoittelevan auttajan taivuttamiseen, kun se luulee tietävänsä paremmin kuin hän. Teosofisen Seuran ulkonainen työ tulee kuitenkin yhä jatkumaan tulevina vuosisatoina ja sen suunnattomasti laajenevissa osastoissa tulee olemaan kylliksi tilaa ja työtä kaikille, jotka haluavat auttaa, vaikkeivät kykenisikään siihen korkeimpaan kieltäytymiseen, jota vaaditaan Manun seurassa olevilta.

Se, mitä me silloin näimme – se näky mikä kuninkaalle esitettiin –, ei sisältänyt mitään johtoa päättämään, missä ja milloin tämä tulisi

tapahtumaan, vaikka nyttemmin meillä on niistä seikoista täysi tieto. Silloin me ainoastaan tiesimme, että tuo näky oli kuva tärkeästä tapahtumasta uuden rodun perustamisessa. Sen verran ilmoitettiin näet kuningas Asokalle – ja koska tiesimme, mikä tehtävä kahdella kunnioitetulla mestarillamme tulisi olemaan kuudennessa kantarodussa, saatoimme helposti yhdistää nämä kaksi aatetta.

DEEVA-AUTTAJA

Tällä kannalla oltiin aina viime aikoihin saakka, emmekä odottaneet, että meille luotaisiin mitään enempää valaistusta noista asioista. Äkkiä ja näennäisesti paljaasta sattumasta avautui kysymys uudestaan, sillä tutkiessamme erästä asiaa, joka oli hyvin etäinen kuudennen kantarodun perustamisen kysymyksestä, huomasimme joutuvamme suoraan sen rodun historian keskelle ja saavamme kokonaisen valovirran johdatusta. Puhuin muutamien ystävien kanssa siitä Dshnaaneeshvariin kohdasta, missä sanotaan, että joogi ”kuulee ja ymmärtää deevojen kieltä”, ja koetin selittää, minkälaisilla ihmeellisillä väreillä ja äänillä muutamat suuret enkelit ilmaisevat itseään ”haltioissa-olijalle”*, kun samalla tunsin läheisyydessäni yhden tällaisen deevan, joka useita kertoja ennenkin oli auttanut minua koettaessani ymmärtää niiden ihanan olemassaolon mysteeriä. Se luultavasti huomasi, kuinka vaillinaisesti onnistuin kuvailemisessani, koska se pani eteeni kaksi erittäin elävää pikkua taulua ja sanoi: ”Kas tuossa, selitä tuo heille.”

Kumpikin näistä tauluista kuvasi temppelin sisustaa, joka oli aivan toisenlainen kuin mitä koskaan olin ennen nähnyt, ja kummassakin toimi deeva pappina ja johti suuren seurakunnan uskonnollista hartautta. Toisessa taulussa sai jumalanpalveluksen toimittaja aikaan tulokset sanomattoman loistavalla värien esityksellä, ja toisessa taulussa oli soitto se väline, jolla hän vaikutti kuulijain tunteisiin ja toiselta puolen toi ilmi heidän rukouksensa ja hartautensa Jumalaa kohtaan. Myöhemmin selitän yksityiskohtaisemmin, minkälaiset nämä

* Muinaissuomalaisien ”haltiat” vastaavat juuri sanskritin ”devoja” – Suom. huom.

temppeilit olivat ja minkälaiset niiden jumalanpalvelusmenot, nyt minun täytyy siirtyä puhumaan siitä tutkimuksesta, joka tästä sai alkunsa. Se deeva, joka esitti nämä kuvat, sanoi, että ne kuvasivat koh-
tauksia tulevaisuudesta, jolloin deevat paljon vapaammin liikkuisivat ihmisten keskuudessa kuin nykyään ja auttaisivat heitä sekä jumalan-
palveluksessa että monessa muussa asiassa. Kiittäen deevaa hänen avustaan minä selitin noita viehättäviä kuvia niin hyvin kuin taisin ystäväilleni, ja deeva silloin tällöin huomautti jotakin puheeseeni.

TULEVAISUUDEN NÄKEMINEN

Tämä luonnollisesti herättää joukon kysymyksiä, minkälainen on se selvänäköisyys, jolla noin voi nähdä tulevaisuuteen, missä määrin tuota tulevaisuutta voidaan ajatella ennalta määrättyksi, ja kuinka paljon, jos ollenkaan, se mikä nähdään, voi muuttua niiden tahdon mukaan, jotka ovat toimeenpanijoina näytelmässä. Sillä jos kaikki nyt jo on määrätty eivätkä he sitä voi muuttaa, niin eikö meillä silloin taas ole silmästä silmään edessämme tuo vanha väsyttävä predestinaation* (ennalta määrätyn) teoria? Minä en ole sen kykenevämpi tyydyttävästi ratkaisemaan kysymystä vapaasta tahdosta ja kaitselmuksesta (predestinaatiosta) kuin ne tuhannet, jotka siitä asiasta ovat kirjoittaneet, mutta voin ainakin todistaa yhden epäamättömän tosiasian – että *on* olemassa sellainen taso, jolta katsoen menneisyys, nykyisyys ja tulevaisuus on menettänyt keskinäiset suhteensa ja jokainen niistä on yhtä todellisesti ja ehdottomasti läsnä tajunnassa kuin muutkin.

Olen hyvin monasti tutkinut menneisyyden asioita ja useinkin kertonut, kuinka todellisia ja eläviä nämä entisyyden kuvat ovat tutkijalle. Hän suorastaan elää mukana näyttämöllä ja voi harjoittautua joko katselemaan sitä ulkopuolelta tai yhdistämään tajuntansa ajaksi jonkun henkilön kanssa, joka ottaa osaa näytelmään, ja siten saada sen suuren edun, että hän käsittää, mikä ajatus käsillä olevasta asiasta oli silloisella mukanaolijalla. Sen voin myös sanoa, että tässä ensimmä-

* Reformoidun kirkon oppi, että toinen osa ihmiskuntaa jo ennen aikojen aamua on määrätty ikuisen autuuteen, toinen osa ikuisen kadotukseen. – Suom. huom.

mäisessä yhtenäisessä *tulevaisuuden* näyssä, jota nyt olen ryhtynyt kuvaamaan, kokemukseni oli tarkalleen samanlainen. Tämä tulevaisuuskin oli joka kohdassa yhtä elävä ja tajuttava kuin mikään noista menneisyyden näyistä tai kuin se huone, jossa istun tätä kirjoittaessani. Tässäkin tapauksessa oli samat molemmat mahdollisuudet olemassa – että saatoin seurata kaikkea ulkopuolisena katsojana tai että voin yhdistyä jonkun mukanaolijan tajuntaan ja siten tarkalleen käsittää, mitkä hänen vaikuttimensa olivat ja miltä se elämä hänestä tuntui.

Koska tutkimuksia tehdessäni sattui olemaan läsnä fyysisessä ruumiissaan eräs niistä, jonka selvästi näin ottavan osaa tuohon tulevaisuuden yhteiskuntaan, niin ponnistin erityisesti nähdäkseni, missä määrässä olisi mahdollista tuolle minälle toiminnallaan välillä olevien vuosisatojen aikana estää itseään ottamasta osaa tuohon liikkeeseen tai muuttaa kantaansa sen suhteen. Minusta näytti selvältä uudistuneen tarkan tutkimuksen jälkeen, ettei hän voinut välttää tai sanottavasti muuttaa edessään olevaa kohtaloa, mutta syy, miksei hän voinut tätä tehdä, oli se, että hänen yläpuolellaan oleva monadi eli sisimmässään oleva totinen henki, joka vielä kehittymättömässä osassaan toimi persoonallisena minänä, jo oli tehnyt päätöksensä ja pannut alkuun syyt, joiden välttämättä täytyi tuottaa seuraukset. Kielämättä tulisi persoonallisella minällä oleman hyvin paljon vapautta välillä olevina vuosisatoina. Hän saattaisi poiketa syrjään viitotetusta tiestään puoleen tai toiseen, hän saattaisi jouduttaa kulkuaan tai hidastuttaa sitä, mutta kuitenkin hellittämätön pakottava voima (joka samalla on hänen oma todellisin itsensä) ei sallisi sellaista ehdotonta ja ratkaisevaa eksymistä pois oikealta tieltä, että hän kokonaan kadottaisi edessään olevan hyvän tilaisuuden. Todellisen ihmisen tahto on jo päätetty, ja se tahto pääsee varmasti voitolle.

Tiedän aivan hyvin, kuinka vaikeata on ajatella tällaista ainetta, enkä ensinkään yritä esittää uutta ratkaisua tähän kysymykseen vaan tarjoan ainoastaan hieman lisäainesta tutkimusta varten tämän pienen todistuskappaleen muodossa. Tällä hetkellä olkoon kylliksi sanottuna, että omasta puolestani tiedän tämän olevan tarkan kuvan siitä, mikä välttämättä tulee tapahtumaan, ja tämän tietäen esitän

sen täten lukijoilleni seikkana, jonka luulen heitä paljon kiinnostavan ja suuresti rohkaisevan kaikkia, jotka kykenevät sen hyväksymään. Kuitenkaan en suinkaan tahdo pakottaa sitä niiden tietoisuuteen, jotka eivät vielä ole varmat siitä, että on mahdollista nähdä etäistäkin tulevaisuutta ihan yksityiskohtaisesti.

KUUDES KANTAROTU

Kävi selville, että nuo mahtavat temppelijumalanpalvelukset eivät esittäneet sen ajan yleistä jumalanpalvelusmuotoa vaan että ne tapahtuivat eräässä pienemmässä yhteiskunnassa, joka oli erillään muusta maailmasta. Eikä tarvittu paljoakaan enempää tutkimusta, kunnes näimme, että tämä oli sama seurakunta, jonka perustaminen oli ollut taustana kauan sitten kuningas Asokalle esitetyssä näyssä. Tämä seurakunta on juuri se, jonka kuudennen kantarodun Manu valitsee erikseen, mutta hän ei sitä vie pois kaukaisiin autioihin seutuihin – niin kuin viidennen kantarodun Manu teki – vaan meidän mestarimme istuttaa sen asumaan väkirikkaan kansan keskelle ja säilyttää sen sekaantumasta varhaisempiin rotuihin ainoastaan siiveillisillä siteillä. Aivan niin kuin viidennen kantarodun ainekset olivat otettava atlantilaisen rodun viidennestä alarodusta, niin myös ne aineelliset ruumiit, joista kuudes kantarotu on kehittyvä, ovat valittavat nykyisen arjalaisen rotumme kuudennesta alarodusta. Sen tähden on täysin luonnollista, että tämä seurakunta perustetaan, niin kuin onkin huomattu, suurelle Pohjois-Amerikan mantereelle, missä nyt jo kehitetään kuudetta alarotua. Yhtä luonnollista on, että tuosta mantereesta valittiin se osa, mikä luontoonsa ja ilmanalaansa nähden eniten muistuttaa meidän mielikuvaamme paratiisista: se on Etelä-Kalifornia. Huomattiin sitten, että kuningas Asokalle esitettyjen tapausten aika – seurakunnan varsinainen perustaminen – tulee olemaan 700 vuotta tästä eteenpäin. Mutta ne kuvat, joita deeva minulle näytti ja jotka esiintyivät myöhemmissä tutkimuksissa, kuuluvat noin 150 vuotta myöhempään aikaan, jolloin uusi yhteiskunta jo on valmiiksi järjestetty ja täysin varma itsestään.

YHTEISKUNNAN PERUSTAMINEN

Sen suunnitelma on seuraava. Teosofisesta Seurasta, sellainen kuin se nyt on ja kuin se tulee olemaan vastaisina vuosisatoina, valitsevat tulevan rodun Manu ja sen ylimmäinen pappi sellaisia henkilöitä, jotka ovat ehdottomasti vakavia ja hartaita mestarien palveluksessa, ja tarjoavat näille tilaisuuden tulla heidän auttajikseen tässä suuressa työssä. Ei suinkaan kielletä, että työ tulee olemaan vaikeata ja että vaaditaan äärimmäisintä uhrautumista niiltä, jotka saavat siihen ottaa osaa. Ennen kuin Logos herätti olemassaoloon tämän osan aurinkokunnastaan, oli Hänellä mielessään tarkka suunnitelma, miten hän aikoi sen kanssa menetellä – mille asteelle kukin rotu siinä tulisi kehittymään ja missä suhteessa se eroaisi edeltäjistään. Koko Hänen mahtava ajatusmuotonsa on vielä nyt olemassa jumalallisen järjen tasolla, ja kun Manu määrätään ottamaan käsiinsä uusi kantarotu, on hänen ensimmäinen työnsä aineellistuttaa tämä korkea ajatusmuoto jollekin tasolle, missä hänellä voi olla se helposti käytettävänä. Hänen tehtävänsä on sitten ottaa ulkonaisesta maailmasta sellaisia ihmisiä, jotka likeisimmin muistuttavat tätä tyyppiä, vetää heidät erilleen muista ja vähitellen kehittää heissä niitä ominaisuuksia, jotka tulevat kuulumaan uudelle rodulle. Kun hän on toteuttanut tämän tarkoituksen niin pitkälle kuin hän pitää mahdollisena käsillä olevilla aineksilla, niin hän itse ruumistuu tämän valitun joukon keskuuteen. Koska hän jo kauan aikaa sitten on tyhjentänyt kaiken haitallisen karman, on hän täysin vapaa muodostelemaan kaikkia käyttövälineitään, syyruumistaan, älyruumistaan ja astraaliruumistaan tarkalleen sen mallin mukaiseksi, jonka Logos on hänen eteensä antanut. Epäilemättä hän myös voi hyvin suuresti vaikuttaa fyysiseen käyttövälineeseensä, vaikka hän onkin sen saanut vanhemmilta, jotka parhaimmillaankin ollen kuitenkin kuuluvat viidenteen kantarotuun, olkoot he siitä hyvinkin suuresti poikkeavia.

Ainoastaan ne ruumiit, jotka suorassa polvessa ovat Manusta johduneet, muodostavat uuden kantarodun, ja koska hän taas nähtävästi on pakotettu naimaan vanhasta viidennestä kantarodusta, on selvä, ettei tyyppi voi olla ehdottoman puhdas. Ensimmäisessä sukupolvensa hänen lastensa myös täytyy naida vanhasta rodusta, vaikka tietysti

ainoastaan tuon eristetyin joukon keskuudesta, mutta sen sukupolven jälkeen ei enää sallita vanhemman veren sekoitusta vaan on ehdottomasti kielletty ottamasta puolisoa vastaperustetun perheen ulkopuolelta. Myöhemmin Manu itse ruumistuu, arvattavasti omana lapsenlapsenlapsenaan ja siten vielä enemmän puhdistaa rotua, ja kaiken aikaa hän lakkaamatta ponnistaa kaikkien jälkeläistensä ruumisten muodostamiseksi, myös fyysisen ruumiin, kunnes ne yhä enemmän muistuttavat Logoksen antamaa mallia.

JÄSENTEN KOKOAMINEN

Jotta tämä erikoisen muodostelemisen työ suoritettaisiin niin nopeasti ja täydellisesti kuin mahdollista, on erinomaisen tärkeätä, että kaikki minät, jotka ruumistuvat uusiin käyttövälineisiin, itse täysin ymmärtävät, mitä aiotaan tehdä, ja ovat hartaasti siinä avullisia. Sen tähden Manu kokoaa ympärilleen tätä tarkoitusta varten suuren joukon oppilaita ja auttajia ja antaa niille itsensä valmistamat ruumiit. Tarkoitus on, että he kokonaan uhrautuisivat tähän työhön ja ottaisivat uuden ruumiin niin pian kuin huomaavat tarpeelliseksi jättää vanhan ruumiinsa. Sen tähden – niin kuin on mainittu – vaaditaan erinomaisen vaikea työ niiltä, jotka tulevat Manun avustajiksi. Heidän täytyy ruumistua yhä uudelleen käymättä välillä muilla tasoilla, niin kuin muuten on tavallista. Sitä paitsi jokainen näistä katkeamatta toisiaan seuraavista fyysisistä elämistä täytyy olla ehdottoman epäitsekästä viety – täytyy olla kokonaan pyhitetty uuden rodun hyväksi, eikä hän saa vähääkään ajatella omaa itseään tai persoonallista etuaan. Tämä ei ole mikään kevyt tehtävä, mutta toiselta puolelta muistettakoon, että ne, jotka siihen ryhtyvät, varmasti tulevat kehittymään tavattoman nopeasti. Heillä on se suuri kunnia, että saavat olla johtamassa ihmiskunnan kehitystä ja sitä paitsi se arvaamaton etu, että monen elämän kuluessa saavat työskennellä mestarien välittömässä fyysisessä johdossa, niiden mestarien, joita he niin paljasti rakastavat. Ja ne, jotka jo ovat saaneet maistaa mestarien läsnäolon suloisuutta, tietävät hyvin, että siinä läsnäolossa ei mikään työ tunnu raskaalta, ei mikään este voittamattomalta. Pikemmin kaikki

vastukset väistyvät ja me katsomme ihmetellen taaksemme eilispäivän kompastuksiamme emmekä osaa oikein ymmärtää, kuinka silloin saatoimme lannistua ja joutua epätoivoon. Tämä tunne on ivan sama kuin se, jota apostoli niin hyvin kuvaa sanoessaan: ”Minä voin tehdä kaikki Kristuksen kautta, joka minua vahvistaa.”

SAAPUMINEN MÄÄRÄPAIKKAAN

Kun se aika lähestyy, joka Manun mielestä on sopivin rodun todelliseen alkuunpanoon, toimittaa hän, että kaikki ne opetuslapset, jotka hän on valinnut, syntyvät kuudenteen alarotuun. Kun he ovat kasvaneet täysikäisiksi, niin hän – tai he yhdessä – ostavat suuren maanalan sopivassa paikassa ja kaikki matkustavat sinne ja alkavat uuden elämänsä erityisenä yhteiskuntana. Juuri tämän maanalan haltuun ottaminen oli se näky, mikä näytettiin kuningas Asokalle, ja se paikka, missä mestarit nähtiin toisiaan tapaamassa, oli lähellä sen maanalan rajoja. He sitten johtavat seuraajansa siihen keskustaan, joka jo on valittu yhteiskunnan pääpaikaksi, ja ottavat siellä haltuunsa ne rakennukset, jotka jo ennen ovat niille valmistetut. Sillä jo paljon aikaisemmin Manu ja hänen läheisimmät johtomiehensä ovat olleet valmistamassa ja pystyttämässä mahtavan joukon rakennuksia tätä tilaisuutta varten. Siinä on suuri keskustemppele eli katedraali (tuomiokirkko), suuria kirjastontapaisia rakennuksia, museoita ja kokoussaleja, ja niiden ympärillä nelisen sataa asuintaloa, joista kukin seisoo oman maapalstansa keskellä. Vaikka nämä talot paljon eroavat toisistaan rakennustavaltaan ja yksityispiirteiltään, ovat ne kaikki rakennetut määrätyn yleisen suunnitelman mukaan, joka myöhemmin tulee kuvattavaksi. Kaiken tämän työn ovat toimittaneet tavalliset työmiehet työnjohtajien avulla – suuri ihmisjoukko, joista monet näkyvät olevan kaukaa tulleita, ja nähtävästi heille on runsaasti maksettu, jotta työ tulisi mitä parhaimmin suoritettua. Hyvin paljon monimutkaisia laitoksia vaaditaan siirtokunnan työtä varten, ja noina vanhempina aikoina käytetään ulkopuolisia työmiehiä näitä hoitamaan ja opettamaan siirtolaisia koneita käyttämään, mutta muutaman vuoden päästä he itse oppivat, kuinka on valmistettava

ja kuinka korjattava niitä laitoksia, joita he tarvitsevat, ja siten he voivat tulla toimeen aivan ilman ulkopuolista apua. Jo ensimmäisen sukupolven aikana siirtokunta tulee kokonaan omillaan toimeen ja tämän jälkeen ei mitään työtä tehdä vieraiden avulla. Näyttää siltä kuin hyvin paljon varoja käytettäisiin siirtokunnan perustamiseen ja toimintaan saattamiseen, mutta kun se kerran on saanut lujan perustan, on se aivan riippumaton ulkopuolisesta maailmasta. Kuitenkaan se ei jää aivan vaille.

MANUN LAPSET

Päätutkimuksemme koskevat kuitenkin noin puolitoista sataa vuotta myöhempää aikaa, jolloin yhteiskunta jo on suunnattomasti kasvanut, niin että siihen kuuluu noin satatuhatta henkeä, kaikki Manun suoranaisia fyysisiä jälkeläisiä, paitsi muutamia harvoja, jotka on laskettu sisään ulkopuolisesta maailmasta seuraavassa mainittavilla ehdoilla. Ensin näytti epätodennäköiseltä, että yhden ihmisen jälkeläiset voisivat noin lyhyessä ajassa nousta niin suureen lukuun, mutta se pikainen tutkimus, joka voitiin tehdä kuluneesta ajasta, osoitti, että kaikki oli käynyt varsin luonnollisella tavalla. Kun Manu näkee tarpeelliseksi naida, niin muutamia hänen valituista opetuslapsistaan ovat valmiina vapaaehtoisesti luopumaan vanhoista ruumiistaan, niin pian kuin hän kykenee heille tarjoamaan uusia. Hänellä on kaikkiaan kaksitoista lasta, ja huomattava on, että hän järjestää kunkin syntymähetken erityisen vaikutuksen alaiseksi – yhden kunkin eläinradan merkin alle, kuten astrologit sanoisivat. Kaikki nämä lapset kasvavat aikanaan isoiksi ja vaivat valittuja lapsia yhteiskunnan muista jäsenistä.

Kaikkeaa huolta pidetään siitä, että on tarjolla täysin terveitä ja sopivia olosuhteita, etteivät lapset kuole pieninä, ja sääntönä näkyy olevan kannaltamme katsoen, että perheet ovat suuria. Viidenkymmenen vuoden kuluttua yhteiskunnan perustamisesta elää jo sataneljä Manun lastenlasta. Kahdeksankymmenen vuoden kuluttua alkamisesta, on jälkeläisten luku aivan liian suuri selvänäkijän laskettavaksi, mutta ottaessamme noiden 104 lastenlasten joukosta

kymmenen, huomasimme, että nämä kymmenen sillä aikaa olivat tuoneet maailmaan 95 lasta, joten saatoimme ylimalkaisesti päättää, että siinä sukupolvessa on tuhannen Manun suoranaista jälkeläistä, niihin lukematta hänen kahtatoista lastaan ja sataaneljää lastenlastaan. Kun siirryimme vuosisadan neljänneksen eteenpäin, se on 105 vuotta yhteiskunnan perustamisesta, huomasimme löytyvän täyteen kymmentuhatta suoranaista jälkeläistä, ja selvää on, ettei ole mitään estämässä tätä joukkoa seuraavan 45 vuoden aikana nousemasta aina sataantuhanteen.

HALLINTO

Nyt on välttämätöntä kuvata yhteiskunnan hallintoa ja yleisiä oloja ja katsoa, mitkä ovat sen kasvatus- ja jumalanpalvelustavat ja sen suhde ulkomaailmaan. Tuo suhde näyttää olevan aivan ystävällinen. Ilmeisesti yhteiskunta maksaa jonkin nimellisen veron maastaan suuremman valtakunnan hallitukselle, ja korvaukseksi se saa jäädä miltei yksikseen, koska se rakentaa omat tiensä eikä vaadi minkäänlaisia palveluksia viranomaisilta.

Nähtävästi tätä seurakuntaa suuren yleisön puolelta katsotaan suurella kunnioituksella ja sen jäseniä pidetään hyvinä ja vakavina ihmisinä, vaikka ne muutamissa suhteissa muka ovat tarpeettoman ”ankaria elämässään” (askeettisia). Ihmisiä tulee toisinaan joukolla sinne käymään, aivan niin kuin matkailijat 20. vuosisadalla [1900-luvulla], vaikkei näitä vieraskäyntejä millään tavalla suositeta. Vieraat tavallisesti huomauttavat tähän tapaan sieltä tultuaan: ”Niin, kaikki on hyvin kaunista ja mielenkiintoista, mutta minä en vaan tahtoisi elää niin kuin he elävät.”

Koska jäsenet ovat olleet erotettuina muusta maailmasta puolen-toista vuosisataa, ovat vanhat perhesuhteet joutuneet hyvin kaukaisiksi. Muutamissa tapauksissa muistetaan vielä näitä sukulaisuuksia, ja joskus käydään toisiaan tapaamassa. Tähän ei ole mitään esteitä, siirtolan jäsen voi käydä vieraissa ulkopuolisen ystävän luona ja voi aivan vapaasti kutsua sellaisen ystävän luokseen joksikin ajaksi. Ainoa sääntö näissä asioissa on se, että naiminen yhteiskunnan jäsenten

ja ulkopuolisten välillä on ankarasti kielletty. Eivätkä yllämainitut vieraskäynnit ole niinkään tavallisia, sillä koko seurakunnan ajatus on niin suunnattuna yhteen kohtaan, että muun maailman ihmiset eivät näy viihtyvän jokapäiväisessä elämässä heidän kanssaan.

UUDEN RODUN HENKI

Kaikkein tärkein seikka tämän uuden yhteiskunnan suhteen on näet se *henki*, mikä siinä vallitsee. Jokainen jäsen tietää olevansa siinä erityistä tarkoitusta varten, jota hän ei hetkeksikään kadota näkyvistään. Kaikki ovat lupautuneet Manun palvelukseen uuden rodun kehityksen edistämiseksi. Kaikki heistä ovat siinä hyvin tosissaan, jokaisella on täydellinen luottamus Manun viisauteen eikä kukaan uneksikaan väittää mitään hänen antamiensa määräyksiä vastaan. Meidän on muistettava, että nämä ihmiset ovat ikään kuin valittuja valittujen joukosta. Välillä kuluneina vuosisatoina ovat monet tuhannet tulleet vedetyiksi teosofiaan ja näistä on valittu ne, jotka ovat kaikkein hartaimmat ja kaikkein enimmänsä näiden aatteiden läpituunkemat. Useimmat näistä ovat hiljan olleet maan päällä monessa ruumistuksessa peräkkäin ja niistä suureksi osaksi säilyttäneet muistonsa, ja kaikissa näissä elämässä he ovat tienneet, että elämä uudessa rodussa tulee olemaan täydellistä uhrautumista sen rodun puolesta. He ovat sen tähden harjaantuneet luopumaan kaikista persoonallisista haluilta ja niin muodoin on heidän keskuudessaan erinomaisen vahva yleinen mielipide epäitsekkyuden puolella, niin että pienintäkin persoonallisuuden ilmausta pidetään hyvin häpeällisenä.

Se ajatus on kaikkiin syvälle juurtunut, että tässä valitussa joukossa tarjoutuu heille loistavia kehityksen mahdollisuuksia ja että jos he osoittautuisivat siihen arvottomiksi ja heidän sen vuoksi täytyisi lähteä ulkopuoliseen maailmaan, olisi se heidän kunnialleen häviämätön tahrana. Tämän lisäksi Manu antaa kiitoksensa niille, jotka edistyvät ja jotka voivat ehdottaa jotakin uutta ja hyödyllistä ja auttaa yhteiskunnan kehitystä, mutta ei sellaisille, jotka vähänkin persoonallisesti toimivat. Tämän yleisen mielipiteen suuri voima tekee lait sen sanan tavallisessa merkityksessä suorastaan tarpeettomiksi. Koko

yhteiskuntaa voidaan syystä verrata sotajoukkoon, joka marssii taisteluun. Jos olisikin yksityistä eripuraisuutta eri sotilaiden välillä, niin sillä hetkellä ne ovat kaikki hukkuneet siihen ainoaan ajatukseen, että on toimittava yhdessä vihollista vastaan. Jos jonkinlainen erimielisyys syntyisi yhteiskunnan kahden jäsenen välillä, niin asia heti alistettaisiin joko Manun tai hänen neuvoskuntansa lähimmän jäsenen ratkaistavaksi, eikä kukaan ajattelisikaan valittaa siitä päätöksestä, mikä annettaisiin.

MANU JA HÄNEN NEUVOSKUNTANSA

Nähdään siis, että hallitusta sen sanan tavallisessa merkityksessä tuskin on tässä yhteiskunnassa. Manun ylivalta on ilman muuta ymmärrettävä, ja hän kokoaa ympärilleen neuvoskunnaksi tusinan verran kehittyneimpiä opetuslapsia, joista muutamat jo ovat adep-teja asekan-asteella ja johtivat eri osastoja yhteisessä työssä, tehden alituisesti uusia kokeita rodun menestykseksi ja varttumiseksi. Kaikki neuvoskunnan jäsenet ovat siksi kehittyneet, että he vapaasti toimivat kaikilla alemmilla tasoilla, ainakin syyruumiiseen asti. Niin muodoin voimme ajatella, että he pitävät lakkaamatonta istuntoa, että he alin-omaa neuvottelevat keskenään keskellä hallintotoimiakin. Mitään sen luontoista kuin tuomioistuimia ja poliiseja ei näytä löytyvän, eikä niitä tunnu tarvittavan, sillä luonnollisestikaan ei ole rikollisuutta eikä väkivaltaa näiden ihmisten joukossa, jotka niin kauttaaltaan har-rastavat samaa asiaa. Jos olisi ajateltavissa, että joku jäsen loukkaisi yhteiskunnan henkeä, niin ainoa rangaistus, mikä hänelle voitaisiin määrätä, olisi karkotus, mutta koska se olisi kaikkien hänen toiveit-tensa loppu ja monen elämän aikana jatkettujen ponnistusten täy-dellinen tyhjiin raukeaminen, niin ei voi ajatella, että kukaan tahtois i antautua edes sellaisen mahdollisuuden alaiseksi.

Ajatellessamme kansan yleistä mielialaa, on myös pidettävä mie-lessä, että jonkinlainen psyykkinen havaintokyky on jo aivan ylei-nen ja että se monessa on pitkällekin kehittynyt. Siksi kaikki voivat itse nähdä vähäsen niiden voimien työskentelystä, joiden kanssa he ovat tekemisissä, ja kaikille on päivänselvänä ja epäämättömänä tosi-

asiana, että Manu, ylimmäinen pappi ja heidän neuvoskuntansa ovat äärettömän paljon korkeammalle kehittyneitä. Sen tähden jokaisella on silmiensä edessä mitä vahvimmat syyt hyväksyäkseen johtajiensa päätökset. Tavallisessa fyysisessä elämässä, vaikka ihmisillä olisikin täydellinen luottamus hallitsijansa viisauteen ja hyvään tahtoon, on aina kuitenkin jäljellä epäily, tuskin se hallitsija tuntee kaikki asiahaarat ja tuskin siitä syystä hänen päätöksensä aina on ankarimman oikeuden mukainen. Mutta täällä ei sellaisen epäilyksen varjokaan ole mahdollinen, koska jokapäiväisestä kokemuksesta hyvin tiedetään, että Manu on kerrassaan kaikkietävä yhteiskunnan omissa asioissa ja että sen tähden on mahdotonta minkään asian jäädä häneltä huomaamatta. Vaikka hänen tuomionsa jostakin asiasta olisikin toisenlainen kuin olisi odotettu, niin hänen väkensä ymmärtäisi täydelleen, ettei se riippunut siitä, että jotkut asiaan kuuluvat seikat olisivat olleet hänelle tuntemattomia, vaan pikemmin siitä, että hän otti huomioon asiahaaroja, jotka heille olivat tuntemattomia.

Täten näemme, että niitä kahta ihmisluokkaa, jotka alinomaan aikaansaavat hämmennystä tavallisessa elämässä, ei löydy tässä seurakunnassa – nimittäin niitä, jotka tahallaan rikkovat lakeja voittaakseen jotakin itselleen, ja toiseksi niitä, jotka aikaansaavat häiriöitä sen vuoksi, että pitävät itseään loukattuina tai väärin ymmärrettyinä. Ensimmäistä luokkaa ei voi löytyä täällä, koska kaikki, jotka joukkoon lasketaan, ovat jättäneet oman minuutensa taakseen ja kokonaan antautuneet hyvän palvelukseen, toista luokkaa ei voi löytyä, koska heille kaikille on selvää, että väärinymmärrys tai vääryys täällä on mahdoton seikka. Tällaisissa oloissa tulee hallinnon tehtävä perin helpoksi.

USKONTO

Kaikkien lakimääräysten puutos suo koko paikalle merkillisen vapauden leiman, vaikka samalla me saamme voimakkaan tunteen siitä, kuinka kaikki ovat suuntautuneet yhtäänne päin. Ihmisiä on siellä hyvin monenlaisia ja ne kulkevat erilaisia kehityslinjoja myöten, toiset älyn, toiset hartauden, toiset toiminnan tietä, mutta kaikki

tunnustavat yhtäläisesti, että Manu täydellisesti tietää, mitä hän tekee – että kaikki nämä erilaiset tiet ovat ainoastaan erilaisia tapoja hänen palvelemisekseen – että miten kukin kehittyneekin, hän ei kehity itseään varten vaan rotua varten, jotta hänen kehityksensä siirtyisi lapsilleen. Ei ole enää erilaisia uskontoja sen sanan nykyisessä merkityksessä, vaikka samaa opetusta annetaan eri muodoissa. Uskonnon-opetus on kuitenkin siksi tärkeä asia, että me tulemme käyttämään erityistä osastoa sen käsittelemiseen ja seuraamaan sitä aina uusiin opetustapoihin saakka ja esittämään erikoisseikkoja yhteiskunnan yksityisestä ja joukkoelämästä.

TEOSOFIA UUDESSA YHTEISKUNNASSA

Koska ne kaksi mestaria, jotka perustivat Teosofisen Seuran, myös ovat tämän yhteiskunnan johtajina, on aivan luonnollista, että siellä vallitseva uskonnollinen ajatuskanta on se, jota nykyään kutsutaan teosofiaksi. Kaikki mitä nyt pidetään oikeana – kaikki se, mikä tiedetään esoteerisen osaston sisimmissä piireissäkin – on yhteiskunnan yhteisenä uskona, ja monta kohtaa, joista meillä nyt vielä on vain hyvin vaillinainen tieto, on silloin perinpohjin ja seikkaperäisesti tunnettuna. Teosofian pääpiirteet eivät ole enää vain pohdinnan vaan varmuuden asioita eikä pidä unohtaa, että ne totuudet, jotka koskevat kuolemanjälkeistä elämää ja korkeimpien tasojen luonnetta, silloin perustuvat miltei kaikkien siirtokunnan jäsenten omaan kokemuseräiseen tietoon. Tällöin niin kuin meidän ajallamme erilaisia henkilöitä miellyttävät eri tutkimushaarat; muutamat harrastavat etupäässä korkeampaa filosofiaa ja metafysiikkaa, mutta enemmistö haluaa ilmaista uskonnollisia tunteitaan jollakin sellaisella keinolla, mikä on eri temppeleissä tarjona. Sangen voimakas käytännöllisyyden henki esiintyy kaikessa heidän ajattelussaan emmekä paljon erehdy, jos sanomme, että tämän siirtokunnan uskonto on tehdä, mitä on käsketty. Siellä ei ole mitään taistelua tieteen ja uskonnon välillä, koska molemmat suuntautuvat samaan päämäärään ja molemmat ovat olemassa valtion takia. Ihmiset eivät enää palvele erilaisia (Jumalan) ilmennyksiä, koska kaikilla on varma tieto Aurinkologoksen olemassaolosta. Monella on vielä tapana tervehtiä nousevaa aurinkoa,

mutta kaikki tietävät kyllä, että se on pidettävä ainoastaan Logoksen ruumiin keskuksena.

DEEVAT

Hyvin huomattava piirre uskonnollisessa elämässä on deevojen suuri osanotto siihen. Monet 20. vuosisadan uskonnot puhuvat menneestä kulta-ajasta, jolloin enkelit eli jumalolennot vapaasti käyskentelivät ihmisten keskellä, vaikka tämä onnellinen tila on jo kauan sitten päättynyt nykyisen kehitystilan karkeuden takia. Mutta kuvaamassamme yhteiskunnassa tämä taas näkyy olevan toteutuneena, sillä suuria deevoja tulee tuon tuostakin ihmisten keskuuteen ja tuo heille uusia kehityksen mahdollisuuksia, vetäen aina puoleensa sellaisia, joiden luonto on heidän itsensä kaltainen. Tämän ei tarvitse meitä hämmästyttää, sillä jo 20. vuosisadallakin antoivat deevat paljon apua niille, jotka saattoivat ottaa sitä vastaan. Näitä oppimistilaisuuksia, tällaisia kehittymismahdollisuuksia ei ollut ihmisten enemmistöllä, mutta tämä ei johtunut deevojen haluttomuudesta vaan ihmisten takaperoisesta kehityskannasta. Me olimme silloin* maailmankoulussa jokseenkin samassa asemassa kuin ensiluokkalaiset. Suuret yliopiston professorit tulivat joskus kouluumme opettamaan kehittyneempiä oppilaita ja joskus näimme matkan päässä niiden kulkevan ohi, mutta niiden apu ei vielä ollut meille varsinaiseksi hyödyksi Sen tähden ettemme olleet siinä iässä eikä sillä kehitysasteella, että olisimme voineet ottaa niiltä vastaan paljonkaan oppia. Koulu oli läpikäytävä. Opettajat kyllä olivat valmiina meitä varten, niin pian kuin kasvoimme tarpeeksi vanhoiksi. – Tämä uusi yhteiskunta on kasvanut kyllin vanhaksi ja sen tähden se nyt nauttii alituista kanssakäymistä näiden suurten olentojen kanssa ja saa niiltä paljon opetusta.

TEMPPELIEN JUMALANPALVELUS

Deevat eivät ainoastaan silloin tällöin esiinny, vaan ne työskentelevät järjestelmällisesti ja säännöllisesti ylimmän papin johdolla, joka

* so. nyt – Suom. huom.

kokonaan ohjaa seurakunnan uskonnollista kehitystä ja sen kasvatustointia. Uskonnon ulkonaisena ilmauksena näemme temppeleissä pidettävän erilaatuisia jumalanpalveluksia, ja näemme, että näiden johtaminen on deevojen erikoistyönä. Neljä temppelityyppiä voidaan huomata, ja vaikka jumalanpalvelusten pääseikat ja tarkoitusperät kaikissa ovat samat, on muodoissa ja menetelmissä silmiinpistäviä erilaisuuksia, joita nyt koetamme kuvata.

Temppelipalveluksen perusaate on se, että kullakin ihmisellä, koska hän kuuluu erityiseen tyyppiin, on joku tiehyt, jonka kautta hän kaikkein helpommin voi saavuttaa yhteyden Jumalan kanssa ja sen vuoksi myös helpoimmin on jumalallisen vaikutuksen saavutettavissa. Muutamissa ihmisissä tämä tiehyt on rakkaus, muutamissa hartaus, joissakin myötätunto, toisissa äly. Näitä tyyppejä varten löytyy neljänlaisia temppeleitä, ja kussakin niistä on silmämääränä saattaa ihmisen pääominaisuus tietoiseen ja todelliseen yhdysuhteeseen Logoksen vastaavan ominaisuuden kanssa, sillä siten tulee ihminen parhaiten nostetuksi ja autetuksi. Siten hän ajoittain voi nousta sellaiselle henkisyyden ja voiman asteelle, joka on paljon korkeampi kuin mihin hän tavallisissa oloissa voisi päästä, ja jokainen tällainen henkinen mielenlennys tekee seuraavan ponnistuksen hänelle helpommaksi ja myös kohottaa hieman hänen jokapäiväistä tasapintaansa. Jokainen jumalanpalvelus, johon ihminen täällä ottaa osaa, on tarkoitettu vaikuttamaan häneen määrättyllä tavalla, ja vuodeksi tai muutamiksi vuosiksi eteenpäin järjestetään huolellisesti jumalanpalvelukset, silmällä pitäen yhteiskunnan yleistä kehitystilaa ja koettaen kutakin kohottaa määrättyyn pisteeseen. Tässä työssä on juuri deevan apu niin arvokas, sillä hän työskentelee todellisena pappina ja välittäjänä ihmisten ja Logoksen välillä, hän ottaa vastaan, kokoaa yhteen ja lähettää perille heidän hartautensa voimavirrat ja jakaa, suuntaa ja johtaa alas heidän tasolleen ne jumalalliset vaikutusvirrat, jotka tulevat vastauksena korkeudesta.

PUNAINEN TEMPELI

Jokainen tulija asettuu paikalleen lattialle aivan hiljaa ja kunnioittavasti, sulkee silloin silmänsä ja saa sitten sisäisen näkönsä eteen

väritauluja eli pilviä toisen toisensa jälkeen, jokseenkin samanlaisia kuin joskus kulkee silmiemme ohi pimeässä, juuri ennen kuin nukahdamme. Jokaisella ihmisellä on eri järjestys näitä värejä, ja ne ovat nähtävästi johonkin määrään hänen persoonallinen ilmauksensa. Tämä näyttää olevan jokseenkin samanlaista kuin se alkurukous, joka 20. vuosisadalla toimitetaan kirkkoon astuttaessa, ja sen tarkoituksena on tyynnyttää ihmistä, koota hänen ajatuksensa, jos ne ovat olleet hajallaan, ja soinnuttaa häntä ympäröivään ilmapiiriin ja siihen tarkoitukseen, jota hän nyt on tullut tavoittamaan. Kun sitten alkaa itse jumalanpalvelus, niin deeva aineellistuu pyramidin huipulla ja ottaa itselleen tilaisuutta varten mahtavan ja loistavan ihmismuodon, ja tässä erikoisessa temppelissä hänellä on ympärillään upean punaisia liehuvia vaatteita. (Väri vaihtelee temppelin laadun mukaan, niin kuin kohta saamme nähdä.)

Hänen ensimmäinen toimensa on lähettää päänsä yläpuolelle leimuavan vyön loistavan kirkkaita värejä, hieman aurinkospektriä muistuttavia, paitsi että eri tilaisuuksissa värit ovat eri järjestyksessä ja myös vaihtelevat keskinäisissä voimasuhteissaan. On suorastaan mahdotonta tarkoin kuvata tätä värivyötä, sillä se on jotakin paljon enempiä kuin paljas spektri. Se on taulu eikä kuitenkaan taulu; siinä on geometrisia kuvioita, mutta en tunne mitään keinoa, jolla sitä voitaisiin piirtää tai esittää, sillä siinä on useampia ulottuvuuksia kuin mitä meidän aistimemme nykyisessä kokoonpanossaan voivat tajuta. Tämä vyö näkyy olevan tuon erityisen jumalanpalveluksen pohjasävel eli teksti, ja se ilmoittaa niille, jotka sen ymmärtävät, sen määrätyn asian, jota on tarkoitettu, ja osoittaa mihin suuntaan heidän tunteensa ja hartautensa on käännettävä. Se on todella ajatus ilmaistuna deevojen kuvakielellä ja sellaisena sen käsittää koko seurakunta. Se on aineellisesti näkyväinen fyysisellä tasolla ja samaten astraali- ja älytasolla, sillä vaikka useimmilla läsnäolijoilla lienee vähintäänkin astraalinen näkökyky, voi kuitenkin vielä olla joukossa sellaisia, joilla se näkö on ainoastaan tilapäisesti esiintyvä.

Jokainen läsnäolija koettaa nyt toistaa tämän tekstin eli sävelen, muodostaen tahdonvoimallaan eteensä ilmaan niin yhtäläisen värivyön kuin hän voi. Toiset onnistuvat paremmin kuin toiset, niin että jokainen sellainen yritys ilmaisee sekä deevan esittämän aiheen että

myös sitä jäljentävän ihmisen luonteen. Muutamat kykenevät tekemään tämän niin tarkoin, että se näkyy fyysiselläkin tasolla, mutta toiset voivat sen muodostaa ainoastaan astraali- ja älytasoilla. Voidaan huomata kuitenkin, että muutamat, jotka luovat kaikkein loistavimpia ja onnistuneimpia jäljennöksiä deevan näyttämästä muodosta, eivät lainkaan tuo niitä alas fyysiselle tasolle.

Deeva levittää nyt käsivartensa kansan yli ja vuodattaa tämän värimuodon kautta ihmeellisen vaikutusvirran, joka ihmisille saapuu heidän omien vastaavien värimuotojensa kautta ja heitä kohottaa aivan siinä määrässä kuin he ovat osanneet tehdä oman värimuotonsa deevan värimuotoa vastaavaksi. Tämä vaikutusvirta ei johdu ainoastaan deevapapista, sillä hänen takanaan ja kaukana hänen yläpuolellaan, temppelein ulkopuolella eli aivan erillään aineellisesta maailmasta seisoo piiri korkeita deevoja, joiden voimien välittäjänä hän toimii. Tämän vuodatuksen astraalinen vaikutus on hyvin ihmeellinen. Vaaleanpunainen valomeri täyttää deevan laajan auran ja leviää yli läsnäolijoiden, siten saattaen heidän tunteensa suurempaan toimintaan. Kukin heistä lähettää tähän ruusunpunaiseen mereen oman erikoisen muotonsa, mutta vaikka se onkin kaunis, on se luonnollisesti alemmanlaatuinen kuin deevan värimuoto. Se on aina karkeampi ja vähemmän loistava kuin se kokonaisloisto, johon se valuu, ja siten syntyy hyvin omituinen ja kaunis vaikutelma, kun tummanpunaiset liekit tunkeutuvat ruusunpunaiseen mereen – niin kuin voisi kuvitella, että tulivuoren liekit leimahtavat ylös ihanaa iltaruskoa vastaan.

Ymmärtääksemme jossain määrin, kuinka tämä myötätuntoisen värähtelyn toiminta saadaan aikaan, on meidän käsitettävä, että deevan aura on paljon laajempi kuin minkään ihmisen ja on myös paljon taipuisampi. Se tunne, joka tavallisessa ihmisessä ilmeni tervehdyksen hymyilynä, saa deevassa aikaan auran äkkinäisen laajennuksen ja kirkastumisen ja ilmenee sekä värinä että säveleenä. Toisen deevan tervehdys toiselle on kuin ihana akordi eli oikeammin arpeggio*. Keskustelu kahden deevan välillä on kuin fuuga; jonkun deevan pitämä puhe on kuin mahtava oratorio. Kohtalaisesti kehittyneellä rupa-

* Murtosointu. Kun akordin ääniä ei lyödä yhtäaikaa vaan peräkkäin niin kuin kanteleella, kutsutaan sitä arpeggioksi. – Suom. huom.

deevalla (ruumiilla varustetulla) on usein aura, joka läpimitaltaan on monta sataa jalkaa, ja kun jokin kiinnittää hänen huomiotaan tai herättää hänen innostustaan, kasvaa se heti suunnattomasti. Meidän deevapappi siis sulkee auraansa koko seurakunnan ja kykenee niin muodoin kuhunkin henkilöön vaikuttamaan hyvin tehokkaasti – ikään kuin sekä sisä- että ulkopuolelta. Lukijamme ehkä voivat itselleen kuvailla tätä auraa, jos ne muistavat arhatin auraa kirjassa *Ihminen näkyväisenä ja näkymättömänä*, mutta heidän täytyy ajatella sitä ohuemmaksi, juoksevaksi, tuliseksi, säkenöiväksi. Se on melkein kauttaaltaan kokoonpantu väreilevistä tulisäkeistä, jotka kuitenkin tekevät jokseenkin samanlaisen yleisvaikutuksen värien järjestyksessä kuin kirjassa oleva kuva. On aivan kuin nuo väripiirteet pysyisivät mutta muodostuisivat tulisista säteistä, jotka alinomaa vuotavat ulospäin, mutta kulkiessaan kunkin ympäryspiirin yli saavat itseensä sen piirin värin.

YHDYSSITEET LOGOKSEN VÄLILLÄ

Tämä ensimmäinen vaikutuksen vuodatus nostaa kunkin henkilön väkijoukossa hänen korkeimmalle tasolleen ja herättää hänessä jalointa rakkaudentunnetta, jota hän kykenee tuntemaan. Kun deeva näkee, että kaikki ovat viritetyt samaan sävellajiin, kääntää hän voimavirtansa toiseen suuntaan. Hän keskittää nyt auransa pienemmän pallon muotoiseksi, jonka huipulta korkea patsas nousee ylöspäin. Ojentamatta enää käsiään kansan yli hän nostaa ne päänsä päälle, ja siitä merkistä jokainen ihminen suuressa joukossa lähettää deevapappia kohtaan runsaimmat ja korkeimmat rakkauden- ja hartaudentunteensa. Deeva vetää kaikki nämä tuliset virrat itseensä ja lähettää ne ylöspäin suurena monivärisenä liekkisuihkuna, joka laajenee kohotessaan ja jonka ottaa vastaan valvovien deevojen piiri. He antavat sen kulkea itsensä läpi ja muodostelevat sitä, kokoavat sen yhteen, niin kuin säteet kootaan linssin kautta, kunnes se saapuu heidän säteensä suuren päädeevan luo, sen mahtavan hallitsijan, joka katselee itse Logosta ja suhteessaan Häneen edustaa tätä sädettä.

Tämä pääjohtaja kokoaa samanlaisia virtoja kaikista maailman osista ja hän kutoo nämä monet virrat suureksi köydeksi, joka sitoo

maan Jumalan jalkoihin. Hän yhdistää nuo monet purot yhdeksi suureksi virraksi, joka vuotaa Jumalan jalkojen ympärille, ja hän vie lootuskukan sydämeen meidän terälehtemme. Ja silloin Hän vastaa. Itse Logoksen valossa välähtää hetkeksi vielä suurempi kirkkaus. Alas suureen deevajohtajaan leimahtaa heti tämä tunnustus ja hänen kauttaan valuu voimavirta alhaalla odottavalle piirille ja kun se heidän kauttaan koskettaa deevapappia, joka portaiden juurella odottaa, niin tämä taas laskee käsivartensa alas ja levittää ne siunaavasti kansansa yli. Sanomattoman ihanat värit täyttävät nyt koko temppelin. Ikään kuin eläviä tulivirtoja, mutta niin hienoja kuin egyptiläisen aurin-gonlaskun kajastukset, on temppeli täynnä ja kaikesta tästä loistosta jokainen ottaa itseensä niin paljon kuin hän kykenee, niin paljon kuin hän sillä kehitysasteellaan ollen saattaa sulattaa.

Jokaisen läsnäolijan kaikkia ruumiita elähdyttää tämä mahtava jumalallisen voiman vuodatus korkeimpaan toimintaan ja sillä hetkellä jokainen käsittää täydellisimmässä määrässä, mitä Jumalan elämä todella merkitsee ja kuinka sen jokaisessa tulee ilmetä rakkautena kanssaihmiä kohtaan. Tämä on paljon täydellisempi ja syvempi siunaus, kuin se, mikä vuodatettiin alussa, sillä tämä on jotakin mikä sopii tarkasti kuhunkin yksilöön, vahvistaen häntä heikkouksiin voittamaan ja samalla kehittäen korkeimpaan määräänsä sitä, mitä hänessä on parhainta. Se antaa hänelle siksi ajaksi sanoin kuvaamattoman yliaistillisen kokemuksen ja jättää myös muiston, joka hänelle on moneksi vastaiseksi päiväksi säteilevänä valona. Tällainen näyttää olevan jokapäiväinen jumalanpalvelus – jokapäiväinen uskonnollinen toimitus niillä, jotka kuuluvat tähän rakkaudensäteeseen.

Eikä tämän jumalanpalveluksen hyvä vaikutus tunnu ainoastaan läsnäoleville. Se säteilee paljon kauemmaksi ja ikään kuin puhdistaa astraalista ja älyllistä ilmakehää. Sen vaikutuksen voi selvästi huomata jokainen, joka on jossain määrin herkkätuntoinen, jopa kahden tai kolmen virstan päähän temppelistä. Jokainen tällainen jumalanpalvelus lähettää myös korkean syöksyn ruusunpunaisia ajatusmuotoja, jotka täyttävät ympäröivän seudun rakkauden ajatuksilla, niin että koko ilmapiiri on niitä täynnä. Itse temppelissä syntyy suuri punainen valopyörre, joka on sangen pysyväinen, niin että jokainen temppeliin tulija heti havaitsee sen vaikutuksen, ja tämäkin jatkuvasti

säteilee ulos ympäristöön. Sen lisäksi jokainen ihminen mennessään temppeleistä kotiinsa on itse voimakeskus, joka ei ole vähäinen, ja kun hän saapuu kotiinsa, voi hänestä virtaavaa väreilyä vahvasti tajuta sellainenkin naapuri, joka ei ole voinut ottaa osaa jumalanpalvelukseen.

SAARNA

Joskus tämän lisäksi tai ehkä aivan erilaisessa jumalanpalveluksessa, deeva pitää, niin kuin voisi sanoa, jonkinmoisen väripuheen. Hän ottaa sen värimuodon, jota olemme kuvailleet ja sanoneet päivän äänilajiksi tai tekstiksi, ja selittää tätä kansalleen erittelevästi, useimmiten sanoja käyttämättä, usein vain siten, että hän antaa sen läpikäydä sarjan muutoksia, joiden tarkoitus on antaa monenlaatuista opetusta. Niinpä yksi erinomaisen elävä ja jännittävä tämänlainen värisaarna oli aiottu osoittamaan, millä tavalla rakkaus vaikuttaa eri ominaisuuksiin niissä ihmisissä, joiden kosketukseen se tulee. Pahuuden mustat pilvet, suuttumuksen purppuraväri, petoksen likainen vihreä tai itsekkyyden harmaanruskea tai mustasukkaisuuden ruskeanvihreä ja alakuloisuuden raskaanharmaa – kaikki vuorostaan pantiin tämän hohtavan ruusunpunaisen rakkaustulen vaikutuksen alaiseksi. Näytettiin, millä tavalla ne muuttuvat, ja osoitettiin selvästi, ettei mikään niistä lopultakaan voi vastustaa rakkauden voimaa, vaan että ne viimein kaikki sulautuvat siihen ja katoavat.

SUITSUTUS

Vaikka väri kaikin puolin on päätekijänä tässä jumalanpalveluksessa, jota olemme kuvailleet, niin deeva ei halveksi käyttää hyväkseen muidenkaan aistien kuin näön apua. Koko toimituksen aikana ja jo ennen kuin se alkoi, on suitsutusta pidetty palamassa heilahtelevissa astioissa hänen kultaisen pyramidinsa alla, missä kaksi poikaa seisoo sitä hoitamassa. Ihmiset ovat silloin paljon herkempiä tuntemaan tuoksuja kuin me aikaisempien vuosisatojen lapset. He kykenevät tarkoin tuntemaan kaikki erilaiset suitsutusaineet ja tietävät tarkoin, mitä mikin niistä merkitsee ja mitä tarkoitusta varten sitä käytetään.

Tällä tavoin käytettävien tuoksujenkin luku on paljon suurempi kuin mitä ennen on ollut käytännössä, ja on keksitty keino, jolla nämä aineet saadaan nopeasti haihtuviksi, niin että ne heti tunkeutuvat rakennuksen joka osaan. Tämä vaikuttaa eetteriruumiiseen jokseenkin samalla tavoin kuin värit vaikuttavat astraaliruumiiseen, ja se osaltaan on omiansa nopeasti saattamaan ihmisten käyttövälineet sopusointuun. Näillä ihmisillä on koko joukon uutta tietoa hajujen vaikutuksesta määrättyihin aivo-osiin, niin kuin täydellisemmin tulemme näkemään, kun ryhdymme kasvatustapaa käsittelemään.

ÄÄNI

Luonnollisesti jokaista värinmuutosta seuraa samanlainen ääni, ja vaikka tämä on toisarvoinen piirre tuossa väritemppelissä, jota olemme kuvailleet, ei se suinkaan ole vaikutukseton. Koettakaamme nyt kuitenkin kuvailla samansuuntaista jumalanpalvelusta toisessa temppelissä, missä soitto on päätekijänä, ja missä vuorostaan väri on ainoastaan soiton vaikutusta lisäämässä aivan kuin ääni auttoi värien vaikutusta rakkaudentemppelissä. Tavallisessa puheessa ne temppeilit, joissa pääasiallisesti kehitytään rakkaustunteita kasvattamalla, kutsutaan ”punaisiksi temppeleiksi” – ensinnäkin sen tähden, että punainen on se auran väri, joka ilmaisee rakkautta ja siitä syystä on päävärinä kaikissa noissa äsken kuvatuissa loistavissa vuodatuksissa, ja toiseksi sen tähden että sen tosiasian tunnustukseksi kaikki rakennuskoristeiden kauniit viivat ovat samaa vaaleanpunaista väriä ja että on sellaisiakin temppeleitä, jotka ovat yksinomaan tämän värisiä. Useimmat rakkauden temppelit ovat rakennetut kaunista vaaleanharmaasta kivistä, jonka ulkopinta on kiillotettu niin kuin marmori, ja siinä tapauksessa ainoastaan ulkopuoliset koristukset ovat sitä väriä, joka osoittaa minkälaisia toimituksia sisällä tapahtuu. Mutta muutammat rakkaudentemppelit ovat kokonaan rakennetut viehättävästä ruusunpunaisesta kiillotetusta kivistä, joka ihmeellisen kauniina näkyy niiden vihreiden puiden keskellä, joita aina on temppelin ympärillä. Ne temppelit, joissa soitto on päätekijänä, tunnetaan taas ”sinisten temppeleiden” nimellä, koska niiden päätarkoitus on kasvattaa

niin korkeata hartautta kuin mahdollista ja sininen on se väri, joka on vaikuttavimpina niiden toimituksissa ja myös se väri, jota niissä enimmäen on käytetty sekä sisäistä että ulkopuolista koristusta varten.

SININEN TEMPELI

Sinisten temppeleiden jumalanpalvelusmenot muistuttavat yleispiirteiltään niitä, mitä olemme jo kuvanneet, paitsi että näissä tempeleissä ääni on päätekijänä eikä väri. Väritempeleissä pyrittiin ihmisessä elähdyttämään rakkautta saattamalla hänet tietoiseen yhteyteen jumalallisen rakkauden kanssa, mutta sinisessä temppelissä on tarkoituksena edistää ihmisen kehitystä hartausominaisuuden* kautta. Tätä tunnetta soiton avulla äärettömästi kohotetaan ja syvennetään ja viimein saatetaan suoraan yhteyteen Logoksen kanssa, joka on hartauden kohde. Aivan niin kuin voi sanoa, että punaisessa temppelissä on alinomainen voimapyörre korkeinta ja jalointa rakkautta, niin tässä soittotemppelissä on samanlainen alituinen ilma-
piiri epäitsekästä hartaustunnetta, joka heti vaikuttaa sisään tulijaan.

Tällaiseen ilmapiiriin astuu jokainen osanottaja ja kukin tuo kädessään merkillisen soittimen, jollaista ei ole ennen tunnettu maan päällä. Se ei ole viulu, se on ehkä pikemmin pienen pyöreän kanteleen näköinen, jonka kielet ovat jotakin välkehtivää metallia. Mutta tällä omituisella soitin on monta sangen merkillistä ominaisuutta. Se on itse asiassa paljon enempi kuin tavallinen soitin. Se on erityisesti magnetisoitu omistajansa varten eikä kukaan muu saa sitä käyttä. Se on viritetty omistajansa mukaan, se ilmaisee hänen luontoaan – se on ikään kuin suppilo, jonka kautta hän on löydettävissä tällä fyysisellä tasolla. Hän soittaa sillä ja samalla kuin hän niin tekee soitetaan hänellä itsellään. Hän lähettää ulos ja vastaanottaa värähtelyjä *sen* välityksellä.

* Englantilainen sana devotion (ruots. hängifvenhet) merkitsee sydämen nöyrää ja kunnioittavaa uhrautumista ja antautumista korkeammalle. Kun suomessa ei löydy vastaavaa sanaa, on täytynyt kääntää se ”hartaudeksi”, joka on hyvin epämääräinen merkitykseltään. – Suom. huom.

HARTAUSJUMALANPALVELUS

Kun rukoilija astuu tähän temppeliin, herättää hän mieleensä sarjan kauniita säveliä – soitto-kappaleen, joka häneen nähden tekee saman tehtävän kuin värisarja, joka kulki sisään tulijan silmien edestä väritemppelissä. Kun deeva aineellistuu, ottaa hänkin samanlaisen soittimen ja aloittaa jumalanpalveluksen väräyttämällä yhtä akordia eli oikeammin arpeggiota, joka tekee samaa tehtävää kuin pohjaväri toisessa temppelissä. Tämän akordin vaikutus on mitä valtavin. Hänen soittimensa on pieni eikä nähtävästi kovinkaan voimakas, mutta siinä on ihmeen vieno ääni. Kun hän koskettaa sen kieliä, tuntuu siltä kuin ääni kohoaisi ilmaan hänen ympärilleen ja kuin sitä toistaisivat tuhannet näkymättömät soittajat, niin että sen kaiku kiertelee kautta temppelin suuren holvin ja vyöryy mahtavana sopusointuisena äänimerenä yli koko seurakunnan. Jokainen osanottaja koskettaa nyt omaa soitintaan, ensin hyvin hienosti, mutta vähitellen lisäten sitä yhä enemmän, kunnes kaikki ottavat osaa tähän ihmeelliseen yhteissointuun. Siten niin kuin väritemppelissä niin täälläkin jokainen jäsen tulee sopusointuun sen pääaateen kanssa, jota deeva erityisesti haluaa ilmaista tässä jumalanpalveluksessa, ja täällä niin kuin sieläkin leviää yli kansan siunaus, joka kohottaa kunkin korkeimpaan tasoon, mihin hän voi yletä, ja kiihkeästi vaatii häneltä vastausta, joka ilmenee sekä äänenä että värinä.

Täälläkin käytetään suitsutusta, ja se vaihtelee eri kohdissa jumalanpalveluksen kestäessä, jokseenkin niin kuin edellisessä temppelissä. Kun seurakunta on kauttaaltaan sointuun viritetty, alkaa jokainen vasta määrättyllä tavalla soittamaan. Kaikki nähtävästi tuntevat osansa, vaikkei tunnu siltä kuin tämä olisi järjestetty tai edeltäpäin harjoitettu. Niin pian kuin tämä soitto on täydessä käynnissään, vetää deevapappi sisään auransa ja antaa äänen virrata sisäänpäin eikä ulospäin kansan yli. Jokainen liittyy nyt oman elämänsä soittoonsa ja suuntaa sen suorastaan deevaan, jotta se hänen kauttaan voisi kohota ylös. Vaikutus kansan korkeampiin tunteisiin on mitä ihmeellisin ja seurakunnan kiihkeän pyrkimyksen ja hartauden tunteet nousevat ylöspäin mahtavana virtana toimeenpanevan deevan välityksellä yläpuolella olevalle deevojen piirille. Nämä niin kuin ennenkin vetävät

sen itseensä, muuttavat sen vielä korkeampaan asteeseen ja lähettävät sen eteenpäin vielä mahtavampana virtana sitä suurta deevaa kohti, joka on heidän säteensä päässä. Häneen yhtyvät tuhannet sellaiset virrat kaikesta maan päällisestä hartaudesta ja hän vuorostaan kokoaa kaikki nämä virrat yhteen ja kutoo ne yhdeksi, jonka hän lähettää ylöspäin, ja sen kautta yhdistää itsensä itse Aurinkologoksen kanssa.

Siten hän antaa osansa siihen soitantoon, joka tulee kaikista aurinkokunnan maailmoista, ja nämä kaikista maailmoista tulevat virrat muodostavat sen mahtavan kaksitoistakielisen soittimen, jolla itse Logos soittaa istuen tähtikuntansa lootuskukan päällä. On mahdollonta tätä pukea sanoihin, mutta minä, joka tätä kirjoitan, olen sen nähnyt, ja tiedän, että se on totta. Hän kuulee, Hän vastaa ja Hän itse soittaa aurinkokuntansa kieliä. Siten me ensimmäisen kerran saamme pienen välähdyksen siitä suurenmoisesta elämästä, jota hän elää vertaistensa, muiden Logosten kanssa, mutta ajatus ei kestä tätä kirkkautta, järkemme on riittämätön tätä täysin tajuamaan. Ainakin on selvää, että suuret soittodeevat yhteisesti edustavat soittoa Logokselle ja Hän taas ilmaisee itsensä niiden kautta soittona maailmoilleen.

SIUNAUS

Sitten tulee vastaus – alasvuotava virta säännöllistä soittoa, niin mahtava, ettei sitä saata kuvata. Se kulkee säteen päädeevan kautta alempana oleville deevoille ja heistä deevapapin luo temppeliin. Kullakin asteella se muuttuu alemmanlaatuiseksi, niin että se viimein valuu temppelissä toimivan deevan kautta sellaisessa muodossa, jossa seurakunta voi sen ottaa vastaan – suurena paisuvana äänten merenä, taivaallisen soiton pauhulla, joka ympäröi, sulkee itseensä ja kokonansa valtaa heidät kaikki ja samalla vuodattaa heihin heidän omien soitto-neuvojensa kautta värähtelyjä niin eläviä, niin ylentäviä, että heidän korkeammat ruumiinsa alkavat toimia ja heidän tajuntansa nousee sellaiselle tasolle, jota se tavallisessa elämässä ei olisi voinut lähestyäkään. Jokainen pitää soitintaan edessään ja se on se tiehyt, jonka kautta hän kokee ihmeellistä vaikutusta. Näyttää siltä kuin jokainen soitin valitsisi suuresta sinfoniasta ne säveleet, jotka ovat ominaisia

sille – so. omistajalle, jonka ilmaus soitin on. Kuitenkin jokainen soitin jotenkuten ei ainoastaan valitse ääniä ja vastaa niihin, vaan myös luo paljon enemmän säveliä kuin sen oma äänikokoelma käsittää. Koko ilmapiiri on ikään kuin täynnä gandharvoja eli soittodeevoja, jotka tekevät jokaisen säveleen monenkertaiseksi ja muodostavat jokaisesta yksityisestä äänestä suuren akordin ylä- ja alääniä, kaikki ylimaallisen suloisia ja kauniita. Tämä siunaava vastaus korkeudesta on ylen hämmästyttävä kokemus, mutta minulta puuttuu sanoja sitä kuvatakseni. Se täytyy nähdä ja kuulla ja tuntea, ennen kuin sitä mitenkään voi ymmärtää.

Tämä suurenmoinen loppusävel kulkee ihmisten mukaan kotiin, ikään kuin kaikuna korvissa soiden, se elää heidän sisällään vielä, vaikka jumalanpalvelus on päättynyt, ja usein osanottaja koettaa sitä jäljentää vähemmässä muodossa jonkinlaisena kotijumalanpalveluksena. Tässä tempelissä voi myös olla jotain, mikä vastaa saarnaa, mutta siinä tapauksessa sen antaa deeva soittimensa kautta ja ihmiset ottavat sen vastaan omien soittimiensa kautta. On selvää, ettei se vaikeuta kaikkii samalla tavalla, muutamat saavat enemmän, muutamat vähemmän siitä, mitä deeva on tarkoittanut ja koettanut aikaansaada.

ÄLY

Sama vaikutelma, jonka punaisessa tempelissä aikaansaiivat rakkaus- tunteesta syntyneet mahtavat värilaineet, saavutetaan sinisessä tempelissä hartauden luomalla ihanalla soitolla. On selvää, että kummassakin tapauksessa vaikutus koskee etupäässä buddhi- ja astraaliruumista – suorastaan buddhiruumista niissä, jotka ovat kehittyneempiä, ja välillisesti buddhiruumista astraaliruumiin kautta niissä, jotka ovat vähemmän kehittyneitä. Älyyn tuntuu vain heijastus näiltä tasoilta, sitä vastoin niissä temppeleissä, joita nyt ryhdymme kuvaamaan, on tämä menettely aivan päinvastainen, sillä niissä kohdistuu vaikutus suorastaan älyruumiiseen ja vasta sen kautta ja välityksellä herätetään sitten buddhiruumis eloisuuteen. Lopulliset tulokset ovat epäilemättä samat, mutta menettelyn järjestys on erilainen.

KELTAINEN TEMPELI

Kun ajattelemme punaisen temppelin hartaudenharjoittajien kehittävän itseään värin kautta ja sinisen temppelin käyttävän ääntä hyväkseen, voimme sanoa, että *muoto* on se välikappale, jota pääasiallisesti käytetään keltaisessa temppelissä. Keltainen on näet luonnollisesti sen temppelin väri, joka erityisesti on omistettu järjen kehittämiseksi, sillä kullaväri on järjen symboli ihmisen eri käyttövälineissä.

Ulkopuoliselta ja sisäiseltä rakennustavaltaan ovat nämä temppelit samanlaiset kuin edelliset, mutta täällä ovat ääriviivat ja koristukset maalatut keltaiseksi eikä sinisiksi tai punaisiksi. Jumalanpalveluksen yleispiirteet ovat myös samat ensin teksti eli perussävel, joka saattaa kaikki vireeseen, sitten ihmisjoukon mielenlennys eli rukous eli sielunponnistus, joka Logokselta kutsuu vastauksen. Sillä opetusmuodolla, jota paremman sanan puutteessa olen kutsunut saarnaksi, näyttää myös olevan osansa kaikissa jumalanpalveluksissa. Kaikissa käytetään myös suitsutusta, vaikka se laadultaan tässä keltaisessa temppelissä melkoisesti eroaa sinisestä ja punaisessa temppelissä käytetystä. Voimapyörre täällä kohottaa älyntoimintaa, niin että pelkkä temppeliin astuminen terästä ihmisen järkeä eloisammaksi ja kykenevämmäksi ymmärtämään ja tajuamaan.

Näillä ihmisillä ei ole muassaan mitään fyysisiä instrumentteja, eivätkä he herätä silmiensä eteen värillisiä pilviä, vaan asettuen paikoilleen he alkavat luoda määrättyjä ajatusmuotoja. Kullakin on oma muotonsa, joka selvästi on omansa hänen itsensä ilmaukseksi, niin kuin oli soittajan fyysinen soitin tai rukoilijan erityinen värisarja rakkaustemppelissä. Kaikki nämä muodot eroavat toisistaan ja monet niistä selvästi osoittavat, että asianomaisella on kyky fyysisiin aivoihinsa luoda muutamia yksinkertaisempia ”neljän ulottuvuuden”^{*} kuvioita. Tietysti tämä kyky on erilainen; niinpä muutamat saavat kuvansa paljon täydellisemmiksi ja selväpiirteisimmiksi kuin toiset. Mutta omituista kyllä näyttää muotojen epämääräisyys esiintyvän

* Fyysisellä tasolla on kolme ulottuvaisuutta – so. samaan pisteeseen voi asettaa kolme viivaa kohtisuoraan toisiinsa vastaan. Sanotaan, että astraalitasolla on neljä ulottuvaisuutta, älytasolla viisi jne. – Suom. huom.

kehitysasteikon kummassakin päässä. Vähemmän kehittyneet ajattelijat – sellaiset, jotka vasta opettelevat ajattelemaan – luovat usein kuvia, jotka eivät ole tarkkoja piirteiltään, tai vaikka he alussa osaisivatkin tehdä ne tarkoiksi, eivät *he* kykene kauan säilyttämään niitä sellaisina, vaan ne käyvät alinomaan taas epämääräisiksi. He eivät suorastaan aineellistuta niitä, vaan he luovat niistä voimakkaan älykuvan, ja tähän näyttävät yleensä kaikki kykenevän, myös aivan ensi asteilla olevat. Muodot nähtävästi ensin kuvataan heille, ja heitä kehoitetaan pitämään niitä enemmän mietiskelyn välikappaleina kuin silmämääränä. Niiden tarkoitus on selvästi olla luojansa ilmauksena ja hänen kehittyessään pitemmälle muotokin jossain määrin muuttuu, vaikkei nähtävästi kuitenkaan oleellisesti. Ihmisen tulee ajatella ja vastaanottaa värähtelyjä muotonsa kautta, aivan kuin soitannollinen ihminen sai värähtelyjä soittimensa välityksellä tai väriseurakunnan jäsen sai niitä oman värimuotonsa kautta. Älykkäämpien henkilöiden ajatusmuoto tulee täsmällisemmäksi ja monimutkaisemmaksi, mutta muutamien kaikkein älykkäimpien ajatuskuvat tulevat taas näyttämään aivan kuin epämääräisiltä, koska ne alkavat olla niin paljon korkeammalla tasolla – koska niihin tulee yhä useampia ulottuvuuksia ja koska ne tulevat niin eloisiksi, ettei niitä voi pitää alallaan.

ÄLYN ELVYTYYS

Kun deeva ilmestyy, luo hän myös muodon – ei sellaista, joka olisi hänen itsensä ilmaus, vaan niin kuin toisissakin temppeleissä sellaisen, joka määrää, mihin erikoiseen päämäärään hän tässä tilaisuudessa pyrkii. Jokainen osanottaja sitten kohdistaa itsensä omaan muotoonsa ja koettaa sen avulla vastata deevan muotoon ja ymmärtää sitä. Joskus se on liikkuva – sellainen, joka kehittyä eli paljastuu aste asteelta muuttuen. Tämän ajatusmuodon keralla ja sen kautta deevapappi vuodattaa läsnäoleviin suuren virran keltaista valoa, joka hyvin voimakkaasti vaikuttaa heidän älykykynsä hänen tarkoittamaansa suuntaan. Hän vaikuttaa hyvin voimakkaasti heidän syy- ja älyruumiiseensa, mutta verrattain vähän astraali- ja buddhiruumiiseen. Muutamat, jotka tavallisissa oloissa eivät ole itsetietoisia älyruumiissa,

heräävät siihen tämän menettelyn kautta, niin että he ensimmäisen kerran voivat sitä tietoisuutta vapaasti käyttää ja sen välityksellä selvästi nähdä. Toisissa, joilla ei myöskään tavallisissa oloissa ole tätä tietoisuutta, herää siksi hetkeksi kyky neljän ulottuvaisuuden näkemiseen, Muutamat vielä vähemmän kehittyneet voivat ainoastaan nähdä asiat vähän selvemmässä valossa ja hetkellisesti ymmärtää aatteita, jotka muuten ovat heille liiaksi metafysisiä.

ÄLYLLINEN TUNNE

Älynponnistus ei ole kokonaan vailla tunnetta, sillä ainakin syntyy kiihkeä ilontunne mielen kohotessa ylöspäin, vaikkakin se näyttää tuntuvan miltei yksinomaisesti älyruumiissa. Kaikki he suuntaavat ajatuksensa muotojen kautta deevapappiin, niin kuin muissakin temppeleissä, ja he uhraavat nämä yksilölliset lahjansa Logokselle parhaimpana, mitä heillä on annettavana. Häneen ja hänen kauttaan he antautuvat ylhäällä palavalle Valolle, he uppoutuvat, vajoavat häneen. Se on älyllisyyden valkoinen palavuus korkeimmassa voimassaan. Niin kuin muissa temppeleissä, niin täälläkin deevapappi yhdistää kaikki erilaiset muodot, mitkä hänelle lähetetään, ja sulattaa yhteen voimavirrat, ennen kuin hän lähettää ne yläpuolella olevalle piirille. Tämä piiri on tässä tapauksessa kokoonpantu sellaisista olennoista, joita toistaiseksi kutsumme keltaisiksi deevoiksi ja jotka älyä kehittävät ja nauttivat saadessaan auttaa ja ohjata ihmisen älyä.

Niin kuin ennenkin he vetävät voiman itseensä, mutta vain lähettääkseen sen korkeammalle tasolle suunnattomasti paisuneena sen päämiehen luo, joka on heidän säteensä päässä ja joka on ikään kuin keskus voimien vaihdokselle. Logoksen älypuoli vaikuttaa ylhäältä häneen ja hänen kauttaan, ja taas alhaalta käsin ylettyy ihmisen äly häneen ja kulkee hänen kauttaan. Hän vastaanottaa ja lähettää edelleen temppeleistä tulevat ajatusvirrat ja aukaisee vuorostaan portit Jumalallisen Älyn virroille, jotka matkallaan alenevat monta astetta ja viimein valuvat alhaalla odottavaan kansaan, kohottaen heidät jokapäiväisistä minuuksistaan tulevaisiin minuuksiinsa. Tällaisen vuodatuksen vaikutus sillä hetkellä on miltei arvaamaton. Kaikki

läsnäolevat minät joutuvat eloisaan toimintaan ja syyruumiin tietoisuus herää eloon kaikissa niissä, joissa se edes jollakin tavoin on mahdollista. Muissa se merkitsee vain sitä, että älyntoiminta suu-
resti kasvaa. Muutamat nousevat siihen määrään ylös itsestään, että he suorastaan lähtevät ruumiistaan, ja muut joutuvat jonkinlaiseen *samadhiin*, koska tajunta kohoaa käyttövälineeseen, joka ei vielä ole tarpeeksi kehittynyt voidakseen sitä ilmaista.

Tämä ylhäältä tuleva vastaus ei ole ainoastaan älyn kiihdytystä. Se sisältää myös suuren joukon muotoja – nähtävästi kaikki mahdolliset muodot, jotka ovat siihen suuntaan kuin päivän teksti. Näitä muotoja ottavat myös itseensä ne seurakunnan jäsenet, jotka niitä voivat käyttää hyväkseen, ja huomattava on, että sama muoto merkitsee paljon enemmän muutamille kuin toisille. Niinpä esimerkiksi sellainen muoto, joka ilmaisee jonkin mielenkiintoisen yksityiskohdan fyysisestä kehityksestä toiselle, voi toiselle esittää koko suuren kosmisen kehitysjärjestelmän. Monesta tuntuu siltä kuin hän näkisi näkyvässä muodossa Dzyanin runojen sisällön edessään. Kaikki koettavat ajatella samaan suuntaan, mutta he tekevät sen eri tavalla, ja niin muodoin he vetävät itseensä hyvin erilaisia muotoja siitä suuresta järjestyneestä kokonaisuudesta, joka on heillä tarjona. Kukin vetää tästä paljoudesta, mitä parhaiten hänelle sopii. Muutamat tuntuvat vain saavan uutta valoa mietittävään asiaan ja panevat oman ajatusmuotonsa sijalle toisen, joka ei todellisuudessa ole sitä korkeampi, vaan ainoastaan asian toinen puoli.

Ihmiset tällä tavoin nähtävästi kohoavat buddhiseen tietoisuuteen. Kiinteästi miettimällä ja yhteenkäyviä ajatusvirtoja käsittämällä he ensin saavuttavat älyllisen käsityksen maailmankaikkeudesta, ja sitten voimakkaalla ponnistuksella he todellistuttavat sen ja murtautuvat sen läpi. Se tulee tavallisesti hyökyaaltona, joka aivan valtaa ihmisen – sitä enemmänkin, koska hän kehityssuunnallaan ei ole ennen vielä paljonkaan harjaantunut ymmärtämään muun ihmiskunnan tunteita. Älylliseltä näkökannaltaan hän on niin sanoaksemme filosofisesti tutkinut ja arvostellut ihmisiä, ikään kuin ne olisivat kasveja mikroskoopin alla, ja nyt yhdellä hetkellä hänet valtaa tunto siitä, että he ovat kaikki yhtä jumalallisia kuin hän itse, että heillä kaikilla on omat tunteensa, omat käsityksensä, oikeat ja väärät, että he ovat

enemmän kuin hänen veljensä, sillä he ovat todella hänen sisässään eikä ulkopuolella. Tämä on suuri yllätys sille, jolle se tulee, ja hän kaipaa aikaa sovittautuakseen sen mukaan ja kehittääkseen muutamia muita ominaisuuksia, joita hän tähän asti on jossain määrin laiminlyönyt. Tämä jumalanpalvelus loppuu jokseenkin samalla tavoin kuin muut, ja kunkin älymuoto on pysyväisesti parempi sen harjoituksen kautta, jonka läpi se on käynyt.

ÄLYLLINEN MAGIA

Tässäkin on meillä se opetusmuoto, jota olemme kutsuneet saarnaksi, ja tässä tapauksessa se tavallisesti kuvaa niitä muutoksia, jotka tapahtuvat jossakin muodossa tai muotosarjassa. Deeva näyttää silloin tällöin käyttävän saarnassaan puhuttuja sanoja, vaikka hyvin harvoja. On aivan kuin hän näyttäisi kansalle liikkuvia taikalyhtykuvia ja nimittäisi niitä niiden kulkiessa ohi. Hän aineellistuttaa vahvaksi ja selväksi sen erikoisen ajatusmuodon, jonka hän näyttää kansalle, ja jokainen läsnäoleva koettaa jäljentää sen omassa älyaineessaan. Yhdessä tapauksessa, joka pantiin merkille, kuvattiin muotojen siirtymistä tasolta tasolle. Se oli jonkinlaista älyllistä magiaa, joka osoitti, kuinka yksi ajatus voi muuttua toiseksi. Alemmalla älytasolla osoittaa deeva, kuinka itsekäs ajatus voi tulla epäitsekäksi. Ei mikään ajatus täällä tietysti ole raa'asti itsekäs, sillä muuten se ei tulisi tähän temppeliin, mutta voi kyllä olla jäljellä hienoja omaan itseen suunnattuja ajatusmuotoja. Älyllisessä ylpeydessä on myös vaara ja sen tähden osoitetaan, kuinka tämä voidaan muuttaa Logoksen viisauden palvelemiseksi.

Muissa tapauksissa näytetään sängen mielenkiintoisia muutoksia – kuinka muodot muuttuvat toisiksi kääntämällä sisäpuolensa ulospäin niin kuin hansikkaat. Tällä tavoin esimerkiksi kaksitoistakulmio tulee kaksikymmenkulmioksi. Ei ainoastaan näitä muutoksia näytetä vaan myös selitetään niiden sisäistä merkitystä kaikilla eri tasoilla, ja tässä on myös mielenkiintoista nähdä, kuinka järjestyksessä kehitetään esiin esoteriset merkitykset, ja huomata, kuinka muuttamat läsnäolevista pysähtyvät johonkin merkitykseen, tuntien sen

korkeimmassa mahdollisessa määrässä ja ovat tyytyväisiä itseensä, että kykenevät sen tajuamaan, ja taas toiset menevät yhden tai useampia askeleita kauemmaksi ja syvemmälle merkityksen ytimeen. Se, mikä useimmille läsnäoleville kuvastuu ainoastaan heidän omien ajatustensa muutoksena, voi niille harvoille, jotka ovat menneet edemmäksi, tulkita kosmisen voiman siirtymistä yhdeltä tasolta toiselle. Tällainen saarna on suorainen harjoitus älylliseen keskitykseen ja toimeliaisuuteen., ja sen seuraamiseen vaaditaan hyvin jännitetty tarkkaavaisuus.

Kaikissa näissä temppeleissä pannaan paljon merkitystä tahdon kehittämiseen, joka on välttämätön, jotta tarkkaavaisuus voisi keskittyä kaikkiin kuvien, soiton tai ajatusmuodon muunnelmiin ja niiden eri osiin. Se näkyy hyvin ilmeisesti syyruumiin palavasta hehkusta, mutta se vaikuttaa älyllisiin käyttövälineisiin ja vieläpä fyysisiin aivoihin, jotka yleensä näyttävät olevan huomattavasti suuremmat näillä kuudennen kantarodun alkuunpanijoilla kuin viidesrotulaisilla. Monen on ollut tapana ajatella, että lukeminen ja tutkiminen ja älyn kehitys on omiansa tylsyttämään tai hävittämään mielikuvituksen voimaa, mutta niin ei näy ensinkään olevan laita keltaisen temppelin hartaudentarjoittajissa. Ehkä erotus on siinä, että entisinä aikoina tutkiminen oli suureksi osaksi pelkkien sanojen tutkimista, sitä vastoin kaikki nämä ihmiset ovat monen elämän aikana harjoittaneet mietiskelyä, joka välttämättä alinomaan vaatii älykuvain luomista hyvin suurella määrällä.

VIHREÄ TEMPELI

Vielä yksi temppelilaji on meillä kuvattavana – temppeli, joka on koristettu miellyttävällä vaaleanvihreällä värillä, koska ajatusmuodot, jotka siinä luodaan, ovat juuri sen värisiä. Ennen mainitsemistani temppeleistä näyttää punaisella ja sinisellä olevan useita yhtäläisyyksiä keskenään ja samaten keltaisella ja vihreällä keskenään. Voisi kenties sanoa, että siniset ja punaiset temppelit vastaavat kahta lajia sitä, jota Intiassa kutsutaan bhaktijoogaksi. Silloin voisi ajatella keltaisen temppelin edustavan dshnaanajoogaa ja vihreän temppelin

karmajoogaa. Meidän kielellämme voisi niitä kutsua rakkaus-, hartaus-, äly- ja toimintatemppeleiksi. Vihreän temppelin kävijät toimivat myös pääasiallisesti älytasolla, mutta heidän erityisalanaan on muuttaa ajatukset toiminnaksi – panna kaikki täytäntöön. Yhtenä osana heidän säännöllisiin kirkkomenoihinsa kuuluu lähettää ulos tarkoituksella suunnattuja ajatusvirtoja, ensi sijassa omaan yhteiskuntaan mutta sen jäsenten kautta myös koko maailmaan. Muissakin temppeleissä ajateltiin koko ulkopuolista maailmaa, sillä osanottajat sulkiivat sen rakkautta ja hartautta uhkuviin ajatuksiinsa tai kohdistivat siihen mietiskelevän ajatuksensa. Mutta vihreän temppelin kävijöiden periaatteena on *toiminta* kaikessa eivätkä he ole mielestään päässeet oikein perille mistään aatteesta, ennen kuin ovat muuttaneet sen toiminnaksi.

Keltaisen temppelin ihmiset ottavat tuollaisen aatteen aivan eri kannalta ja pitävät aivan mahdollisena täydellisesti käsittää ilman toimintaa. Mutta tämän vihreän temppelin kävijät eivät tunne oikein täyttävänsä paikkaansa maailmassa, elleivät ole alituisesti toimessa. Ajatuskuva ei ole heistä tehokas, ellei se edes jossain määrin sisällä heille ominaista vihreätä väriä – sillä, kuten he sanovat, siitä puuttuu silloin myötätunto. Sen tähden kaikki heidän voimansa ilmenevät yksinomaan toiminnassa ja siinä on heidän onnensa. Uhrautuvaisella toiminnalla saavuttavat he ihanteensa.

Heillä on mielessään hyvin voimakkaita ja keskitettyjä suunnitelmia ja muutamissa tapauksissa monet heistä yhtyvät ajattelemaan jotakin suunnitelmaa ja panemaan sitä täytäntöön. He kokoavat huolellisesti runsaita tietoja siitä asiasta, mihin kulloinkin ryhtyvät. Usein ottaa kukin jonkun alueen, johon hän vuodattaa ajatuskuvansa määrättyä tarkoitusta silmälläpitäen. Joku esimerkiksi tahtoo ottaa tehtäväkseen sivistystyön Grönlannissa tai yhteiskunnallisen uudistuksen toimeenpanemisen Kamtshatkassa. He luonnollisesti ovat tekemisissä kaikenlaisten tällaisten syrjäseutujenkin kanssa, sillä tähän aikaan on tehty kaikki, mitä ajatella voi, jokaisen seudun hyväksi, mistä koskaan jokapäiväisessä elämässä olemme kuulleet puhuttavankaan. He eivät kuitenkaan käytä hypnotismia, sillä he eivät näet millään tavalla koeta hallita yhdenkään ihmisen tahtoa, jota he haluavat auttaa, vaan koettavat ainoastaan painaa aatteensa ja edistyspyrintönsä hänen aivoihinsa.

PARANTAVIEN DEEVOJEN TOIMINTA

Täälläkin ovat jumalanpalveluksen yleismenot samanlaiset kuin edellisissä temppeleissä. Osanottajat eivät tuo mukanaan minkäänlaista fyysistä kohdetta vaan kullakin on omat älykuvansa, aivan kuin älytemppelein ihmisilläkin, mutta täällä ne ovat toimintasuunnitelmia. Jokaisella on jokin oma erikoinen suunnitelmansa, jolle hän antautuu, vaikka samalla meidän on huomattava, että hän sen välityksellä lähestyy Logosta. He pitävät edessään suunnitelmansa ja niiden toteuttamisen, samoin kuin toiset pitävät ajatus- ja värimuotonsa. On huomattava, että nämä suunnitelmat aina nousevat korkeaa päämäärää kohti. Esimerkiksi erään henkilön suunnitelma jonkun takapajulla olevan maan olojen järjestämiseksi sisältää samalla sen asujainten siveellisen kohottamisen ja keskittyy etupäässä siihen. Nämä vihreän temppelein ihmiset eivät ole varsinaisia ”ihmisystäviä”, sen sanan vanhassa merkityksessä, vaikka kyllä on totta, että heidän sydämensä on täynnä myötätuntoa kanssaihmissä kohtaan, joka ilmenee mitä ihanimpina vivahduksina heille ominaisessa vihreässä pohjavärisessä. Tosiaan näyttää siltä, mikäli vilahdukselta olemme ulkopuolista maailmaa tarkastaneet, kuin tavallinen ”hyväntekeväisyys” olisi aivan tarpeeton, koska köyhyyttä ei ole enää olemassa. Kaikki heidän suunnitelmansa koskevat ihmisten auttamista tai olosuhteiden parantamista jollakin tavalla.

Kaikenlaiset toimintasuunnitelmat näyttävät täällä saavan sijansa ja ne vetoavat toimiviin eli parantaviin deevoihin, sellaisiin, joita kristilliset mystikot kutsuvat pääenkeli Rafaelin joukoiksi. Deevapappi asettaa heidän eteensä tekstinään eli jumalanpalveluksen johtavana aatteena jotakin, joka tulee sisältymään heidän kaikkien aatteisiin ja vahvistamaan kutakin niistä. Jokainen koettaa selvästi tuoda esiin oman yksityisen suunnitelmansa ja sen välityksellä hän kehittyy, koettaessaan olla sopusoinnussa muitten ihmisten kanssa ja auttaa niitä. Valmistavan virityksen ja avaussiunauksen tapahduttua uhraa täälläkin jokainen oman suunnitelmansa Korkeimmalle. Avaussiunausta voidaan katsoa deevojen myötätunnon osoitukseksi heidän suunnitelmiaan kohtaan ja deevapapin yhtäläistymiseksi niiden kaikkien kanssa.

Kun rukouksen aika tulee, tarjoaa jokainen suunnitelmansa sinä antimena, minkä hän voi antaa, aivojensa tuotteena, jonka hän laskee Herran eteen. Hän myös ajattelee siinä vuodattavansa itsensä ja elämänsä noihin suunnitelmiin uhrina Logokselle. Taaskin syntyy sama suurenmoinen vaikutus: suuri välkkyvä merenkalvo, jolla on sama hohtava vaaleanvihreä väri kuin joskus on iltataivaalla, ja siihen puhkeaa tummempia vihreitä värikielekkeitä kunkin läsnäolijan myötätuntoisesta ajatuksesta. Kuten edellä kokoaa deevapappi kaikki nämä yhteen polttopisteeseen ja lähettää ne ylhäällä olevalle deevojen piirille ja heidän välityksellään säteen pääjohtajan luo, joka puolestaan Logokselle esittää tätä maailman puolta.

Kun he näin tarjoavat itsensä ja ajatuksensa, tulee vastaus voimakkaana aaltona, joka vuodattaa hyvää tahtoa ja siunausta kaiken yli ja kirkastaa heidän tarjoamansa uhrin sensuuntaisesti kuin kukin on ajatuksissaan pyrkinyt. Korkeat deevat näkyvät magnetisoivan ihmisen ja laajentavan hänen kykyään tällä ja läheisillä aloilla, kohottaen sen korkeammille tasoille samalla kuin ne sitä lisäävät. Vastaus ei ainoastaan vahvista niitä hyviä ajatuksia, mitä heillä jo on, vaan avaa heille näköalan tulevista työaloista. Se on suoranainen luonnoksen antaminen, jonka he ajatuksissaan päättävät hiljaisen mietiskelyn hetkenä, sitten kun siunaus on saatu. Eräs seikka, joka huomattiin, oli se, että näiden ihmisten joukossa on monta eri tyyppiä, jotka herättävät toimintaan erilaisia ”tshakroja” eli älyruumiin keskuksia, ja että heidän ajatusvoimansa virrat lähtevät milloin yhdestä keskuksesta, milloin toisesta.

Loppusiunauksessa tuntuu kuin Logos vuodattaisi itsensä deevojen välityksellä heihin ja sitten heidän kauttaan heidän myötätuntonsa kohteisiin. Näin tapahtuu vielä suurempi voimain vaihdos ja heidän toimintansa korkein aste on olla toimivana osanottajana Logoksen työssä. Syvä myötätuntoisuus on se tunne, jota nämä ihmiset enimmänsä viljelevät. Sitä voidaan todella kutsua heidän perussäveleekseen, jonka avulla he asteittain nousevat äly- ja syyruumiin kautta buddhiruumiiseen ja siinä saavuttavat myötätuntoisuuden huipun, koska silloin myötätunnon esine ei enää ole heidän ulkopuolellaan vaan heissä itsessään.

Saarna näyttää täällä useimmiten olevan esitystä siitä, miten eri laadut elementaaliainetta soveltuvat siihen ajatusvoimaan, jota he tavoittavat. Tuo saarna tulee kuvitetuksi sitä mukaa kuin se esitetään ja deeva muodostaa seurakunnan eteen ajatuskuvia, jotka hän sitten aineellistuttaa, jotta he tarkoin oppivat, millä tavalla parhaiten niitä luodaan ja mistä aineksista niitä sopivimmin muodostetaan.

RIIPPUMATTOMAT JÄSENET

Näiden temppelien eri kehityslinjat tuntuvat omituisesti puolittain muistuttavan älytason neljän alemman alatason luonnetta, sellaisina kuin ne esiintyvät kuoleman jälkeisessä elämässä. Muistetaanhan, että yhden alatason pääpiirteenä on inhimillinen rakkaus, toisen hartaus (uskonnollisuus), kolmannen toiminta jumaluuden hyväksi, ja neljännen selvä käsitys oikeasta sen itsensä takia. On kuitenkin aivan ilmeistä, ettei ole mitään eroa edistymisessä niiden yksilöiden välillä, jotka seuraavat yhtä tapaa, ja niiden, jotka seuraavat toista. Kaikki nämä tiet ovat selvästikin yhdenarvoiset, kaikki ovat samalla muotoa portaita, jotka johtavat tavallisen ihmiskunnan tasolta Pyhyiden Tielle, joka vie ylös adeptiuteen. Toiseen tai toiseen lajiin näistä kuuluu yhteiskunnan jäsenten suuri enemmistö, niin että jokainen temppeli on päivittäin täynnä hartaudenharjoittajia.

Mutta on siellä muutamia ihmisiä, jotka eivät näytä ottavan osaa mihinkään näistä jumalanpalveluksista, koska mikään niistä ei ole heille sopivin kehityslinja. Näitä harvoja ei kuitenkaan ensinkään pidetä epäuskoisina tai mitenkään huonompina kuin säännöllisimpiä osanottajia vaan täällä tunnetaan ja tunnustetaan täysin, että vuoren huipulle vie monta tietä ja että jokaisella on ehdoton vapaus valita se, mitä hän pitää parhaimpana. Useimmiten valitsee kukin oman tiensä ja kulkee sitä eikä hänen päähänsäkään pälkähdä moittia naapuriaan siitä, että tämä on valinnut toisen tien tai että tämä ei ole valinnut yhtään tarjolla olevista teistä.

Jokainen omalla tavallaan panee parastaan valmistaakseen itseään työhön, joka häntä tulevaisuudessa odottaa, ja suorittaakseen parhaan kykynsä mukaan sen työn, joka hänellä nyt on edessään.

Ei kukaan haudo mielessään tällaisia tunteita: ”Minä olen paremmalla tiellä kuin tuo tai tuo”, vaikka hän näkeekin toisen työskentelevän toisella tavalla. Yhden temppelein vakinaiset osanottajat käyvät myös hyvin usein toisissakin temppeleissä, jopa muutamat vuorotelten käyvät kaikissa sen mukaan, millaiset heidän tunteensa milloinkin ovat. He saattavat sanoa itselleen: ”Luulenpa, että tänä aamuna tarvitsen hiukkasen keltaista kirkastamaan älyäni, tai kenties olen minä tulemassa liian metafyyksiseksi, koetanpa nyt vihreän temppelein tunnelmaa”, taikka sitten: ”Minä olen viime aikoina kovin paljon ponnistellut älylliseen suuntaan, annanpa nyt vuoron rakkaudelle tai hartaudelle.”

KUOLLEIDEN JOUKKO

Monet ihmiset ottavat myös osaa siihen ihanaan vaikka yksinkertaisempaan jumalanpalvelukseen, mitä tuon tuostakin nähtävästi lapsia varten temppeleissä pidetään – kuvailen sitä tarkemmin puhuessani kasvatuksesta. On muuten merkillistä huomata, että tämän yhteiskunnan temppeleipalvelusten omituinen luonne on synnyttänyt suurta huomiota astraalimaailmassa, sillä suuret joukot vainajia ovat ottaneet tavakseen seurata niitä. He ovat huomanneet deevojen osanoton ja ne suunnattomat voimat, jotka heidän kauttaan alituisen vaikuttavat, ja haluavat nähtävästi myös päästä siitä edusta osallisiksi. On tietysti huomattava, että tämä vainajien joukko saa uusia jäseniä yksinomaan ulkopuolisesta maailmasta, sillä yhteiskunnassa itsessään ei ole vainajia, koska jokainen heti jättäessään fyysisen ruumiinsa ottaa uuden jatkaakseen sitä työtä, mihin on antautunut.

USKONNON MESTARI

Uskonnollinen ja kasvatuksellinen puoli yhteiskunnan elämässä on kokonaan mestari K. H:n johdossa ja hän pitää velvollisuutenaan käydä vuoroin kussakin temppeleissä, toimien silloin palvelevan deevan sijaisena ja samalla osoittaen, että hän todella itsessään yhdistää kaikkien eri tyyppien ominaisuudet korkeimmassa mahdollisessa

määrässä. Deevat, jotka työskentelevät uskonnon ja kasvatuksen yhteydessä, ovat kaikki hänen johtonsa alaisia. Muutamia yhteiskunnan jäseniä ovat deevat erityisesti kasvattaneet, ja on luultavaa, että sellaiset ajan tullen astuvat deeva-kehityksen piiriin.

YLEISET RAKENNUKSET

Alussa mainittiin, että kun yhteiskunta perustettiin, rakennettiin suuri ryhmä keskusrakennuksia, ja näiden ympärille ryhmittäytyivät ensimmäisten siirtolaisten asunnot, vaikka niiden välille aina jätettiin laaja ala kauniita puutarhoja varten. Tähän aikaan on ympäristöön nousut monta sivukaupunkia – vaikka sana ”kaupunki” kenties voi johtaa harhaan 20. vuosisadan lukijan, koska siellä ei ole mitään muistuttamassa sellaista kaupunkia, mihin hän on tottunut. Siirtokuntia voitaisiin ehkä paremmin kutsua huvilaryhmiksi, jotka ovat hajallaan siellä täällä ihanien metsikköjen ja puutarhojen keskellä. Jokaisella siirtokunnalla on kuitenkin omat temppelissä, niin että kaikki asukkaat helposti voivat päästä sellaiseen temppeliin, kuin kukin sattuu pitämään parhaimpana. Yhteiskunnan koko pinta-ala ei ole peräti laaja, noin 50 peninkulmaa* läpimitaltaan, niin että jokainen, ken vain haluaa, voi aivan helposti käydä myös suurissa keskusrakennuksissa ja käyttää niitä hyväkseen. Jokaisella temppelillä on tavallisesti ympärillään joukko muita yleisiä rakennuksia – jonkinlainen yleinen kokoussali, laaja kirjasto sekä myös joukko kouluhuoneustoja. Siirtykäämme nyt kuvaamaan näitä kouluja ja niiden kasvatustavan monia kiinnostavia piirteitä.

LASTEN KASVATUS

Kuten luonnollisesti voi odottaa, tässä yhteiskunnassa pannaan hyvin suurta huomiota lasten kasvatukseen. Sitä pidetään niin erinomaisen tärkeänä, ettei mitään, jota suinkin siinä voi apuna käyttää, jätetä huomioon ottamatta: väri, valo, ääni, muoto, sähkö, kaikki pakotetaan palvelemaan kasvatustyötä, ja deevat, jotka niin innokkaasti

* Engl. peninkulma = 1609 metriä – Suom. huom.

ottavat osaa tähän työhön, käyttävät apunaan luonnonhenkien suuria joukkojakin. On opittu käsittämään, että monella seikalla, joka ennen oli aivan tuntematon tai pidettiin merkityksettömänä, on oma tehtävänsä ja vaikutuksensa kasvatustyössä. Niinpä esimerkiksi se ympäristö, joka parhaiten sopii matematiikan tutkimiseen, ei tarvitse välttämättä olla soveliaain soitannon tai maantieteen harrastamiseen. Ihmiset ovat oppineet, että fyysisten aivojen eri osiin voidaan elvyttävästi vaikuttaa erilaisten valojen ja värien avulla ja että erinäisissä asioissa tarvitaan heikosti sähköistä ilmapiiriä, kun taas toisissa on sellainen suorastaan vahingoksi. Jokaisen luokkahuoneen nurkassa on sen vuoksi eräänlainen sähkökone, jolla ilmasuhteita voidaan muuttaa mielin määrin. Muutamat huoneet ovat verhotut keltaisella värillä, koristetut yksinomaan keltaisilla kukilla ja valaistut keltaisella valolla. Toisissa taas on sininen, punainen, sinipunainen, vihreä tai valkoinen vallitsevana värinä. Muutamilla tuoksuilla on myös huomattu olevan elvyttävä vaikutus, jonka tähden niitäkin säännöllisen järjestelmän mukaan käytetään.

Ehkä tärkein uutuus on luonnonhenkien työ. Ne toimittavat hyvin mielellään heille uskottuja tehtäviä ja nauttivat auttaessaan ja innostaessaan lapsia, niin kuin puutarhurit iloitsevat kasvattaessaan hienoimpia kukkasiaan. Muun muassa kokoavat he kaikki tarkoituksiinsa soveliaat valo-, väri-, ääni- ja sähkövaikutukset, keskittävät ne yhteen ja aivan kuin heittävät ne lasten yli, synnyttääkseen parhaan mahdollisen vaikutuksen. He toimivat myös opettajina yksityisissä tapauksissa. Jos joku oppilas luokalla esimerkiksi ei käsitä hänelle esitettyä asiaa, lähetetään heti luonnonhenki koskettamaan ja elvyttämään jotakin erityistä keskustaa hänen aivoissaan, ja tuossa tuokiossa kykenee hän silloin käsittämään. Kaikkien opettajien täytyy olla selvänäköisiä, se kyky vaaditaan ehdottomasti opettajatointa varten. Nämä opettajat ovat yhteiskunnan jäseniä – miehiä ja naisia ilman erotusta. Deevat erilaistuvat silloin tällöin erityisiä tilaisuuksia varten tai pitääkseen luentoja, mutta he eivät koskaan näy ottavan päällensä koko edesvastuuta koulun johtamisesta.

Neljä päätyyppiä, joita temppelet kuvaannollisesti esittävät, näyttävät myös esiintyvän täällä. Lapsia huolellisesti tarkastetaan ja kohdellaan huomioista saatujen tulosten mukaan. Useimmissa

tapauksissa valitsevat he itselleen jo hyvin varhain yhden tai toisen näistä kehityssuunnista ja heille annetaan riittävä tilaisuus valita se, minkä parhaana pitävät. Tässäkään ei ole minkäänlaista pakkoa. Pienet lapsetkin ovat täysin selvillä yhteiskunnan tarkoituksesta ja he käsittävät täydellisesti, että heidän velvollisuutensa ja kallis etuoikeutensa on järjestää elämänsä sen mukaan. On muistettava, että kaikki nämä ihmiset ovat heti kuoltuaan syntyneet uudelleen, ja että useimmat tuovat mukanaan ainakin jonkun verran muistoa kaikista edellisistä elämistään, niin että heille kasvatusta on vain menettäminen, jonka avulla koetaan niin nopeasti kuin suinkin hankkia täydellinen valta uusien käyttövälineiden yli sekä niin pian kuin suinkin saada takaisin kaikki muistisiteet, mitkä mahdollisesti fyysisestä ruumiista toiseen siirryttäessä ovat katkenneet.

Siitä että joku ihminen on sanokaamme soitto-osastossa, ei lainkaan seuraa, että hänen lastensa pitäisi olla soitannollisia. Koska vanhemmat ja opettajat aina tuntevat lasten edelliset elämät, annetaan lapsille täysi vapaus kehittää itseään joko samaan suuntaan kuin edellisessä elämässä tai mihin muuhun suuntaan tahansa, mikä heistä tuntuu helpoimmalta. Vanhemmat ja opettajat ovat täydellisessä yhteistoiminnassa keskenään. Yhteisön jäsen voi viedä lapsensa opettajan luo, selittää hänelle hyvin tarkoin niiden luonteet ym. seikat ja käydä alituisesti opettajan luona keskustelemassa siitä, mikä lapsille olisi parasta. Jos opettaja esimerkiksi luulee, että se ja se väri olisi erityisesti suotava sille ja sille oppilaalle, keskustelee hän mielipiteestään vanhempain kanssa ja sitä väriä annetaan sitten paljon lapsen eteen ja hänen ympärilleen, sitä käytetään hänen puvussaan jne. Kaikki koulut ovat tietysti mestari K. H:n johdossa ja jokainen opettaja on persoonallisesti vastuunalainen mestarille.

MIELIKUVITUKSEN HARJOITUS

Ottakaamme esimerkiksi opetus jossakin koulussa, joka on yhteydessä keltaisen temppelin kanssa, ja katsokaamme, kuinka siellä aloitetaan älyllinen kehitys alimmalla luokalla. Aluksi asettaa opettaja lasten eteen pienen loistavan pallon ja heitä kehoitetaan muodostamaan

siitä kuva mielessään. Muutamat aivan pienetkin osaavat tehdä sen vallan hyvin. Opettaja sanoo:

”Te näette minun kasvoni. Nyt sulkekaa silmänne! Voitteko vielä nähdä kasvoni? Katsokaa nyt tähän pallo on. Voitteko sulkea silmänne ja kuitenkin nähdä pallon?” On muistettava, että käyttämällä selvänäköään voi opettaja havaita, osaavatko lapset luoda tyydyttäviä mielikuvia vai ei. Sellaiset lapset, jotka hyvin osaavat, pannaan harjoittelemaan itsekseen joka päivä, luomalla kaikenlaisia yksinkertaisia muotoja ja värejä. Sitten kehoitetaan heitä ajattelemaan mielessään jotakin pistettä, joka on liikkeessä ja jättää taaksensa jäljen, niin kuin lentävä tähti; heidän on sitten kuviteltava mielessään tuota valoisaa jälkeä, so. viivaa. Nyt pyydetään heitä kuvittelemaan, että tämä viiva liikkuisi kohtisuoraan itseään vastaan, niin että jokainen sen piste jättää tuollaisen jäljen, ja näin muodostavat he ajatuksissaan itselleen neliön. Kaikenlaisia muunnelmia ja jaotelmia tuosta neliöstä asetetaan sitten heidän eteensä. Neliö jaetaan erilaisiin kolmioihin ja heille selitetään, että todellisuudessa nämä kuviot ovat eläviä symboleita, joilla on oma merkityksensä. Aivan pienet lapsetkin oppivat muutamia näistä tehtävistä.

- Mitä merkitsee piste teille?
- Yhtä.
- Kuka on yksi?
- Jumala.
- Missä Hän on?
- Hän on kaikkialla.

Ja sitten oppivat he kohta, että kaksi merkitsee hengen ja aineen kaksinaisuutta, että kolme sen ja sen näköistä pistettä merkitsee jumaluuden kolminaisuutta, kun taas kolme toisenlaista pistettä tarkoittaa ihmissielua. Ylemmiltä luokilla huomataan vielä esiintyvän muuan kolmio, joka on jonkinmoinen välimuoto – nähtävästi monadia tarkoittava. Näin liittämällä suuria aatteita yksinkertaisiin asioihin, voi aivan pienillekin lapsille antaa suuren määrän teosofista tietoa, joka tuntuisi kerrassaan ihmeelliseltä henkilöstä, joka on tottunut vanhempaan ja vähemmän älykkääseen kasvatustapaan. Siellä näyttää olevan myös erään näppärarakenteisen lasten leikkikalun, eräänlaisen norsunluisen pallon – ainakin se näyttää norsunluiselta

– joka leviää ruusuristiksi, kun erästä metallijousta kosketetaan, ja joka muistuttaa rosenkreutsiläistä vertauskuvaa. Siitä erkanee myös joukko pienempiä palloja, joista jokainen vuorostaan hajoaa samalla tavalla. Toisella liikkeellä voidaan se jälleen sulkea, mutta koneisto on hyvin kekseliäästi kätkeyty näkyvistä. Tämä vertauskuvallisesti valaisee, kuinka yhdestä muodostuu monta ja kuinka kaikki lopulta palaa siihen yhteen.

KORKEAMMAT LUOKAT

Ylemmällä luokalla liikkuu tuo valoneliö taas kohtisuoraan pintaansa vastaan, muodostaen kuution ja vielä korkeammalla luokalla liikkuu kuutio kohtisuoraan itseään vastaan muodostaen tesseraktin*, ja useimmat lapset voivat nähdä sen ja luoda siitä aivan selvän kuvan mielessään. Niitä lapsia, joilla siihen on taipumusta, opetetaan maa-laamaan kuvia, puita ja eläimiä, maisemia ja historiallisia tapahtumia, ja heitä opetetaan sitten tekemään kuvansa eläväksi. Lapselle opetetaan, että hän ajatuksen kehityksellä voi muuttaa fyysistä kuvaakin, ja hän on hyvin ylpeä, kun onnistuu niin tekemään. Maalattuaan jonkun kuvan niin hyvin kuin taitavat, keskittävät lapset siihen ajatuksensa ja koettavat parantaa ja muodostella sitä ajatuksen voimalla. Harjoittaen hetkisen joka päiväajatuksen kehitystä oppivat he noin viikossa saamaan aikaan melkoisia vaikutuksia, ja jo neljätoistavuotias lapsi kykenee paljon harjoitettuaan muodostamaan kuvan nopeammin kuin presidenttimme 20. vuosisadalla, huolimatta erinomaisista lahjoistaan.

Kun lapsi on valmistanut ja täydentänyt kuvansa, opetetaan häntä luomaan siitä ajatuskuva, katselemaan ja vahvasti ajattelemaan sitä ja sitten hän saa sulkea silmänsä ja tehdä sen näkyväksi. Hän käsittelee aluksi pelkästään fyysisiä kuvia. Sitten annetaan hänelle värillistä kaasua sisältävä lasiastia ja tahtonsa voimalla on hänen muovailtava kaasua määrättyiksi kuvioiksi. Hänen on ajatuksellaan saatava kaasu

* Tesserakteiksi kutsutaan niitä korkeampien tasojen kappaleita, joita sanotaan olevan ”neljä ulottuvuutta”, vaikka meidän tajunnallemme onkin hyvin vaikea selittää, mitä tämä merkitsee. – Suom. huom.

astian sisällä muodostumaan palloksi, kuutioksi tai muuksi sellaiseksi. Monet lapset osaavat niin tehdä aivan helposti hiukan harjoiteltuun. Sitten pyydetään heitä muodostamaan se ihmisen muotoiseksi ja viimein sen taulun muotoiseksi, jota he taannoin katselivat. Kun he osaavat hallita tätä kaasuainetta kohtalaisen helposti, koettavat he muovailla eetteriainetta ja sitten puhdasta älyainetta. Opettaja itse tarvittaessa aineellistuttaa kuvia heidän tutkittavakseen ja tällä tavoin nousevat he asteittain yhä korkeampiin tehtäviin ajatusten luomisessa. Kaikki nämä luokat näyttävät olevan avoinna vanhemmille ja ystäville, ja monet vanhemmat ihmiset haluavat usein olla niissä läsnä ja siten itse harjoitella lapsille annettujen kokeiden suorittamista.

KOULUJÄRJESTELMÄ

Koulut eivät näy olevan ollenkaan pensionaattikoulujen kaltaisia, vaan kaikki lapset elävät onnellisina kodeissaan ja käyvät siinä koulussa, mikä heille on mukavin. Joskus deevapapit opettavat lapsia sijaiskseen, mutta silloinkaan ei lasta täytä otettavan pois kotoa, vaan hänet tavallisesti ympäröidään erityisellä suojelevalla kuorella, jotta sitä vaikutusta, minkä deeva antaa häneen virrata, ei häiritsisi muut värähtelyt.

Lapsi ei, samalla tavalla kuin vanhempien järjestelmän vallitessa, näytä kuuluvan millekään erityiselle luokalle. Jokaisella lapsella on luettelo eri aineista. Hän voi opiskella yhtä ainetta ensimmäisellä luokalla, jotakin muuta ainetta kolmannella ja jotakin muuta esimerkiksi viidennellä. Aivan pieniin lapsiinkin nähden näyttää koulu muistuttavan enemmän jonkinlaista luentokurssia kuin luokkajärjestelmää. Koettaessamme käsittää tällaista järjestelmää, ei meidän pidä hetkeksikään unohtaa välittömän jälleensyntymän vaikutusta, ja että siis nämä lapset eivät ainoastaan keskimäärin ole paljon älykkäämpiä ja kehittyneempiä kuin muut heidän ikäisensä vaan ovat myös usein eri tavalla kehittyneitä. Jotkut neljän vuoden vanhat lapset muistavat enemmän edellisestä ruumistuksestaan ja siitä, mitä silloin ovat oppineet, kuin toiset kahdeksan tai yhdeksän vuotta vanhat, ja toiselta puolen jotkut lapset muistavat jonkun aineen täysin selvästi ja

kuitenkin ovat kadottaneet melkein kaiken tietonsa joistakin toisista aineista, jotka näyttävät yhtä helpoilta. Olemme siis vallan epätavallisten olosuhteiden kanssa tekemisissä ja omaksutut järjestelmät on täytynyt sovittaa niiden mukaan.

Tilaisuudessa, joka vastaa koulun avausta, ovat kaikki yhdessä ja laulavat jotakin. Aamutunneilla näyttään heille pidettävän neljä luentoa, mutta ne ovat lyhyitä, ja välillä on aina loma-aika leikkiä varten. Kuten kaikissa heidän huoneissaan, niin kouluhuoneissakaan ei ole mitään seiniä, vaan sitä kannattavat pylväät, niin että lasten elämä, yhtä hyvin kuin muunkin yhteiskunnan, vietetään kokonaan vapaassa ilmassa, mutta siitä huolimatta lapset lähetetään ulos tuostakin huoneen tapaisesta jokaisen luennon jälkeen ja saavat leikkiä koulun ympärillä olevassa puistossa. Tyttöjä ja poikia opetetaan yhdessä ilman erotusta. Näyttää aivan kuin nämä aamutunnit sisältäisivät kaikki, voisimme sanoa, ”pakolliset” aineet, joita jokainen opiskelee; iltapäivällä on muutamia ylimääräisiä luentoja muista aineista sellaisille, jotka haluavat niitä kuunnella, mutta enemmistö lapsista tyytyy aamutyöhön.

OPPIKURSSI

Koulun oppikurssi näyttää suuresti eroavan 20. vuosisadan aikaisesta. Itse oppiaineet ovat enimmäkseen erilaiset, ja niitäkin, jotka ovat samat, opetetaan aivan eri tavalla. Laskuoppi esimerkiksi näyttää tehdyn paljon yksinkertaisemmaksi: ei ole minkäänlaisia monimutkaisia painoja tai mittoja, sillä kaikki on järjestetty metrijärjestelmän mukaan. He näyttävät laskevan hyvin vähän, ja yksityiskohtaista pitkien numerorivien laskemista pidettäisiin sietämättömän pitkävetisenä. Näyttää, ettei mitään muuta opeteta kuin mikä todennäköisesti tulee käytännöllisesti hyödyttämään tavallista ihmistä myöhemmässä elämässä. Kaikissa muissa asioissa käytetään tietokirjoja. Aikaisempina vuosisatoina oli logaritmikirjoja, joita käyttämällä pitkiä ja monimutkaisia laskutoimituksia voitiin välttää. Nyt täällä on sama järjestelmä käytännössä tavattomasti laajennetussa, mutta samalla keskitetyssä muodossa. Se on keino, jonka avulla henkilö, joka tuntee kirjan,

voi muutamassa hetkessä suorittaa minkä tahansa vaikean laskutoimituksen. Lapset osaavat laskea samalla tavalla kuin aikuinen osaa tehdä omat logaritminsä ja kuitenkin tavallisesti käyttää niiden asemasta kirjaa, välttääkseen ajanhukkaa ikävyyttävään pitkissä laskutoimituksissa.

Laskuoppi on heille tuskin omaperäinen aine, mutta sitä pidetään johtajana geometrian yhteydessä oleviin laskutoimituksiin, jotka käsittelevät kiinteitä kappaleita ja korkeampia ulottuvuuksia. Tämä kaikki eroaa niin suuresti entisistä periaatteista, että sitä on vaikea saada selvästi kuvatuksi. Esimerkiksi lasten laskuesimerkeissä ei ole koskaan kysymyksessä raha, eikä ole mitään monimutkaisia laskutoimituksia. Riittää, kun ymmärtää esimerkin ja tietää, kuinka se ratkaistaan. Opettajan periaatteena ei ole ahtaa täyteen lasten aivoja, vaan kehittää heidän kykyjään ja sanoa heille, mistä tosiasiat löydetään. Ei kukaan esimerkiksi uneksisi kertoa kuusinumeroista lukua toisella samanlaisella vaan käyttäisi joko laskukonetta, (sillä nämä näyttävät olevan yleisiä) tai jotain niistä kirjoista, joihin olen viitannut.

Kysymys lukemisesta ja kirjoittamisesta on paljon yksinkertaisempi kuin mitä se ennen oli, sillä kaikki tavaaminen tapahtuu foneettisesti, ja ääntäminen ei voi olla väärä, kun vissillä tavulla on aina määrätty äänensä. Kirjoittaminen on jonkin verran pikakirjoituksen tapaista. Siinä näyttää olevan koko paljon oppimista, mutta samalla kun lapsi on oppinut sen, omaa hän hienommin ja taipuvamman työkalun kuin mikään entisten kielten aikuinen, sillä hän osaa kirjoittaa vähintään yhtä nopeasti kuin tavallinen ihminen voi puhua. Siinä on hyvin paljon sovittuja merkkejä, ja usein ilmaistaan koko ajatus yhdellä merkillä, joka on kuin salaman välähdys.

Kieli, jota he puhuvat, on luonnollisesti englantia, koska yhteiskunta on syntynyt englantia puhuvassa maassa. Kieltä on kuitenkin melkoisesti muodostettu, monet partisiippimuodot ovat hävinneet ja muutamat sanat ovat erilaisia. Mutta nyt aineita opiskellaan aivan eri tavalla. Kukaan ei opettele historiaa, paitsi erinäisiä, mielenkiintoisia kertomuksia, mutta jokaisella on asunnossaan kirja, jossa löytyy yhteenveto koko historiasta. Maantiedettä opiskellaan vielä rajoitetussa määrässä. Tiedetään tarkasti, missä kaikki eri rodut

elävät, miten nämä rodut eroavat, ja mitä ominaisuuksia he kehittävät. Mutta liike-elämä on lakannut: ei kukaan vaivaa itseään Bulgarian vientitavaroilla, ei kukaan tiedä eikä halua tietää, missä vilvavaatteita tehdään. Kaikki tämä voidaan saada tietää vilkaisemalla kirjoihin, jotka muodostavat osan joka talon irtaimesta kalustosta, ja pidettäisiin ajanhukkana lastata muistiaan tuollaisilla merkityksettömillä tiedoilla.

Kuten sanottu, järjestelmä on tarkoin hyötyä silmällä pitävä: lapsille ei opeteta mitään, mikä helposti voidaan saada tietosanakirjasta. He ovat järjestelmällisesti rajoittaneet kasvatuksen välttämättömän ja tärkeän tiedon hankkimiseen. Kahdentoista vuoden vanhalla pojalla on tavallisesti fyysisissä aivoissaan täydellinen muisto siitä, mitä hän edellisessä elämässä tiesi. On tapana säilyttää talismaania eli taikakalua elämästä toiseen, joka auttaa lasta herättämään muistoa uusissa käyttövälineissä. Sitä samaa talismaania hän kantoi edellisessä elämässään, niin että se on kyllästytetty sen elämän magnetismilla ja voi nyt saattaa samat väreilyt liikkeelle.

LASTEN JUMALANPALVELUS

Toinen hyvin mielenkiintoinen piirre kasvatuksessa on se, mitä kutsutaan lasten temppelijumalanpalvelukseksi. Monet muutkin kuin lapset ottavat siihen osaa, varsinkin ne, jotka eivät vielä ole toisten, edellä kuvattujen jumalanpalvelusten asteella. Lasten jumalanpalvelus soittotemppelissä on äärettömän kaunis. He esittävät sarjan miellyttäviä marsseja, ja sekä laulavat että soittavat kulkiessaan ympäri. Lasten jumalanpalvelus väritemppelissä muistuttaa jonkin verran erittäin loistavaa pantomiininäytäntöä, ja sitä on nähtävästi monta kertaa huolellisesti harjoiteltu.

Muutamassa tapauksessa heidän nähdään esittävän Babylonian pappien kuorotanssia, joka kuvaa planeettojen liikuntaa auringon ympäri. Se suoritetaan avoimella kentällä, kuten oli tapana Assyriassa, ja lapsijoukkueet pukeutuvat eri väreihin edustaen eri planeettoja ja liikkuvat sopusuhtaisesti. Leikissään on heillä siis myös tähtitieteellinen opetus. Mutta on ymmärrettävä, että he varsin hyvin tuntevat

ottavansa osaa pyhään uskonnolliseen menoon ja että sen hyvin ja huolellisesti suorittaminen ei ainoastaan auta heitä itseään, vaan on myös jumalanpalvelusuhrina. Heille on sanottu, että niin oli tapana tehdä eräässä vanhassa uskonnossa monta tuhatta vuotta sitten. Lapset iloitsevat siitä suuresti ja oikein kilpailevat tullakseen valituiksi esittämään aurinkoa! Vanhemmat katselevat myös ylpeinä ja ovat iloisia voidessaan sanoa: ”Minun poikani esittää tänään Merkuriusta” jne. Kaikilla planeetoilla on omat kuunsa – useampia kuin joskus, kuin ennen tunnettiin, niin että tähtitiede on nähtävästi edistynyt. Saturnuksen renkaita edustaa merkillisen hyvin joukko alituudessa liikkeessä olevia lapsia, joka liike muistuttaa erästä katrillin kuviota. Erittäin mielenkiintoinen seikka on se, että Saturnuksen sisäisenkin ”huntu”rengas on edustettuna, sillä lähimmän renkaan sisäpuolella olevat lapset pitävät ohutta harsoa liehumassa, sitä esittääkseen. Kuina ovat yksityiset lapset tai kaksi lasta yhdessä, jotka tanssivat valssia renkaan ulkopuolella. Koko aikana, vaikka he nauttivatkin siitä äärettömästi, eivät he koskaan unohda, että he suorittavat uskonnollista menoa ja tarjoavat sen Jumalalle. Eräs toinen tanssi nähtävästi kuvaa elämän siirtymistä kuuketjusta maaketjuun. Kaikenlaista opetusta näytään lapsille annettavan tällä tavalla, puoleksi leikkinä, puoleksi uskonnollisena toimituksena.

VERTAUSKUVALLISET TANSSIT

Jokainen temppelel viettää suuria juhlallisuuksia panemalla toimeen tämänlaisia näytäntöjä ja näissä tilaisuuksissa tekevät kaikki parhaansa loistavan koristelun aikaansaamiseksi. Rakennukset ovat niin järjestetyt, että viivat näkyvät jonkinlaisena pysyvänä fosforivalona, ei lamppujen kaltaisena vaan valona, joka näyttää tulevan itse aineesta. Rakennusten piirteet ovat hyvin miellyttävät ja tekevät hienon vaikutuksen. Lasten esitykset ovat silloin opettava näytös värien merkityksestä. Yhdistelmät ovat todella ihmeteltäviä, ja lapset ovat erinomaisesti harjoitetut. Suuret lapsijoukot ovat samalla tavalla puetut mitä miellyttävimpiin väreihin, hienoihin ja kuitenkin loistaviin, ja he liikkuvat toistensa lomitse mitä monimutkaisimmissa kuvioissa.

Heille on opetettu, että kuorotanssissaan he eivät ole tähden väriin puetut ainoastaan ollakseen katseltavina, vaan heidän pitää myös mielessään koettaa muodostaa sama väri. Heitä opetetaan kuvittelemaan itselleen sitä väriä ja ajattelemaan, että he todella kuuluvat planeetta Merkuriukseen tai Venukseen aina tilaisuuden mukaan. Liikkuessaan laulavat ja soittavat he samalla, ja jokaisella planeetalla on oma sävelensä, niin että kaikki planeetat kiertäessään aurinkoa aikaansaavat jäljennöksen sfäärien soitosta. Näihin lasten jumalanpalveluksiin ottavat myös deevat usein osaa ja auttavat väreillä ja soitolla. Sekä kama- että rupadeevat näyttävät aivan vapaasti liikkuvan ihmisten joukossa ja ottavan osaa jokapäiväiseen elämään.

Lasten jumalanpalvelus keltaisen temppelein yhteydessä on myös äärettömän mielenkiintoinen. Täällä tanssivat he tavallisesti mittausopillisissa kuvioissa, mutta liikkeitä on sangen vaikea kuvata. Esimerkiksi eräässä esityksessä, joka on hyvin kaunis ja vaikuttava, kolmekymmentäkin poikaa, päällään kullalla kirjaillut viitat, ovat järjestyneet määrättyllä tavalla, seisoen kohoavilla tikapuilla. He näyttävät edustavan jonkun kappaleen kulmia. Käsissään pitävät he paksuja, kullanvärisiä köysiä, ja nämä menevät henkilöstä toiseen, siten ikään kuin esittäen jonkun kappaleen, sanokaamme kaksitoistakulmion ulkopiirteitä. Äkkiä edeltäpäin sovitusta merkistä pudottavat he köyden toisen pään tai heittävät sen toiselle pojalle, ja silmänräpäyksessä on kappale muuttunut yksitoistakulmaiseksi. Tämä on merkillisen vaikuttava ja antaa aivan ihmeellisen harhavaikutuksen kiinteiden kappaleiden toiseksi muuttumisesta. Kaikki nuo muutokset läpikäydään määrättyssä järjestyksessä, joka jotenkin on yhteydessä tasojen aineen kehityksen kanssa aurinkokunnan alkaessa. Toinen liikunto nähtävästi valaisee jotain kuplien ulkopuolella olevien atomien muodostelmista. Lapset edustavat kuplia. He hyökkäävät joukolla ulos keskuksesta ja järjestäytyvät määrättyllä tavalla. Sitten ryntäävät he taas takaisin keskustaan ja tulevat jälleen ulos ja ryhmittyvät aivan eri tavalla. Kaikki tämä tarvitsee paljon harjoitusta, mutta lapset osoittautuvat sangen innostuneiksi siihen.

TAKANA PIILEVÄ AATE

Kasvatus ja uskonto näyttävät hyvin suuresti kulkevan käsi kädessä ja on vaikea erottaa toista selvästi toisesta. Lapset näkyvät leikkivän temppeleissä. Takana oleva aate, jota pidetään heidän mielessään, on nähtävästi se, että kaikki tämä on vain fyysinen puoli jostain paljon suuremmasta ja ylevämmästä, mikä kuuluu korkeammille tasoille, niin että he tuntevat, että kaikella mitä he tekevät, on sisäinen puolensa, ja he haluavat nähdä ja käsittää sitä suorastaan, ja tätä pidetään aina heidän edessään ikään kuin ponnistustensa lopputuloksena.

SYNTYMÄ JA KUOLEMA

Ne erilaiset vaikutukset, joilla on niin suuri merkitys lasten kasvatuksessa, pannaan heihin vaikuttamaan jo ennen syntymää. Vielä kerran täytyy meidän toistaa, että kun syntymä lähestyy, niin vanhemmat ja kaikki ne henkilöt, joita se koskee, näkevät selvästi, mikä minä heihin on tuleva, ja sen tähden pitävät he huolta siitä, että kuukausia ennen kuin todellinen syntymä tapahtuu, on ympäristö joka suhteessa sopiva sille minälle, ja sellainen, joka tuottaisi täydellisen fyysisen ruumiin. Kauniin ympäristön vaikutukselle pannaan hyvin suurta painoa. Tulevalla äidillä on aina silmiensä edessä miellyttäviä maalauksia ja ihania kuvapatsaita.

Kaikkeen elämässä tunkee tämä kauneuden aate – niin suuresti, että pidettäisiin rikoksena yhteiskuntaa vastaan sitä, että jokin esine olisi ruma tai epämiellyttävä. Kaikessa rakennustaiteessa on tällä piirteiden sekä värien kauneudella tärkeä merkitys ja sama on totta kaikkiin elämän pikkuseikkoihin nähden, niin että ennen lapsen syntymääkin tehdään valmistuksia häntä varten. Hänen äitinsä pukeutuu etupäässä määrättyihin väreihin ja ympäröi itsensä sellaisilla kukilla ja valolla, mitä pidetään kaikista sopivimpana.

Täytyy ymmärtää, että lapsen synnyttäminen on asia, josta sovi-taan kaikkien asianomaisten kesken, ja että kuolema on tavallisesti vapaaehtoinen. Koska yhteiskunnan jäsenet viettävät täysin tervettä elämää, ja elävät täysin terveellisissä olosuhteissa, niin on sairaus itse

asiassa kadonnut, ettei kukaan, paitsi hyvin harvoin onnettomuus-tapauksissa, kuole ennen kuin vanhalla iällä, eivätkä he jätä ruumistaan, niin kauan kuin se on hyödyllinen. Heistä ei tunnu ollenkaan siltä, kuin jättäisivät elämän, vaan heistä se on kuin vaihtaisivat kulu-neen käyttövälineensä. Huolien puute ja terveelliset olosuhteet ovat luonnollisesti pidentäneet fyysistä elämää. Ei kukaan näytä tulevan vanhaksi, ennen kuin on vähintään 80-vuotias ja monet menevät ohi sadan.

Kun ihminen alkaa huomata voimiensa rupeavan pettämään, alkaa hän myös katselemaan ympäriltään sopivaa jälleensyntymistilaisuutta. Hän valitsee isän ja äidin, joiden hän luulee itselleen sopivan, ja käy heidän luonaan kysymässä, haluavatko he ottaa hänet. Jos he suostuvat, sanoo hän heille, että hän aikoo kohta kuolla ja antaa sitten heille oman talismaaninsa, jota hän on kantanut kaiken elämänsä, ja lähettää myös heille kaikki esineensä, jotka hän haluaa viedä mukanaan seuraavaan elämäänsä. Talismaani on tavallisesti sen kaltainen jalokivi, joka sille minälle on sopiva, riippuen siitä eläinradan merkiltä, mihin hän minänä kuuluu, koska hän siinä merkissä on saavuttanut yksilöllisyytensä. Tätä talismaania hän aina kantaa mukanaan, niin että se on kokonaan täytetty hänen magnetismlaan, ja hän huolehtii siitä, että se saatetaan hänelle ensi syntymäsään auttaakseen uudessa ruumiissa menneiden elämien muiston heräämistä, niin että hänen on helpompi käsittää minuutensa elämän katkeamattomuuden. Tämä talismaani vastaa aina hänen nimeään minänä – sitä nimeä, jonka hän vie mukanaan elämästä elämään. Monessa tapauksessa ihmiset käyttävät tätä nimeä jo jokapäiväisessä elämässään, mutta toisissa ovat he säilyttäneet sen nimen, mikä heillä oli yhteiskuntaan tullessaan, ja vievät sen mukanaan elämästä toiseen, muuttaen päätteen maskuliiniseksi tai feminiiniseksi ruumistuksen sukupuolen mukaan. Jokaisella henkilöllä on siis oma pysyvä nimensä, ja jokaisessa ruumistuksessa ottaa hän lisäksi sen perheen nimen, johon on sattunut syntymään.

Persoonallisiin tavaroihin ei kuulu mitään sellaista kuin raha, sillä rahaa ei enää käytetä, eikä kellään ole taloja, maata tai muuta omaisuutta kuin elinkorkkona. Mutta hänellä voi mahdollisesti olla muutamia kirjoja tai koristuksia, joita hän haluaa säilyttää, ja siinä

tapauksessa lähettää hän ne tulevalle isälleen ja äidilleen, jotka voivat alkaa valmistua häntä varten kuullessaan hänen kuolemansa lähestyvän. Hän ei muuta tavallista elämäntapaansa. Hän ei tee mitään selaista, joka vähimmässäkään määrin muistuttaisi itsemurhaa, mutta hän yksinkertaisesti menettää halun elää – ikään kuin heittää elämän menemään – ja tavallisesti vaipuu hän rauhallisesti uneen hyvin lyhyen ajan päästä. Vieläpä tavallisesti menee hän niin pian kuin sopimus on tehty asumaan tulevan isänsä ja äitinsä luo ja kuolee heidän luonaan.

Minkäänlaisia hautausmenoja ei ole, koska kuolemaa ei pidetä minään tärkeänä tapahtumana. Ruumista ei polteta, vaan se sen sijaan pannaan jonkinlaiseen arkkuun, johon lasketaan jotakin kemiallista ainetta – luultavasti jonkinlaista väkevää happoa. Arkku suljetaan sitten ilmantiiviisti ja sähköön kaltainen voima, mutta paljon voimakkaampi kuin sähkö, kulkee sen läpi. Happo kuohahtaa voimakkaasti ja muutamissa minuuteissa on koko ruumis täydellisesti haihtunut. Kun arkku avataan ja prosessi on loppunut, ei ole mitään muuta jäljellä kuin hieno, harmaa tuhka. Tätä ei säilytetä tai kohdella minkäänlaisella kunnioituksella. Ruumiin hävitysmenettelyä voidaan helposti suorittaa kotona, sillä laitos tuodaan sinne tarvittaessa. Minkäänlaisia juhlamenoja ei ole ja vainajan ystävät eivät kokoonnu tilaisuuteen. Heti jälleensyntymisen tapahduttua käyvät he kuitenkin hänen luonaan, ja seisovat hänen ympärillään, koska heidän näkemisen otaksutaan auttavan muiston heräämistä uudessa lapsen ruumiissa. Tällaisissa oloissa ei tietysti ole minkäänlaisia rukouksia tai jumalanpalvelusmuodollisuuksia kuolleen puolesta, ei myöskään tarvita mitään apua astraalitasolla, sillä jokainen yhteiskunnan jäsen muistaa edelliset elämänsä ja tuntee aivan hyvin sen ruumiin, minkä hän niin pian kuin se on hänelle valmiina aikoo ottaa. Monet yhteiskunnan jäsenet jatkavat toimintaansa näkymättöminä auttajina muussa maailmassa, mutta yhteiskunnassa itsessään ei sellaisia auttajia tarvita.

Manu pitää tarkkaa selontekoa jokaisen yhteiskuntansa jäsenen perättäisistä ruumistuksista, ja muutamissa harvoissa tapauksissa hän määrää toiset vanhemmat kuin minä itse on valinnut. Yleisenä sääntönä on, että kaikki yhteiskunnan jäsenet ovat jo vapautuneet sellaisesta raskaammasta karmasta, joka rajoittaisi heitä valinnassaan

ja he tuntevat myös kyllin paljon omaa tyyppiään ja niitä olosuhteita, joita he tarvitsevat, tehdäkseen sopivan valinnan, niin että melkein aina annetaan heidän täysin vapaasti järjestää omat asiansa. Asia on kuitenkin aina Manun tiedossa, niin että hän voi muuttaa suunnitelman, ellei hän sitä hyväksy.

Sääntönä on, että kuoleva ihminen saa vapaasti valita ensi syntymässä sukupuolen, ja monet näyttävät ottaneen tavakseen syntyä vuorotellen miehenä ja naisena. Ei löydy mitään varsinaista sääntöä tämän suhteen, vaan kaikki on jätetty niin vapaaksi kuin mahdollista, mutta samalla täytyy yhteiskunnassa säilyttää oikea suhde sukupuolten välillä, ja jos toisen sukupuolen lukumäärä sattumalta laskeutuu alapuolelle kuin mitä sen pitäisi olla, kutsuu Manu vapaaehtoisia henkilöitä saattamaan asiat jälleen sopusointuun. Vanhemmat tavallisesti järjestävät niin, että heillä on kymmenen tai kaksitoista lasta perheessä ja yleensä yhtä paljon tyttöjä kuin poikia. Kaksoset eivät ole ollenkaan harvinaisia. Kahden perättäisen lapsen syntymien välillä on useimmiten kahden tai kolmen vuoden väliaika, ja löytyy nähtävästi teorioita tämän asian suhteen. Tarkoituksena on saada täydellisesti kehittyneitä lapsia, ja rumia ja raajarikkoisia ihmisiä ei ollenkaan tavata, ei myöskään ole pienten lasten kuolevaisuutta. On ilmeistä, että synnytystuskat ovat melkein kokonaan hävinneet. Tosiaan siitä on tuskin mitään huolta, paitsi ehkä ensimmäisen lapsen saamisessa.

AVIOITUMINEN

Tämä tuo meidät avioliittokysymykseen. Siinä ei ole pantu muuta rajoitusta kuin se ainoa suuri rajoitus, ettei kukaan saa naida yhteiskunnan ulkopuolelta, mutta yleensä näkyy pidettävän epäsuotavana, että samaan uskonnolliseen tunnelaatuun kuuluvat henkilöt menisivät naimisiin toistensa kanssa. Ei ole mitään sääntöä sitä vastaan, mutta käsitetään, ettei Manu toivoisi sellaista tapahtuvan. Täällä on eräs kaikkeen riittävä lause, joka tosiaan lopettaa jokaisen epätietoisuuden: ”Hän ei sitä tahdo.” Ihmiset etsivät elinkumppanin itselleen – rakastuvat – jokseenkin niin kuin nytkin tapahtuu, mutta emme

saa unohtaa, että velvollisuuden hallitseva aate on aina ylinnä ja että sydämenkään asioissa kukaan ei salli itsensä tehdä tai tuntea mitään, jota hän ei pitäisi yhteiskunnalle hyvänä. Intohimo ei ole suurimpana vaikuttimena vaan velvollisuudentunto. Koska tavalliset sukupuoli-himot ovat hillittyinä, niin ihmiset menevät yhteen varta vasten siinä mielessä, että yhteiskunnan jatkuvuus olisi taattu ja sitä tarkoitusta varten loisivat uusia ruumiita. He pitivät avioelämää tilaisuutena tähän, ja suvunjatkamista pidetään uskonnollisena ja maagisena toimituksena, jota on mitä huolellisimmin ohjattava. Se on osa uhrautumisesta Logokselle, ja sen vuoksi kukaan ei saa kadottaa tasapainoaan tai järkeään sen yhteydessä.

Kun ihmiset rakastuvat ja – niin kuin me sanoisimme – menevät kihloihin, lähtevät he itse Manun luokse ja pyytävät häneltä yhtymiselle siunausta. Tavallisesti he myös järjestävät itselleen tulevan pojan tai tyttären, niin että he Manun luo tullessaan voivat sanoa, että se ja se ihminen haluaa heistä syntyä, ja jos hän hyväksyy, lausuu hän heille: ”Elämänne olkoon siunattu.” Avioliittoa katsotaan miltei kokonaan tulevan jälkeläisen kannalta. Joskus nämä lapset itse panevatkin toimeen avioitumisen. Joku voi mennä toisen luo ja sanoa:

”Minä odotan kuolevani muutaman viikon päästä ja haluaisin teidät isäkseni ja neiti X:n äidiksi, koska minulla on teidän kummankin kanssa karmallisia siteitä, jotka tahtoisin purkaa. Olisiko se teille mieluista?”

Monesti näkyy tällainen ehdotus hyväksyttävän ja aikomus toteutuu hyvin. Eräällä miehellä, jonka umpimähkään otin joukosta tarkastettavaksi, näkyi olevan lähellään kolme minää, jotka halusivat ruumistua hänen kauttaan, niin että kun hän vei tulevan vaimonsa Manun luo, hän kysyi:

”Voimmeko me kaksi mennä naimisiin? Nämä kolme minää odottavat saada syntyä meidän kauttamme.”

Ja Manu antoi suostumuksensa. Muita vihkimismenoja ei ole kuin tuo Manun siunaus, eivätkä häät ole juhlimisen tai lahjain antamisen tilaisuuksia. Ei käytetä minkäänlaista aviosopimusta. Suhteet ovat kauttaaltaan yksiavioisia eikä mitään avioeroa ole, vaikka liiton kesämisaika aina onkin määrätty keskinäisellä sopimuksella. Ihmiset

menevät yhteen siinä mielessä, että valmistaisivat käyttövälineen määrättyä sielua varten, ja kun tämä on tehty, näkyy olevan kokonaan heidän omasta halustaan riippuvaa, uudistavatko liittonsa vai ei. Koska vanhemmat huolellisesti valitaan, uudistetaan liitto useimmissa tapauksissa ja he pysyvät elinaikansa puolisoina, mutta on sellaisiakin tapauksia, jolloin liitto päättyy, ja kumpikin puoli muodostaa uusia liittoja. Tässäkin niin kuin kaikessa muussa on velvollisuus ainoa määrävä tekijä, ja jokainen on aina valmis jättämään persoonallisen mielihalunsa sen tieltä, mitä pidetään koko yhteiskunnalle parhaimpana. Sen tähden on aina paljon vähemmän intohimoja heidän elämässään kuin aikaisempien vuosisatojen perhe-elämässä, ja kaikkein voimakkain rakkaudentunne on lasten ja vanhempain välillä.

On tapauksia, joissa tuo kirjoittamaton sääntö, ettei pidä naida samaan tunneluokkaan kuuluvaa henkilöä, näkyy syrjäytettävän, kuten esimerkiksi silloin kun halutaan hankkia lapsia, joita deevat voisivat kouluttaa jonkin erityisen temppelin papeiksi. Siinä harvinaisessa tapauksessa, jolloin ihminen saa tapaturmassa surmansa, huolehditaan heti hänen astraaliruumiistaan ja tehdään valmistuksia uutta syntymää varten. Nähtävästi suuret joukot haluaisivat syntyä neuvoston jäsenten lapsiksi: näillä on kuitenkin ainoastaan tavallinen määrä lapsia, jottei laatu huononisi. Syntymä itse Manun perheessä on suurin kaikista kunniasijoista, mutta hän tietysti valitsee itse lapsensa. Ei ole mitään aseman erotusta eri sukupuolien välillä, ja kummatkin näyttävät ryhtyvän mihin tahansa työhön, joka on tehtävä. Tästä asiasta tahdon kertoa mielipiteen, jonka luin erään ihmisen ajatuksista. Tämä henkilö ei pitänyt suurta väliä miehen ja naisen erotuksella. Hän sanoi, että kumpiakin täytyy olla, jotta rotu voitaisiin perustaa, mutta me tiedämme paremman ajan olevan tulossa naisille. Hän tuntee, että naiset ottavat innokkaammin osaa työhön ja sen tähden ansaitsevat enemmän sääliä, apua ja suojelusta. Neuvosto on kuitenkin kokonaan kokoonpantu miehistä ja sen jäsenet tekevät Manun johdolla kokeita ruumiiden luomiseksi ajatuksen avulla. He ovat saaneet aikaan muutamia sangen arvokkaita ihmisjäljennöksiä, mutta eivät vielä ole onnistuneet Manua tyydyttämään.

ROTU-OMINAISUUKSIA

Ulkonäöltään yhteiskunnan jäsenet vielä ovat täysin sen kuudennen alarodun näköisiä, joista he lähtivät – se on valkoinen rotu, vaikka joukossa on sellaisia, joilla on tummempi tukka ja silmät ja espanjalainen tai italialainen ihonväri. Rodun pituus on huomattavasti lisääntynyt, sillä miehistä ei kukaan ole alle 180 cm pitkä, eivätkä naisetkaan ole paljon lyhyempiä. Kaikki ihmiset ovat jänteviä ja sopusuhtaisia ja näkyy, että huomiota pannaan paljon ruumiillisiin harjoituksiin ja lihasten säännölliseen kehitykseen. On merkille pantavaa, että he säilyttävät vapaan ja suoran ryhdin sangen vanhaan ikään asti.

TALOT

Talot, jotka yhteiskuntaa varten ennen sen perustamista rakennettiin, tehtiin kaikki saman yleisen suunnitelman mukaan, ja yleinen johtava aate on vieläkin sama, vaikka sittemmin rakennetuissa taloissa huomataan melkoisesti yksilöllisiä ratkaisuja. On olemassa kaksi suurta piirrettä heidän rakennustaitteessaan, jotka suuresti erottavat sen melkein kaikista edellä käyneistä rakennustavoista, nimittäin seinien ja nurkkien täydellinen puuttuminen. Talot, temppelit, koulut, tehtaat, kaikki ne ovat itse asiassa pylväiden kannattamia katoksia – pylväiden, jotka useimmiten ovat yhtä juhlallisia kuin egyptiläisten temppelien pylväät, mutta paljon kevyempiä ja solakampia. On olemassa kuitenkin rullaverhoja muistuttava laite, jonka avulla pylväiden välillä olevat aukeamat voidaan tarvittaessa jakaa. Näitä keksintöjä näytetään kuitenkin käytettävän hyvin harvoin, ja ihmisten koko elämä, yöllä ja päivällä, vietetään todella vapaassa tilassa.

SISUSTUS

Sisustusta ei ensinkään ole. Tuoleja ei näy asunnoissa olevan ollenkaan, eikä temppeleissä ja yleisissä kokoushuoneissa ole mitään istuimia. Ihmiset istuvat tyynyillä, melkein itämaiseen tai pikemmin muinaisten roomalaisten tapaan, sillä he eivät istu jalat ristissä.

Tyynyt ovat omituisen näköisiä ja täytetty kokonaan kasvisaineilla, nähtävästi jollakin hyvin pehmeällä säiemäisellä aineella, joka muistuttaa kookospähkinöiden säikeitä. Niitä voidaan pestä ja pestäänkin usein. Jokainen vie tavallisesti mukanansa temppeleihin, kirjastoon tai johonkin yleiseen kokoukseen mentäessä oman tyynyssä, mutta asunnoissa suuret joukot ovat sellaisilla, joita kuka hyvänsä saa käyttää. Heillä on pieniä, matalia pöytiä – niitä on ehkä pidettävä ennemminkin kirjojen säilytyspaikkoina, jotka voidaan asettaa vaakuoraan asentoon kuin pöytiä. Lattiat ovat kokonaan marmorista tai sellaisesta kivistä, joka on kiillotettu niin kuin marmori, ja usein ovat ne väriltään loistavan punaisia. Vuoteet, jotka ovat tehty samasta kasvisaineksestä kuin mitä tyynyihin käytettiin, sijaitsevat lattialla, tai ovat usein riippumattojen tavalla ripustettu ylös, mutta vuodesi-joja ei käytetä. Niissä harvoissa tapauksissa, jolloin on pysyvät seinät, niin kuin esimerkiksi makuuhuoneiden sekä taloushuoneiden ja suuren kokoushuoneen välillä, on niihin aina maalattu hyvin kauniita maisemia ja historiallisia aiheita. Kaikkia näitä voidaan ihmeen helposti muutella, ja siellä on erityinen osasto, joka pitää huolta näiden muutosten järjestämisestä, – se on ikään kuin jonkinlainen kiertävä koristuskirjasto, jonka avulla jokainen voi, milloin häntä haluttaa, vaihtaa seinälaudoituksen tai muistopatsaat, jotka koristavat hänen asuntoaan.

VAATETUS

Ihmisten puvut ovat yksinkertaisia ja aistikkaita, mutta samalla hyvin käytännöllisiä. Ne ovat enimmäkseen samanlaisia kuin Intiassa, mutta joskus huomaamme niiden lähenevän muinaisten kreikkalaisten pukua. Puvut eivät ole samaa kuosia ja ihmisillä on yllään mitä erilaisimpia vaatteita. Mutta mikään ei ole epäsuhtaista, kaikessa ilmenee erinomainen maku. Loistavia ja hienoja värejä kantavat yllään niin miehet kuin naisetkin, sillä sukupuolten vaatteiden välillä ei näytä olevan mitään eroa. Ainoatakaan vaatekappaletta ei tehdä villasta, sellaista ei koskaan käytetä.

Raaka-aineena näkyy käytettävän yksinomaan pellavaa tai puuvillaa, mutta se kastetaan johonkin kemialliseen aineeseen, joka

vahvistaa kankaan lankoja, niin että vaatteet kestävät hyvin kauan, vaikkakin ne kaikki pestään joka päivä. Kemiallinen prosessi antaa kankaalle satiinin kiiltävän pinnan, mutta se ei vaikuta vähääkään haitallisesti sen pehmeuteen ja taipuvaisuuteen. Kenkiä, sandaaleja tai muita jalkojen peitteitä eivät yhteiskunnan jäsenet käytä, ja hyvin harvat henkilöt pitävät hattuja, kuitenkin nähdään muutamia panamahatun tapaisia ja myös yhden tai pari pellavalakkia. Erityisten pukujen käyttäminen määrättyissä viroissa on hävinnyt. Minkäänlaisia virkapukuja ei ole, paitsi toimivalla deevalla, joka jumalanpalvelusta suorittaessaan aineellistuttaa aina ympärilleen temppekinsä värisen manttelin. Ja lapset, niin kuin edellä on kuvattu, pukeutuvat määrättyihin väreihin aikoessaan ottaa osaa uskonnollisiin juhllallisuksiin.

RUOKA

Yhteiskunnan jäsenet ovat tietysti yksinomaan kasvissyöjiä, sillä yksi pysyvistä säännöistä on se, että mitään ei saa tappa. Ulkopuolisen maailmankin ihmiset ovat tähän aikaan suureksi osaksi kasvissyöjiä, sillä on alettu tunnustaa, että lihan syöminen on raakaa, alhaista ja ennen kaikkea vanhanaikaista! Verrattain harvat ihmiset näkevät vaivaa valmistaa oman ruokansa tai syödä omista asunnoista, vaikka tietysti heillä on siihen täysi vapaus jos haluavat. Suurin osa käy ”ravintoloissa”, vaikka ne, ollen ulkoilmassa, paremmin muistuttavat teepuutarhoja. Hedelmillä on hyvin suuri osa tämän aikakauden ravinnossa. Meillä on runsaasti kaikenlaatuisia hedelmiä, ja vuosisatojen pidetty huolta hedelmien tieteellisestä jalostamisesta, jotta tuotettaisiin täydellisempiä muotoja ja saataisiin niihin samalla ihmeellisiä tuoksua.

Katsellessamme hedelmäviljelystarhaa näemme me, että kullekin hedelmäajalle omistettu osasto on aina jaettu pienempään osastoihin, joista jokaiselle on oma lappunsa osoittamassa erityistä tuoksua. Meillä saattaa olla esimerkiksi viinirypäleitä tai omenia, joilla on, sanokaamme, mansikan, ryytineilikan, vaniljan tuoksu jne. – kaikenlaisia sekoituksia, jotka tuntuisivat hyvin kummallisilta sellaisen kannalta, joka ei ole niihin tottunut. Tässä maassahan sataa

tuskin milloinkaan, joten viljelys hoidetaan kokonaan kastelun avulla, ja kastellessaan näitä eri osastoja he sekoittavat veteen niin kutsuttua ”kasvisravintoa”, jonka laatua vaihtelemalla heidän onnistuu tuottaa erilaisia tuoksuja. Ravinnon vaihtelulla voidaan jouduttaa tai hidastuttaa kasvamista, ja hedelmien muotoa voidaan myös säädellä. Yhteiskunnan pinta-ala ulottuu ylös vuorille, joten heillä on tilaisuus viljellä eri korkeusasteilla melkein kaikkia mahdollisia hedelmälajeja.

Se ruoka, mitä enimmäkseen syödään, on jonkinlaista hyytelöä. Kaikkia mahdollisia värejä siitä on saatavilla, ja väri ilmaisee tuoksun, samalla tavalla kuin oli tapana muinaisessa Perussa. Valikoima on hyvin monipuolinen. Kenties erilaisten tuoksuaineiden käyttäminen ravinnossa lienee tullut monen, nyt hävinneen tavan, niin kuin tupakoimisen, viinin juomisen tai makeisten syömisen sijaan. Heillä on myös ainetta, joka on aivan kuin juustoa, joka on kuitenkin imelää. Luonnollisesti se ei ole mitään juustoa, sillä mitään eläimistä saatuja aineita ei näy käytettävän, eikä siirtokunnassa pidetä ollenkaan eläimiä paitsi huviksi. Maitoa käytetään, mutta se on yksinomaan kasvismaitoa, jota saadaan eräästä puusta, jota kutsutaan lehmäpuuksi. Veitsiä ja haarukoita ei käytetä mutta kylläkin lusikoita, ja useimmat ihmiset tuovat omat lusikkansa. Ruokailijoilla on jonkinlainen pienen kirveen muotoinen väline, jolla hän aukaisee hedelmät ja pähkinät. Se näyttää olevan tehty metalliseoksesta, jolla on kaikki kullan ominaisuudet, mutta siinä on kova kärki, jota ei nähtävästi tarvitse koskaan teroittaa. Se on mahdollisesti tehty jostakin noista harvinaisemmista metalleista, sellaisista kuin iridium. Näissä ravintolapuistoissa ei myöskään ole ollenkaan tuoleja, vaan kukin puoleksi lepää maassa olevassa marmorisessa syvennyksessä ja edessään on hänellä marmorinen lautanen, joka voidaan kääntää ympäri, niin että hän voi sille panna ruokansa ja lopetettuaan syöntinsä kääntää sen nurin, jolloin vesi huuhtoo sen puhtaaksi.

Yleensä ihmiset vaikuttavat syövän vähemmän kuin 20. vuosisadalla. Näyttää olevan tapana syödä yksi säännöllinen ateria keskipäivällä sekä nauttia kevyt hedelmäannos aamulla ja illalla. Kaikki ihmiset heräävät viimeistään auringon noustua ja näyttävät syövän aamiaista silloin. Kevyt illallinen nautitaan noin viiden aikaan, sillä useimmat ihmiset menevät hyvin varhain maata. Kukaan ei näytä

nauttivan voimakasta ateriaa illalla, mutta täydellinen yksilöllinen vapaus vallitsee kaikissa asioissa, ja kukin noudattaa omia mieltymyksiään. Teetä tai kahvia ei juoda ja yleensäkin näytetään juotavan hyvin vähän, varmaan sen vuoksi, että hedelmiä syödään niin paljon.

Vettä on runsaasti käytettävänä kaikkialla, vaikka sadetta on tuskin ollenkaan. Heillä on suurenmoiset laitokset meriveden tislauksista varten. Se nostetaan hyvin korkealle ja sitä johdetaan sieltä alas jatkuvasti. On kuitenkin huomattava, että erityisesti juomavedeksi käytetty vesi ei ole puhdas tislauustuote, vaan he lisäävät siihen pienen annoksen erästä kemiallista ainetta. Teoriana nähtävästi on, että puhdas tislattu vesi ei ole terveellisintä juotavaksi. Tislauslaitoksen hoitaja sanoo minulle, että he käyttävät luonnollista lähdevettä sikäli kuin sitä saadaan, mutta sitä ei ole saatavilla läheskään riittävästi, ja siksi lisänä täytyy käyttää tislattua vettä, johon on välttämätöntä lisätä kemiallisia aineita, jotta se tulisi virkistäväksi, kuohuvaksi ja todella janoa sammuttavaksi.

KIRJASTOT

Kirjallinen järjestelmä on omituinen, mutta oivallinen. Jokaiseen taloon kuuluu ikään kuin yhtenä osana sen pysyvästä kalustosta jonkinlainen tietosanakirja, joka sisällöltään on mitä monipuolisin, käsittäen lyhyen yhteenvedon kaikesta mitä tiedetään, esitettynä niin lyhyesti ja täsmällisesti kuin mahdollista, mutta sisältäen samalla runsaasti yksityisseikkoja, niin että siinä on jokseenkin kaikki se tieto, jota ihminen jostakin kysymyksestä voi tarvita. Jos hän kuitenkin jostakin syystä tarvitsisi enemmän tietoja, on hänen vain mentävä lähimpään piirikirjastoon, joita löytyy yksi jokaisen temppelein yhteydessä. Siellä löytää hän paljon täydellisemmän tietosanakirjan, jossa jokaisesta asiasta kirjoitettu luku sisältää tarkan yhteenvedon kaikista kirjoista, mitä koskaan siitä asiasta on kirjoitettu mitä suurenmoisin teos. Jos hän haluaa tietää vielä enemmän tai jos hän haluaa kysyä neuvoa alkuperäisiltä kirjoilta, jotka ovat painetut vanhoilla kielillä tai muinaisroomalaiseen malliin, jota nyt ei enää käytetä, on hänen mentävä yhteiskunnan keskuskirjastoon, joka on laajuudeltaan British

Museumin kirjaston vertainen. Käännöksiä sen aikaiselle englannin kielelle, painettuina tuolla pikakirjoituksen tapaisella tyylillä, on aina liitetty noihin alkuperäisiin teoksiin. Siten ihmisellä on mahdollisuus tutkia mitä perinpohjaisimmin jokaista asiaa, joka hänen mieltänsä kiinnostaa, sillä kaikki tutkimusvälineet ja kirjat ovat vapaasti käytettävänä. Uusia kirjoja on luonnollisesti kaikkina aikoina kirjoitettu kaikista mahdollisista kysymyksistä. Tämän aikakauden kaunokirjallisuus nojautuu melkein kokonaan jälleensyntymiseen. Luonteet siirtyvät elämästä elämään, ja karman työskentelyä valaistaan, mutta näiden aikojen kirjailijalla ei ole kirjoittaessaan päämääränä maine, eikä raha, vaan aina yhteiskunnan hyvä. Jotkut henkilöt kirjoittavat lyhyitä artikkeleita, ja ne ovat nähtävinä hänen oman piirinsä tempelikirjastossa. Kuka hyvänsä voi sinne mennä ja lukea niitä siellä, ja jokainen voi mennä ja pyytää jäljennöksen, ja se annetaan hänelle. Jos joku henkilö kirjoittaa kirjan, niin se julkaistaan tällä tavalla, luku luvulta. Koko elämä on täten yhteistä, ja ihmiset jakavat naapureidensa kanssa sen mitä he tekevät, jo sitä tehdessään.

SANOMALEHDET

Jokapäiväinen sanomalehti on kadonnut – tai voisimme ehkä paremmin sanoa, elää vielä peräti parannetussa muodossa. Jokaisessa talossa on kone, joka on jonkinlainen telefonin ja muistiinpanokoneen yhdistelmä. Tämä on yhteydessä pääkaupungissa olevan keskustuomistomiston kanssa ja on niin järjestetty, että sen kautta ei saata ainoastaan puhua niin kuin telefonin kautta, vaan kaikki mitä erityisesti valmistetulle laatalle kirjoitetaan tai piirretään ja pannaan keskustuomistossa olevan suuren koneen laatikkoon, muodostuu itsestään paperiliuskoille, jotka putoavat joka talossa löytyvän koneen laatikkoon. Tällä tavalla hankitaan ne tiedonannot, jotka toimittavat aamulehden virkaa. Voi sanoa, että kunkin ihmisen sanomalehti painetaan hänen omassa talossaan. Kun saapuu tärkeitä uutisia, ne lähetetään pian tällä tavalla yhteiskunnan joka taloon, mutta varhain joka aamu lähetetään erityinen kokoelma tuollaisia uutisia, ja sitä yleensä kutsutaan ”Yhteiskunnan aamiaisrupatteluksi”. Se on verrattain pieni selonteko

ja muistuttaa sisällysluetteloa, sillä se antaa hyvin lyhyen otteen uutisista, mutta liittää numeron jokaiseen asiaan, ja eri osastot ovat kirjoitetut erilaisilla väreillä. Jos joku henkilö haluaa täydellistä selontekoa jostakin asiasta, on hänen vain soitettava keskustoimistoon ja pyydetävä yksityisseikkoja asian n:o sen ja sen suhteen, ja kaikki käytettävänä oleva tieto lähetetään samalla hänen sähkökaapelia myöten, ja putoaa hänen eteensä. Mutta sanomalehti eroaa suuresti vanhempien aikojen sanomalehdestä. Siinä on tuskin ollenkaan valtiollisia uutisia, sillä ulkomaailmakin on muuttunut monessa suhteessa. Siinä on hyvin paljon selontekoa tieteellisistä kysymyksistä ja teorioista. Vielä löytyy kyllä tiedonantoja kuninkaallisten henkilöiden yksityisistä asioista, mutta ne näyttävät olevan hyvin lyhyitä. Yhteiskuntautisia varten on erityinen osasto, mutta sekin koskee pääasiassa tieteellisiä tutkimuksia, keksintöjä ja löytöjä ja selostaa myös avioliittoja ja syntymiä.

Samaa konetta käytetään lisäksi tehtäessä perhesanakirjoihin, milloin on tarpeellista. Ylimääräisiä liuskoja lähetetään aina silloin kun jotakin on sanottavaa, niin että samalla tavalla kun sanomalehti ilmestyy pitkin päivää liuskoina, samaten silloin tällöin saapuu pieniä liuskoja, jotka on lisättävä tietosanakirjan eri osastoihin.

JULKISET KOKOUKSET

Jokaisen temppelein yhteydessä on tietty ryhmä kasvatusrakennuksia, joten yleisesti puhuen jokaisen piirin koulutyö tehdään oman temppelein turvissa. Suuren keskustemppelein yhteydessä on laajoja avonaisia kokouspaikkoja, missä tarpeen tullen melkein koko yhteiskunta voi kokoontua. Mutta jos Manu haluaa julkaista jonkin sanoman tai tiedonannon koko kansalleen, hän puhuu useimmiten itse suuressa keskustempeleissä, ja yhtäaikaan saatetaan se jonkinlaisen täydellisesti parannetun fonografijärjestelmän avulla kuulumaan kaikissa muissa tempeleissä. Nähtävästi keskustempeleissä jokaista piiritempeliä edustaa jonkinlainen fonografi, joka toistaa linjan toisessa päässä kaikehen, mitä siellä tapahtuu, niin että kaikki asiat saatetaan tällä tavalla heti tietoon.

TIETEELLISET OSASTOT

Aikaisemmin on mainittu suuren, keskustemppelin yhteydessä oleva keskuskirjasto. Sen lisäksi on toisena osana tuossa suuressa rakennusryhmässä hyvin täydellinen ja hyvin varustettu museo ja myös rakennus, jota voisi kutsua yliopistoksi. Monia eri tutkimusaloja harastetaan täällä, mutta niissä noudatetut menetelmät eroavat paljon vanhoista menetelmistä. Esimerkiksi eläinten ja kasvien tutkiminen tapahtuu kokonaan ja yksinomaan selvänäköisyyden avulla eikä koskaan minkäänlaisella tappamisella, sillä ainoastaan ne saavat näitä tieteitä opettaa ja tutkia, jotka ovat kehittäneet kylliksi selvänäköisyyttä voidakseen työskennellä tällä tavalla. Siellä on muuan osasto, jota voisimme kutsua fyysisen maantieteen osastoksi, ja tämä näkyy kartoittaneen koko maan lukuisten suurimittaisten mallien avulla, jotka erivärisillä merkeillä ja kirjoituksilla varustettuina osoittavat sekä maan pintakerrostumien laatua että myös mitä mineraaleja ja kivetymisiä löytyy melko syvälle asti maan alla.

Siellä on myös hyvin huolellisesti järjestetty kansatieteellinen osasto, jossa on luonnollisessa koossa kuvapatsaita kaikkien rotujen ihmisistä, joita ylipäänsä on elänyt maan päällä, ja myös mallikuvia sellaisista, jotka elävät tämän ketjun toisilla planeetoilla. Siellä on myös osasto, joka esittää aurinkokunnan toisten maailmoiden asukkaita. Jokaista kuvapatsasta varten siellä on täydellinen selitys, jossa kaavioilla osoitetaan, missä suhteessa hänen korkeammat käyttövälineensä ovat erilaisia. Kaikki on kartoitettu ja järjestetty Manun näkökannalta katsoen osoittamaan, minkälainen ihmisten kehitysaste on ollut eri roduissa ja alaroduissa. Tulevaisuuttakin näytetään verrattain pitkälti, ja siitäkkin on annettu hyvin yksityiskohtaisilla selityksillä varustettuja malleja. Tämän lisäksi on siellä myös anatominen osasto, joka seikkaperäisesti käsittelee ihmis- ja eläinruumiiden rakennetta menneisyydessä, nykyisyydessä ja tulevaisuudessa. Mitään varsinaista lääketieteellistä osastoa ei ole, sillä sairaudet ovat hävinneet, ne on poistettu. Kuitenkin kirurgia on yhä käytössä onnettomuustapauksia varten, mutta sekin näyttää olevan hyvin kehittynyttä. Tarvitaan vain harvoja tuon tieteen opettajia, sillä tapaturmat luonnollisesti ovat harvinaisia. Ei löydy mitään, mikä vastaisi, entisten aikojen suuria

sairaaloita, vaan ainoastaan muutamia valoisia ja ilmavia huoneita, joihin tapaturmien uhrit voidaan tarvittaessa tilapäisesti sijoittaa.

Opetuskeskuksen yhteydessä on myös hyvin huolellisesti järjestetty museo, jossa löytyy edustettuna kaikki taide- ja käsiteollisuuden eri lajit, mitä koskaan maailman alusta saakka on ollut olemassa. Siellä on myös kaikenlaisten koneiden malleja, joista useimmat ovat meille tuntemattomia, koska ne on keksitty 20.–28. vuosisadan välillä. Löytyy myös paljon Atlantiksen aikaisia koneita, jotka kauan olivat olleet unohduksissa, joten heillä siis näyttää olevan täydellinen järjestelmä minkä hyvänsä aineen tutkimista varten.

Historiaa kirjoitetaan vielä, ja sitä on täällä tutkittu kauemmin kuin sadan vuoden ajan. Mutta sitä kirjoitetaan ”akashisisista aikakirjoista”. Sitä kuvitetaan tavalla, joka on vallan outo meille – siten että jäljennetään ”aikakirjoista” joku tapaus, silloin kun se pidetään tärkeänä. Siellä on lisäksi sarja mallikuvia, jotka valaisevat maailman historiaa sen kaikkina aikakausina. Keskuskirjastossa on erityisiä pieniä huoneita, melkein kuin telefonikabinetteja, joissa tutkijat voivat ottaa ”luonnon muistin” jostakin huomattavasta historiallisesta tapahtumasta, ja asettamalla sen erääseen koneeseen ja panemalla tämän liikkeeseen voivat saada koko näytelmän toistumaan näkyvästi ja kuultavasti, niin että toimijat ovat itse siinä läsnä ja heidän sanansa kuuluvat juuri sillä äänellä, jolla ne puhuttiin.

Heillä on myös tähtitieteellinen osasto mielenkiintoisine koneineen, jotka millä hetkellä tahansa ilmaisevat tarkalleen kaikkien taivaalla näkyvien tähtien aseman. Kaikista näistä maailmoista on runsaasti tiedonantoja. Siinä on kaksi osastoa, toinen suoranaista havaintojen tekemistä varten erinäisten välineiden avulla, ja toinen hankittujen tietojen järjestämistä varten. Suuren osan näistä ilmoituksista antavat deevat, jotka ovat yhteydessä eri planeettojen ja tähtien kanssa. Mutta tämä näytetään pidettävän aivan erillään suoranaisten havainnon tietä saavutetuista tuloksista. Kemia on kehittynyt ihmeteltävän pitkälle ja syvälliseksi. Kaikkia mahdollisia yhdistelmiä näytetään ymmärrettävän täydellisesti, ja tiede ulottaa tutkimustaan elementaaliaineeseen saakka, joka erityisenä tieteenhaarana johtaa luonnonhenkiä ja deevoja koskevaan kysymykseen, jota valaisevien

kuvien avulla tutkitaan. Siellä on myös aivan erinäinen talismaanien* osasto, niin että jokainen herkkätuntoinen henkilö voi tunkeutua pelkkien kuvien taakse ja nähdä oliot itsessään.

TAITEET

Ei näytä siltä kuin esitelmillä olisi kovinkaan huomattava sija täällä. Joskus saattaa henkilö, joka tutkii jotakin kysymystä, puhua siitä muutamille ystävilleen, mutta jos hänellä on jotakin sanottavaa, kertoo hän sen virkailijoille, ja se pannaan päivän uutisiin. Jos joku kirjoittaa runon tai kertomuksen, hän esittää sen omalle perheelleen ja panee sen kenties piirilukusaliin nähtäväksi. Ihmiset luonnollisesti maalaavat vielä, mutta se näyttää olevan jonkinlaista virkistystä. Kukaan ei näytä omistavan sille kaikkea aikaansa. Kuitenkin taide täyttää elämän paljon suuremmassa määrässä kuin koskaan ennen, sillä kaikki, jopa yksinkertaisin, joka päivä käytettävä esinekin on taiteellisesti valmistettu, ja ihmiset panevat jotakin omasta itsestään työhönsä ja tekevät lakkaamatta uusia kokeita.

Ei ole huomattavissa mitään, mikä vastaisi teatteria, ja kun siitä huomautetaan joillekin asukkaalle, määritelmä siitä antaa hänen mieleensä kuvan paikasta, missä ihmisten oli tapana juosta sinne tänne ja deklamoida, teeskennellen olevansa toisia kuin mitä olivat, ja näytellen suurten henkilöiden osia. He näkyvät pitävän sitä vanhanaikaisena ja lapsellisena. Suuria joukkotansseja ja juhlakulkueita voidaan pitää teatteria vastaavina, mutta heistä ovat ne uskonnollisia harjoituksia.

Leikit ja urheilu näkyvät saavan huomattavan sijan tässä uudessa elämässä. On olemassa voimistelulaitoksia, ja suurta huomiota pannaan niin hyvin naisten kuin miestenkin ruumiilliselle kehitykselle. Muuan leikki, joka suuresti muistuttaa tennistä, näyttää olevan yksi suosituimpia. Lapset leikkivät aivan kuin muinoin ja näyttävät nauttivan hyvin suurta vapautta.

* Tarkoittaa tässä sellaisia esineitä, jotka ovat olleet yhteydessä joidenkuiden luonnonhenkien kanssa ja siten koonneet itseensä ”muistia” näistä. – Suom. huom.

TAHDONVOIMA

Tahdonvoima tunnustetaan yleisesti yhteiskunnassa ja paljon suoritetaan välittömästi sen avulla. Luonnonhenget ovat hyvin tuttuja ja ottavat huomattavasti osaa ihmisten jokapäiväiseen elämään, ja useimmat kykenevät niitä näkemään. Melkein kaikki lapset saattavat nähdä ja käyttää niitä monella eri tavalla, mutta kasvaessaan he näyttävät usein kadottavan jonkin verran tätä kykyä. Luonnonhenkien käyttäminen ja myös ajatuksensiirto näyttää lasten keskuudessa olevan jonkinlaista leikkiä, ja täysikasvaneet ihmiset tunnustavat heidän etevämyytensä tässä suhteessa, niin että halutessaan lähettää jonkin sanoman edempänä olevalle ystävälleen he kutsuvat usein lähimmän lapsen ja pyytävät häntä lähettämään sen mieluummin kuin että itse koettaisivat sen tehdä. Hän voi lähettää sanoman ajatuksensiirrolle jollekulle määränpäässä olevalle lapselle, joka sitten viipymättä välittää sen sille henkilölle, jolle se oli tarkoitettu, ja tämä näyttää olevan aivan luotettava keskustelutapa. Nuorukaiset näkyvät useinkin kadottavan tämän kyvyn naimisiin mennessään, mutta muutamat harvat säilyttävät sen, vaikkakin se vaatii heiltä paljon suurempaa ponnistusta kuin lapsilta.

TALOUDELLISET OLOSUHTEET

Siirtokunnan taloudellisista olosuhteista ei oikein pääse selvyYTEEN ja niitä ei kovin helppo ymmärtää. Yhteiskunta kannattaa kokonaan itse itsensä, valmistaen itselleen kaiken, mitä se tarvitsee. Ainoa, mitä ulkoapäin tuodaan, ovat muinaisesineet kuten käsikirjoitukset, kirjat ja taideteokset. Maksun suorittavat näistä aina yhteiskunnan virkailijat, joilla näyttää olevan jonkin verran ulkomaailman rahaa, mitä matkailijat ja kävijät ovat sinne tuoneet. He ovat myös oppineet kullan ja erilaisten jalokivien valmistuksen alkemiallisin keinoin, ja näitä useinkin käytetään maksuksi niistä harvoista tavaroista, joita ulkoa tuodaan. Jos yksityinen jäsen haluaa jotakin, mitä voidaan ostaa vain ulkopuolisesta maailmasta, ilmaisee hän halunsa lähimmälle virkailijalle, ja sen jokapäiväisen työn lisäksi, mitä hän tavallisesti suorittaa,

määrätään hänelle jokin lisätyö, jonka avulla hän ikään kuin ansaitsee sen esineen arvon, jota hän haluaa. Jokainen tekee jotakin työtä yhteiskunnan hyväksi, mutta tavallisesti jätetään itse kunkin valittavaksi, mitä se työ on oleva. Mitään työtä ei pidetä toista arvokkaampana, eikä siellä ole vivahdustakaan minkäänlaisiin säätyluokkiin. Määrätyssä iässä oleva lapsi valitsee, mitä hän haluaa tehdä, ja aina on hänellä vapaus vaihtaa yhden työalan toiseksi vain ilmoittamalla siitä. Kasvatus on aivan vapaata, mutta keskusyliopistossa annetaan vapaata opetusta ainoastaan niille, jotka jo ovat osoittautuneet erityisen eteviksi sillä alalla, jolle haluavat antautua. Ruoka ja vaatteet annetaan kaikille vapaasti – eli oikeammin, kullekin henkilölle jaetaan määrääjain joukko lippuja, joita vastaan hän voi saada aterian missä hyvänsä ravintolapuistossa koko siirtokunnan alueella. Tai jos hän pitää parempana, voi hän mennä erityisiin suuriin varastoihin ja saada sieltä ruokatarpeita, jotka hän voi ottaa kotiinsa ja valmistaa niin kuin haluaa. Järjestelmä näyttää monimutkaiselta ulkopuoliselle, mutta se nähtävästi käy päinsä vallan yksinkertaisesti niiden keskuudessa, jotka sen täydellisesti ymmärtävät. Kaikki ihmiset tekevät työtä yhteiskuntaa varten, ja muiden tehtävien joukossa on myös ravinnon ja vaatteiden hankkiminen, jotka sitten jaetaan kaikkialle ympärille. Katsotaanpa esimerkiksi kangastehdasta. Se on hallituksen tehdas ja tuottaa keskimäärin niin ja niin paljon kangasta, mutta valmistusmäärää voidaan tarpeen mukaan lisätä tai vähentää. Työ näyttää etupäässä olevan tyttöjen käsissä, jotka ottavat vapaaehtoisesti osaa siihen. Näyttääpä siihen pääsemisessä olevan kilpailuakin, sillä tarvitaan ainoastaan tietty määrä työntekijöitä. Jos vaatteita tarvitaan, on tehdas valmiina niitä tuottamaan – ellei, niin se yksinkertaisesti odottaa. Hallituksen kangasvaraston ylihoitaja arvioi, että määrätyn ajan kuluessa tarvitsee hän niin ja niin paljon kangasta. Hänellä on varastossa jokin määrä ja tarvitsee niin ja niin paljon lisää, ja pyytää siis sitä. Ellei hän tarvitse siis mitään, hän sanoo yksinkertaisesti, että hänellä on kylliksi. Tehdas ei itse asiassa ole koskaan suljettuna, vaikkakin työajat näyttävät melkoisesti vaihtelevan.

Tästä kangastehtaasta huomataan, että työntekijät ovat enimmäkseen aivan nuoria naisia ja että he itse tekevät hyvin vähän, pikemmin hoitavat muutamia koneita ja katsovat, että ne eivät toimi väärin. Itse

kukin heistä hoitaa jonkinlaisia kangaspuita, joihin on pantu joukko malleja. Kuvitelkaa mielessänne suurta kellotaulun muotoista, taulua, jonka päällä on joukko liikkuvia nappuloita. Kun nuori nainen painee koneen käyntiin, järjestää hän nämä nappulat määrätyllä tavalla oman mielensä mukaan, ja kun kone käy, tuottavat nämä määrätyn mallin. Hän voi asettaa sen valmistamaan viittäkymmentä erimallista kangasta ja jättää sen sitten käyntiin. Jokainen nainen asettaa oman koneensa eri lailla – juuri siinä ilmenee heidän taiteensa – jokainen kappale eroaa toisestaan, ellei hän anna koneen pyöriä uudestaan samaa kierrosta, lopetettuaan ensimmäiset viisikymmentä. Väliaikoina saatuaan koneensa käyntiin tarvitsee naisten vain silloin tällöin vilkaista niihin, ja koneisto on niin täydellinen että se nähtävästi ei koskaan käy väärin. Se on järjestetty niin, että se pyörii melkein aivan hiljaa, niin että odotellessa yksi naisista lukee ääneen toisille.

UUSI ENERGIA

Eräs seikka, joka on tehnyt tavattoman käänteän, on se tapa, jolla energiaa tehdään. Ei missään enää polteta tulta, eikä siis ole kuumuutta, ei nokea, ei savua, ja tuskin ollenkaan tomua. Koko maailma on tähän aikaan lakannut käyttämästä höyryä tai mitä muuta voimaa tahansa, jonka synnyttämiseen tarvitaan kuumuutta. Nähtävästi on keksitty jokin menettelytapa, jonka avulla sähkövoima voitiin ilman hävikkiä siirtää äärettömien matkojen päähän, ja siihen aikaan kaikki käytettävissä oleva vesivoima maan päällä koottiin ja otettiin suoje-lusrenkaiden haltuun. Keski-Afrikan sekä kaikenlaisten syrjäseutujen vesiputoukset antoivat oman osansa, ja kaikki tämä voima koottiin yhteen suurille keskusasemille ja jaettiin kansainvälisesti. Niin suurenmoinen kuin tuolla tavalla käytettävänä oleva voima olikin, on se nyt kokonaan syrjäytetty ja koko tuo huolella suoritettu järjestelmä on joutunut täysin hyödyttömäksi, kun on keksitty paras menettelytapa käyttää hyväksi sitä, mitä John Keely kutsui dynasfeeriseksi voimaksi, joka piilee kussakin fyysisen aineen atomissa. On muistettava, että niin kauan sitten kuin v. 1907 Sir Oliver Lodge huomautti, että ”jokaisessa avaruuden kuutiomillimetrissä on pysyvästi olemassa,

vaikka me vielä emme voi sitä käyttää, yhden miljoonan kilowatin energia kolmeakymmentä miljoonaa vuotta varten”. (*Philosophical Magazine*, huhtik. 1907, s. 493). Sinä aikana tämä voima ei enää ole käyttämättömänä, vaan sitä on rajattomasti tarjolla ilmaiseksi kelle tahansa yli maailman. Niin kuin kaasu tai vesi, virtaa se jokaiseen tämän yhteiskunnan taloon ja tehtaaseen, yhtä hyvin kuin kaikkialle, missä sitä tarvitaan, ja sitä voidaan käyttää kaikkiin mahdollisiin tarkoituksiin, johon voimaa vaan tarvitaan. Kaikenlaatuinen energia ympäri koko maailman tuotetaan nyt tällä tavalla. Lämpö ja valaistus ovat sen suoranaisia ilmennyksiä. Kun esimerkiksi tarvitaan lämmitystä, kukaan missään sivistyneessä maassa ei uneksikaan käyttää tuota vaivaloista ja aikaa hukkaavaa tulen sytyttämistä. He yksinkertaisesti avaavat energiavirran, ja pienen pienellä koneella, joka voidaan kantaa taskussa, muuttavat sen lämmöksi, täsmälleen tarvittavaan pisteeseen saakka. Monen satojen asteiden lämpötila voidaan saada silmänräpäyksessä, missä hyvänsä sitä tarvitaan, jopa niinkin pienellä pinta-alalla kuin neulan kärjellä.

Tämä energia tietysti pitää toiminnassa kaikkia koneita siinä tehtaassa, ja yksi seuraus tästä, on se, että kaikki työntekijät lähtevät ulos päivän loputtua tehtaasta, eivätkä ole tahrineet edes käsiäänkään. Toinen seuraus tästä on se, että tehdas ei ole enää tuo ruma ja kuolettava hirviö, mihin aikaisempina vuosisatoina tuskallisesti saimme tottua. Se on hyvin kauniisti koristeltu – kaikki pylväät ovat kaiverretut ja seppelöidyt monenmoisilla koristeilla, ja kaikkialla seisoo muistopatsaita, valkoisia ja punaisia ja purppuranvärisiä. Viimeksi mainitut ovat tehty kauniisti kiillotetusta porfyyristä. Kuten kaikilla muilla rakennuksilla, ei tehtaallakaan ole mitään seinii, vaan ainoastaan pylväät. Tytöt pitävät kukkia hiuksissaan, vieläpä itse tehdaskin on kaikkialla runsaasti kukkasilla koristeltu. Se näyttää rakennustaltaan olevan aivan yhtä kaunis kuin yksityiset talotkin.

TYÖSKENTELYOLOSUHTEET

Eräs kävijä, joka on tullut katsomaan tehdasta, tekee muutamia kohteliaita kysymyksiä hoitajattarelle – nuorelle tytölle, jolla on musta

tukka ja siinä komea kiehkura tulipunaisia kukkia. Viimemainittu vastaa:

”Meille sanotaan, kuinka paljon meidän on tehtävä. Yhteiskunnan pukuvaretojen hoitaja päättää, että hän silloin ja silloin tarvitsee niin ja niin monta pukua. Joskus tarvitaan muutamia, joskus monta, mutta aina joitakin, ja me teemme työtä sen mukaan. Tämän määräyksen mukaan minä ilmoitan naisille, että he tulisivat huomisaamuna – tunniksi, kahdeksi tai neljäksi, aina sen mukaan, mitä on tehtävänä. Tavallisesti noin kolme tuntia on keskimääräinen päivätyö, mutta he ovat tehneet työtä viisikin tuntia, silloin kun on ollut tulossa suuri juhla. Ei niin paljon siksi, että uusia vaatteita tarvittaisiin juhlaa varten, vaan sen tähden että tytöt itse halusivat olla aivan vapautettu työstä viikon ajan, ollakseen läsnä juhlassa. Me tiedämme, nähkääs, aina edeltäkäsikin, kuinka paljon me toivomme valmistavamme tietyllä viikolla tai kuukaudella, ja me arvioimme, että me voimme tehdä sen työskentelemällä, sanokaamme kaksi ja puoli tuntia joka päivä. Mutta jos tytöt haluavat viikkokauden lomaa juhlaa varten, voimme me keskittää kahden viikon työn yhteen viikkoon, tekemällä silloin työtä viisi tuntia päivässä, ja siten voimme sulkea tehtaan kokonaan seuraavaksi viikoksi, ja kuitenkin oikeaan aikaan hankkia määrätyn määrän vaatteita. Tietysti me teemme hyvin harvoin työtä viisi tuntia päivässä – tavallisemmin jaamme me lomaviikon työn noin kolmelle edelliselle viikolle, niin että yksi ylimääräinen tunti päivässä tuottaa kaiken, mitä tarvitaan. Yksityinen tyttö haluaa silloin tällöin tuollaista lomaa, ja hän voi järjestää sen aina pyytämällä jotakin muuta tulemaan ja olemaan hänen sijaisenaan tai sitten toiset tytöt tahtovat aivan ilomielin työskennellä muutamia minuutteja kauemmin, valmistakseen määrän, joka hänen olisi ollut tehtävä. He ovat kaikki hyviä ystäviä ja äärettömän onnellisia. Ottaessaan lomaa he tekevät tavallisesti matkan keskuskirjastoon tai katedraaliin, johon he tarvitsevat koko päivän vapaata.”

Ulkopuolisesta maailmasta tullut kävijä ihmetteli, miksi kukaan teki ollenkaan työtä, koska ei ollut mitään pakkoa, ja kysyi, miksi ihmiset niin tekivät, mutta asukkaat ymmärsivät häntä hyvin vähän.

”Mitä te tarkoittatte?” sanoi yksi heistä vastaukseksi, ”me olemme täällä tehdäksemme työtä. Jos on työtä tehtävänä, niin se tehdään

Hänen tähtensä. Ellei ole työtä, niin sellainen on tietysti katastrofi, mutta Hän tietää parhaiten.”

”Tämähän on toinen maailma!” huudahti kävijä.

”Mutta mikä muu maailma on mahdollinen?” kysyi hämmästynyt siirtokuntalainen. ”Mitä varten on ihminen olemassa?”

Kävijä jätti toivottomana vastaamatta ja kysyi: ”Mutta kuka määrää teidät tekemään työtä, ja milloin ja missä?”

”Jokainen lapsi saavuttaa määrätyn asteen”, vastasi siirtokuntalainen. ”Häntä ovat huolellisesti tarkastelleet opettajat ja muut, nähdäkseen, mihin suuntaan hänen energian helpoimmin suuntautuu. Sitten hän valitsee sen mukaan, täysin vapaasti, mutta ottamalla varteen toisten auttavaiset neuvot. Te sanotte, että työn pitää alkaa silloin tai silloin, mutta tietystikin siitä asiasta sovitaan työntekijöiden kesken ja kullakin päivällä on oma ohjelmansa.”

On jonkin verran vaikeata seurata tätä keskustelua, sillä vaikka kieli onkin sama, niin on suuri joukko uusia sanoja tullut käyttöön, ja näyttää kuin kielioppia olisi paljon muokattu. Heillä näkyy, esimerkiksi olevan yleissukuinen pronomini, joka merkitsee sekä miestä että naista.* Luultavasti tämän keksiminen on tullut välttämättömäksi sen seikan takia, että ihmiset muistavat omia ruumistuksiaan kummassakin sukupuoleessa ja voivat usein puhua niistä.

Monissa erilaisissa tehtaissa näyttävät työmenetelmät olevan melkein samanlaiset – so. joka paikassa ihmisten tehtävänä on hoitaa koneita, jotka tekevät työtä ja vain silloin tällöin koskettaa ohjausnappia tai panna kone uudelleen käyntiin. Kaikissa näyttää olevan sääntönä myös sama lyhyt työaika. Kuitenkin järjestys ravintolapuutarhoissa näytti olevan jonkin verran erilainen. Näissä ei koko palveluskunta voinut poistua yhtä aikaa, sillä ruokaa tulee olla saatavana joka hetki. Siksipä aina on muutamien henkilöiden oltava toimessa, ja kukaan ei voi poistua koko päiväksi ilman edeltä käyvää sovittelua. Kaikissa paikoissa, missä alituinen läsnäolo on välttämätön, niin kuin ravintoloissa ja erityisissä korjauspajoissa sekä muutamissa muissa osastoissa näyttää olevan hyvin huolellisesti järjestetty sijaisjärjestelmä. Palveluskuntaa on paljon enemmän kuin vaaditaan, niin että hyvin

* Kuten esim. suomen kielessä sana ”hän”. – Suom. huom.

pieni osa siitä kulloinkin on toimesta. Niinpä ruuanlaiton kutakin ateriaa varten toimittaa kaikissa ravintoloissa aina yksi mies tai yksi nainen, – toinen valmistaa aterian keskipäivällä, toinen aamiaisen, taas toinen keittää teen ja jokainen on toimesta noin kolme tuntia.

Ruuanlaitossa on tapahtunut perinpohjainen mullistus. Nainen, joka tätä työtä tekee, istuu jonkinlaisen työpöydän ääressä, edessään oikea nappularivi. Ilmoitukset, mitä halutaan, saapuvat hänelle telefonin kautta: hän painaa määrättyjä nappuloita, jotka valavat halutun tuoksun jäätelöön. Ja sitten se pudotetaan eräänlaiseen torveen, jota myöten se päätyy alhaalla puutarhassa odottavalle asiakkaalle. Joskus tietysti tarvitaan kuumuuttakin, mutta sitäkin hän saa, liikkumatta ollenkaan paikaltaan, erään toisen nappulakokoelman avulla. Joukko pikku tyttöjä kuitenkin hyörii hänen ympärillään ja tyttöjä kahdeksasta neljäentoista ikävuoteen palvelee häntä. He ovat nähtävästi aloittelijoita, jotka harjoittelevat työntekoa. Heitä nähdään tyhjentämässä pieniä pulloja ja sekoittamassa ruokia pieniin kulhoihin. Mutta jos joku näiden pienten tyttöjen joukossa haluaa päivän tai viikon lomaa, pyytää hän toista pikku tyttöä astumaan omalle paikalleen, ja nähtävästi pyyntöön suostutaan aina. Ja vaikkakin tietysti sijainen on jonkin verran tottumaton, näkyvät hänen toverinsa kuitenkin auttavan häntä niin innokkaasti, ettei mitään vaikeutta koskaan synny. Kaikissa näissä asioissa näkyy aina olevan paljon muutoksia ja vaihtelua, mutta ehkä silmiinpistävin seikka on tuo harras, yleinen hyväntahtoisuus, jota esiintyy kaikkialla – jokainen on halukas auttamaan kaikkia muita, eikä kukaan pidä itseään epäreilusti kohdeltuna tai liiaksi rasitettuna.

On myös hyvin hauska nähdä, niin kuin on jo mainittu, ettei mitään työalaa pidetä toista huonompana. Näyttääpä siltä, että ei ole enää mitään halpaa eikä likaista työtä. Kaivostyötä ei näytetä enää harjoitettavan, koska tavallisesti kaikki, mitä tarvitaan, voidaan valmistaa alkemiallisesti paljon vähemmällä vaivalla. Heidän tietonsa kemian sisäisestä puolesta ovat sellaiset, että itse asiassa kaikki voidaan tehdä tällä tavalla. Heillä on useita metallisekoituksia, jotka eivät olleet vanhemmalle maailmalle tunnettuja. Kaikki maanviljelystyö tehdään koneiden avulla, eikä kenenkään tarvitse enää käsin kaivaa tai kyntää maata. ei edes ihmisten omia yksityisiä

puutarhojaan, vaan he sen sijaan käyttävät kummallista, pientä konetta, joka näyttää melkein jalkojen päällä seisovalta telalta, ja se kaivaa vakoja maahan, niin syviä kuin halutaan, ja niin kauas toisistaan kuin tarvitaan, sen mukaan millä tavalla se on asetettu. Se kuljettaa itseään automaattisesti pitkin vakoja, niin että tarvitsee vain pitää huolta sen takaisin kääntämisestä vaon päässä. Ei näytä olevan minkäänlaista käsityötä sen sanan vanhassa merkityksessä, sillä itse koneetkin tehdään nyt toisten koneiden avulla, ja vaikkakin koneet yhä tarvitsevat öljyämistä, niin sekin näytetään tehtävän jollakin puhtaalla tavalla. Ei todellakaan ole mitään alhaista tai likaista työtä, jota tarvitsisi tehdä. Heillä ei ole myöskään likaviemäreitä, sillä kaikki muutetaan kemiallisesti ja tulee viimein ihan hajuttomaksi jauhoksi, melkein kuin tuhkakksi, jota käytetään puutarhan lannoitusaineena.

Palvelijoita ei ole ollenkaan tässä mallielämässä, koska heillä itse asiassa ei olisi siellä mitään tekemistä. Mutta siellä on aina yllin kyllin ihmisiä valmiina tulemaan avuksi jos niin tarvitaan. – Jokaisen naisen elämässä on aikoja, jolloin hän on kykenemätön hoitamaan taloustoimiaan, mutta sellaisessa tapauksessa tulee aina joku auttamaan – joskus hyväntahtoinen naapuri ja toisinaan naisapulainen. Hän tulee iloisena saadessaan auttaa, eikä palkasta. Kun mitä tahansa sellaista apua kaivataan, ilmoittaa sitä tarvitseva henkilö vain yleisille virkailijoille, ja heti tulee joku vapaaehtoisesti tarjoutumaan.

YKSITYINEN OMAISUUS

Sellaista, mitä voisi kutsua yksityiseksi omaisuudeksi, näyttää olevan hyvin vähän. Koko siirtokunnan maa esimerkiksi kuuluu yhteiskunnalle. Ihminen elää määrättyssä talossa, ja sen puutarhat ovat hänen, niin että hän voi muuttaa tai järjestää niitä niin kuin hän parhaaksi näkee, mutta hän ei millään tavalla estä ihmisiä sinne tulemasta, eikä hän myöskään riistä naapurinsa maata. Yhteiskunnan periaatteena ei ole omistaa jotakin vaan nauttia siitä. Kun ihminen useimmiten kuolee vapaaehtoisesti, pitää hän huolta kaikkien asioidensa järjestämisestä. Jos hänen vaimonsa elää, pitää tämä talon kuolemaansa tai uusiin naimisiin saakka. Koska kaikki, lukuun ottamatta hyvin

harvoja tapauksia, elävät pitkään, niin on tuskin mahdollista, että mikään lapsi jäisi ilman hoitoa, mutta jos niin tapahtuu, on aina monta, jotka vapaaehtoisesti ovat halukkaita ottaa lapset hoitoonsa. Molempien vanhempien kuollessa, jos lapset kaikki ovat naimisissa, siirtyy talo takaisin yhteiskunnalle ja luovutetaan ensimmäiselle nuorelle parille, joka lähistöllä sattuu menemään naimisiin. On epätavallista naimisiin mentäessä, että nuoripari ottaa uuden talon, mutta on tapauksia, jolloin vanhemmat pyytävät yhtä pojistaan tai tyttäristään jäämään heidän luokseen ja ottamaan talon hoitaakseen heidän sijastaan. Eräässä tapauksessa taloa laajennettiin, jotta lapsenlapsi, joka oli mennyt naimisiin voisi edelleenkin jäädä hyvin läheiseen kosketukseen vanhusten kanssa, mutta tämä tapahtuu vain poikkeustapauksissa.

Ei ole mitään rajoituista, joka estäisi ihmisiä kokoamasta helposti kuljetettavaa omaisuutta ja lähettämästä sitä ennen kuolemaansa niille vanhemmille, jotka he ovat valinneet seuraavaa elämäänsä varten. Niin lähetetään aina talismaani, kuten jo on mainittu, ja usein sen mukana seuraa muutamia kirjoja, ja joskus ehkä suosittu maalaus tai taide-esine. Ihminen voi, niin kuin olemme maininneet, ansaita rahaa, jos hän haluaa, ja voi ostaa esineitä tavalliseen tapaan, mutta hänen ei ole välttämätöntä tehdä niin, koska ruoka, vaatteet ja asunto annetaan hänelle vapaasti, eikä ole mitään erityistä hyötyä muiden esineiden yksityisestä omistuksesta.

PUISTOKAUPUNKI

Vaikkakin tässä yhteiskunnassa niin paljon ihmisiä on kokoontuneena yhteen keskuskaupunkiin ja muihin syrjäkeskuksiin, niin ei ole vähintäkään ahtauden tunnetta. Itse asiassa nyt ei ole olemassa mitään, mikä vähimmässäkään määrin muistuttaisi sitä, mitä aikaisempina vuosisatoina tavallisesti ymmärrettiin kaupungin keskustoilla. Suuren keskuskaupungin sydän on katedraali, ja sen lähellä on museo, yliopisto ja kirjasto yhdessä ryhmässä. Tämä muistuttaa ehkä jossakin suhteessa Washingtonin Capitolia ja kongressikirjastoa, mutta mittakaavaltaan se on vielä suurempi. Samalla tavalla kuin sielläkin,

ympäröi näitä suuri puisto, ja todellisuudessa voidaan sanoa, että koko kaupunki (jopa koko yhteiskuntakin) on yhtenä puistona – puistona, mikä on täynnä suihkulähteitä, kuvapatsaita ja kukkasia.

Yksi silmiinpistävästä piirteistä on veden huomattava runsaus kaikkialla. Joka suunnalla kohtaa katse loistavia suihkulähteitä, jotka syöksyvät ylös niin kuin Lontoon Kristallipalatsin suihkulähteet. Monesti voidaan mielihyvällä tunnistaa tarkat jäljennökset vanhoista ja tutuista ihanuuksista: esimerkiksi muuan suihkulähde on tarkka jäljennös Fontana di Trevistä Roomassa. Tiet eivät ole lainkaan katujen näköisiä, sen sanan vanhassa merkityksessä, vaan pikemmin puiston läpi kulkevia käytäviä, sillä talot sijaitsevat aina kaukana niistä. Ei ole sallittua rakentaa niitä lähemmäksi kuin tietyn välimatkan päähän toisistaan.

Siellä ei todella ole ollenkaan tomua eikä mitään kadunlakaisijoita. Tie on kokonaan yhtenä kappaleena, eikä tehty pölkkyistä, sillä nyt ei ole enää hevosia, jotka voisivat kaatua. Pinta on kauniisti kiillotettua kiveä, näöltään marmorimaista ja kuitenkin muodoltaan raemaista, vähän niin kuin graniitti. Käytävät ovat hyvin leveitä, ja niissä on molemmilla sivuilla matalat kivireunat, tai olisi ehkä selvempi sanoa, että tie on vähän alempana molemmilla puolilla olevaa ruohopintaa, ja että kivireunat kohoavat ruohon tasalle saakka. Koko käytävä on siten kuin jonkinlainen kiillotetusta marmorista laitettu matala kanava, jota joka aamu huuhdotaan vedellä. Sillä tavalla käytävät pysyvät ehdottomasti puhtaina ja roskattomina, tarvitsematta lainkaan puhdistajien armeijaa. Kivet on erivärisiä. Useimmat suuret kadut ovat miellyttävän violetin värisiä, mutta muutamat ovat päällystetty vaalean vihreällä värillä. Siten ei todellisuudessa ole mitään muuta kuin ruoho ja hyvin kiillotettu kivi, jonka päällä ihmiset saavat kävellä, ja tämä selittää sen tosiasian, että he voivat aina kävellä avoimella, vieläpä aivan mukavasti. Pitkänkään kävelyn jälkeen ovat jalat tuskin likaantuneet, mutta siitä huolimatta jokaisen talon tai tehtaan edessä on syvennys kivistä – jonkinlainen pieni allas, jonka läpi aina kulkee raitis vesivirta. Ihmiset astuvat tähän, ennen kuin käyvät sisälle taloon, ja heidän jalkansa tulevat yhtäkkiä viileiksi ja puhtaiksi. Kaikkia temppelejä ympäröi hiljaa virtaava vesirengas, niin että jokaisen ihmisen on ennen temppeliin käymistä astuttava tähän. Yksi

temppeliin johtavista askelmista on kuin jonkinlainen matala allas, niin että kukaan ei vie temppeliin tomuhiukkastakaan.

KULKUNEUVOT

Tämä puiston tapainen järjestelmä ja vapaa tila talojen välillä tekee yhteiskuntamme pääkaupungista sananmukaisesti ”suurten väli-matkojen kaupungin”. Tästä ei kuitenkaan aiheudu vähintäkään käytännöllistä epämukavuutta, koska jokaisella talolla on useita, hyvin hauskan näköisiä ja kevyesti kulkevia vaunuja. Ne eivät ole ollenkaan autojen muunnoksia vaan muistuttavat enemmän rullatuoleja, jotka on tehdyt kevyestä metalliristikosta, varmaankin alumiinista, ja pyörät ovat jotakin tavattoman joustavaa ainetta, mutta eivät nähtävästi ole ilmalla täytettyjä. Ne kulkevat aivan tasaisesti ja voivat saavuttaa hyvin suuren nopeuden, mutta ovat niin kevyitä, että suurimpiakin voi yhdellä sormella helposti työntää. Niitä kuljettaa tietysti yleinen liikevoima. Se, joka haluaa lähteä matkalle, täyttää energiahanaasta jonkinlaisen matalan, yksinkertaisen laatikon, joka sopii istuimen alle. Tämä riittää viemään hänet vapaasti yli yhteiskunnan, eikä sitä tarvitse täyttää uudelleen, ja jos hän haluaa tehdä pitemmän matkan, menee hän vain lähimpään taloon ja pyytää saada kiinnittää energiakokoojan tuokioksi heidän hanaansa. Näitä pikkuvaunuja käytetään alinomaa, ne ovat itse asiassa varsinaiset kulkuvälineet, ja kauniit maahan syvennetyt kiiltävät tiet ovat melkein yksinomaan niitä varten, kun taas jalkamiehet kävelevät pienillä käytävillä keskellä ruohoista nurmikkoa. Heillä näkyy olevan vain hyvin vähän raskasta kuljetusta – eikä mitään suunnattomia ja kömpelöitä kulkuvälineitä. Kaikki suuret määrät tavaroita tai raaka-aineita kuljetetaan useammilla pienillä vaunuilla, ja vieläpä suuret lankut ja hirretkin kuljetetaan muutamilla pienillä kärryiltä, jotka hajottavat painon. Lentokoneita huomaamme olevan yleisesti käytännössä ulkopuolissessa maailmassa, mutta ne eivät ole muodissa tässä yhteiskunnassa, sillä jäsenet tuntevat, että heidän pitäisi kyetä liikkumaan aivan vapaasti astraaliruumiissaan, ja sen tähden melkeinpä halveksivat muita kulkuvälineitä ilmassa. Heitä opetetaan koulussa käyttämään

astraalista tietoisuutta, ja heillä on säännöllinen oppikurssi astraali-ruumiin herättämisessä.

TERVEYDENHOITO JA KASTELULAITOS

Terveystenhoidon suhteen ei ole olemassa mitään huolta. Se kemiallinen muunnosmenettely, josta äsken mainitsin, poistaa kaikki hajut, ja ne kaasut, jotka siitä syntyvät, eivät ole ensinkään vaarallisia. Ne näyttävät olevan pääasiallisesti hiiltä ja typpeä ja myös jonkun veran klooria, mutta ei ollenkaan hiilidioksidia. Kaasut kulkevat veden läpi, joka sisältää jotakin liuosta, koska siinä on pistävä hapen haju. Kaikki kaasut ovat täysin vahingottomia, ja samoin on harmaa tuhka, jota esiintyy vain hyvin pienessä määrässä. Kaikenlaiset pahat hajut ovat nyt kerrassaan vastoin lakia, myös ulkopuolisessa maailmassa. Kaupungissa ei ole, mitä me kutsuisimme erityisiksi liikekortteleiksi, mutta jotkut tehtaat rakennetaan verrattain lähelle toisiaan, jotta ne voisivat vaivatta vaihtaa keskenään erilaisia tuotteita. Tehtaan ja yksityisasunnon välillä on kuitenkin niin vähän välimatkaa, että niitä on vaikea erottaa toisistaan, ja koska tehdas ei synnytä melua eikä saastuta ilmaa, niin ei se ole mitenkään epämieluisa naapuri.

Yksi suuri etu näillä ihmisillä on heidän ilmastonsa. Ei ole ensinkään mitään talvea täällä, ja sinä vuodenaikana, joka vastaa talvea, on koko maa yhä kukkien peitossa aivan kuin muinakin aikoina. Nähtävästi sielläkin kastellaan, missä ei ole viljelystä. Kastelu on muutamissa tapauksissa ulotettu pelloille ja metsiin, ja ylipäänsä koko maahan, sinnekin missä ei löydy mitään suoranaista viljelystä. He ovat kehittäneet tuliunikon (eschscholtzian), erään kasvin, joka oli niin yleinen Kaliforniassa muutamia vuosisatoja sitten, ja ovat luoneet siitä useita muunnoksia, kuten tulipunaisen sekä loistavan oranssin värisen. Näitä he ovat istuttaneet kaikkialle ja sallineet niiden villiäytyä. Alussa ovat he nähtävästi tuoneet maahansa kaikenlaisia siemeniä kaikista maailman osista. Ihmiset joskus vielä kasvattavat puutarhoissaan kasveja, jotka tarvitsevat enemmän lämpöä talvella, mutta tätä ei hankita panemalla niitä kasvihuoneeseen, vaan ne ympäröidään pienillä energiaputkilla, joissa liike-energia on lämmön muodossa.

Ei ole vielä tarpeen rakentaa minnekään yhteiskunnan lähelle rajalinjaa, ei myöskään näy olevan kaupunkeja tai kyliä liian lähellä tuon rajan toisella puolella. Koko alue oli jonkinlainen suunnaton maatila, ennen kuin he ottivat sen käyttöönsä, ja nytkin sitä ympäröi etupäässä pienemmät maatilat. Ulkopuolisen maailman lait eivät millään tavalla vaikuta yhteiskuntaan, eikä mannermaan hallitus sekaannu heidän asioihinsa, koska se saa yhteiskunnalta vuosittain nimellisen veron. Yhteiskunnan asukkaat näyttävät tuntevan hyvin ulkopuolisen maailman. Koululapset tietävät aivan täydellisesti maailman kaikkien pääkaupunkien nimet ja paikan.

KANSOJEN LIITTO

Koko tämän tutkimuksen tarkoituksena oli saada niin tarkka tieto kuin mahdollista kuudennen kantarodun alkuvaiheista, ja siitä yhteiskunnasta, minkä Manu ja pääpappi tulevat perustamaan sitä tarkoitusta varten. Luonnollisesti siitä syystä ei erityistä huomiota omistettu mihinkään muuhun maailman osaan kuin tähän. Siitä huolimatta saatiin vilahdukselta ja sivumennen muutamia pilkahduksia toisistakin osista ja saattaa olla kiinnostavaa lukea niistä. Sen tähden niistäkin kerrotaan sellaisena niin kuin ne havaittiin, ilman jäsentelyä ja täydentämistä.

Todellisuudessa koko maailma on valtiollisesti liittoutunut. Eurooppa näkyy olevan liittokunta, jolla on jonkinlaiset valtiopäivät, minne kaikki maat lähettävät edustajansa. Keskuskomitea järjestää asiat, ja eri maiden kuninkaasivat ovat vuorollaan liiton presidenttinä. Se valtiokoneiston uudistus, joka sai aikaan tämän ihmeellisen muutoksen, oli Julius Cesarin työtä. Hän oli 20. vuosisadalla jonkin aikaa ruumistuneena, valmistamassa tietä Kristukselle, joka saapui julistamaan *Viisautta*. Suurenmoisia parannuksia näyttää tehdyn kaikkiin suuntiin eikä voi muuta kuin hämmästellä sitä tavatonta varojen runsautta, jota näihin on tuhlatu. Näyttää siltä kuin Caesar onnistuttuaan muodostamaan liiton ja saatuaan kaikki maat hylkäämään sodan, olisi järjestänyt niin, että jokainen maa muutamina vuosina erottaisi puolet tai kolmannen osan siitä rahasta, minkä se oli tottunut

käyttämään sotavarustuksiin, ja käyttäisi sen joihinkin yhteiskunnallisiin parannuksiin, jotka hän määräsi. Tämän hänen suunnitelmansa johdosta aleni vähitellen koko maailman veromäärä, mutta siitä huolimatta oli varattuna kylliksi rahaa, joilla ruokittiin köyhiä, hävitettiin kaikki slummit ja pantiin alulle ihmeellisiä parannuksia uudistuksia kaikissa kaupungeissa. Hän järjesti niin, että sellaiset maat, missä paikallinen sotapalvelus oli ollut vallalla, säilyttäisivät vielä jonkin aikaa tuon tavan, mutta heidän sotilaansa tekisivät työtä valtion hyväksi, tehden puistoja ja teitä sekä repien alas syrjäkortteleita ja avaten kulkuhyteyksiä kaikkialle. Hän järjesti niin, että vanhat verotaakat aseteittain kevennettiin, mutta sen avulla, mitä niistä jäi jäljelle, onnistui hän puolestaan elvyttämään maailman. Hän on todellakin suuri mies; mitä ihmeellisin nero.

Alussa näkyy olleen jonkin verran ongelmia ja kiistelyä, mutta hän kokosi yhteen joukon erittäin kyvykkäitä henkilöitä – jonkinlaisen kabinetin parhaita organisoojia, mitä maailma on synnyttänyt ja mitä koskaan on nähty yhdessä – Napoleonin, Scipio Afrikanuksen, Akbarin ym. jälleen ruumistuneina tekemään käytännöllistä työtä. Asia pantiin toimeen suurenmoisessa muodossa. Kun kaikki kuninkaas ja pääministerit olivat kokoontuneet yhteen päättämään liiton perustamisesta, rakennutti Caesar tilaisuutta varten pyöreän salin, jossa oli paljon ovia, niin että kaikki saattoivat astua yhtaikaa sisälle, eikä yksikään valtiass voinut ottaa etusijaa toisesta.

KRISTUKSEN USKONTO

Caesar järjesti koko tämän ihmeellisen vallankumouksen, mutta se, mikä ennen kaikkea teki mahdolliseksi hänen työnsä, oli itse Kristuksen tulo ja opetustoimi. Siten on tämä aivan uusi aika joka suhteessa, ei ainoastaan ulkonaisten olosuhteiden, vaan yhtä hyvin sisäisen tunnelmankin puolesta. Tietysti kaikki tämä on tapahtunut kauan sitten siitä ajasta katsottuna, jota me nyt käsittelemme, ja Kristus alkaa jo tulla ihmisille jonkin verran tarunomaiseksi, melkein samalla tavalla kuin hän oli meille 20. vuosisadan alussa. Maailmanuskontona on nyt se, minkä hän perusti, so. itse *Uskonto*, sillä todellisuudessa ei ole

mitään muuta uskontoa, jolla olisi todellista merkitystä, vaikkakin on yhä vielä jäljellä muutamia jäänteitä, jolle suuri maailma osoittaa suvaitsevaisuutta, tosin hieman ylenkatseellisesti pitäen niitä mielikuvituksen tuotteina tai kummallisina taikauskoina. Tietystikin löytyy muutamia ihmisiä, jotka edustavat kristinuskon vanhempaa muotoa – jotka Kristuksen nimessä kieltäytyivät vastaanottamasta häntä, kun hän saapui uudessa muodossaan. Enemmistö pitää näitä ihmisiä toivottomasti jälkeenjääneinä ajastaan. Kokonaisuudessaan asiantila on kuitenkin kaikkialla maailmassa selvästi paljon toivottavampi kuin aikaisempien sivistysten vallitessa. Armeijat ja sotalaivastot ovat kaikkienensä hävinneet, tai niitä edustaa vain jonkinlainen pieni voima, jota käytetään poliisin tehtäviä täydentämään. Köyhyys on myös itse asiassa kadonnut sivistyneistä maista. Kaikki laitakorttelit suurissa kaupungeissa on revitty alas, eikä niiden sijaan ole pystytetty toisia rakennuksia vaan puistoja ja puutarhoja.

UUSI KIELI

Ennen mainittu omituinen muunnos englanninkielestä, jota kirjoitetaan pikakirjoituksen tapaan monilla lyhennyksillä, on omaksuttu yleiseksi kauppa- ja kirjakieleksi. Tavalliset sivistyneet ihmiset kaikissa maissa osaavat sitä oman kielensä lisäksi, ja todellakin on nähtävissä, että ylemmissä luokissa ja liike-elämässä se nopeasti syrjäyttää eri maiden kielet. Luonnollisesti yleisö kussakin maassa puhuu vielä omaa kieltään, mutta kaikki myöntävät, että ensimmäinen askel eteenpäin pääsemiseksi maailmassa on oppia yleiskieltä. Enimmät kirjat esimerkiksi painetaan sillä kielellä, elleivät ne erityisesti ole tarkoitettu oppimattomia varten. Täten nyt on kirjoilla paljon laajempi levinneisyys kuin koskaan ennen. Vielä on olemassa yliopistojen professoreita ja oppineita miehiä, jotka osaavat kaikkia vanhoja kieliä, mutta he ovat hyvin pienenä vähemmistönä, ja kunkin kielen kaikki keskeiset hyvät kirjat on kauan sitten käännetty yleiskielelle.

Jokaisessa maassa on hyvin suuri ryhmä keski- ja yläluokan ihmisiä, jotka eivät osaa muuta kuin yleiskieltä tai maansa kielestä vain muutamia sanoja, jotka ovat välttämättömät, jotta he voisivat

kommunikoida palvelijoiden ja työläisten kanssa. Eräs seikka, joka suuresti on auttanut tätä muutosta, on, uusi ja parannettu kirjoitus-tapa ja painatusmenettely, joka nähtävästi otettiin ensin käytäntöön englanninkielen yhteydessä ja on sen vuoksi enemmän sovellettu siihen kuin muihin. Yhteiskunnassamme kaikki kirjat painetaan vaa-leanvihreälle paperille tummansinisellä musteella. Arvellaan näet, että tämä rasittaa paljon vähemmän silmiä kuin vanha tapa: mustaa valkoisen päällä. Samaa suunnitelmaa noudatetaan hyvin laajalti muussakin maailmassa. Sivistynyt hallinto eli asutus on levinnyt yli monen maan, joka ennen oli villissä ja sekasortoisessa tilassa. Ei tuohon aikaan ole havaittavissa juuri ollenkaan aitoja ”villejä”.

VANHAT KANSAT

Ihmiset eivät näytä vielä suinkaan kohonneen kansallistunteiden ylä-puolelle. Eri maat tosin eivät enää taistele keskenään, mutta jokainen kansa ajattelee itseään ylpeydellä. Suurin etu on se, että he eivät enää pelkää toisiaan, eikä enää ole epäluuloa heidän välillään, ja siitä syystä vallitsee paljon suurempi veljeys. Mutta ihmiset kokonaisuudessaan eivät ole paljoa muuttuneet – nyt vain heidän paremmalla puolellaan enemmän on tilaisuutta ilmetä. Kansat eivät ole vielä suurestikaan sekoittuneet. Useimmat ihmiset avioituvat vielä oman lähipiiriin kuuluvan kanssa, sillä ne, jotka viljelevät maata, lähes aina pyrkivät jäämään samoille paikoille. Rikoksia ilmenee tilapäisesti, mutta niitä tapahtuu paljon vähemmän kuin muinoin, koska ihmiset *yleensä* tietävät paljon enemmän kuin ennen, ja etupäässä siksi, että he ovat paljon tyytyväisempiä.

Uusi uskonto on levinnyt laajalle ja sen vaikutus on epäilemättä hyvin voimakas. Se on kokonaan tieteellinen uskonto, niin että vaikkakin uskonto ja tiede yhä ovat erillisiä, ne eivät enää ole vastatusten niin kuin ennen. Luonnollisesti ihmiset vielä välttelevät, mutta kiistakysymykset eivät ole niitä samoja, joihin me olemme tottuneet. He keskustelevat esimerkiksi erilaisista henkien sanomista ja kiistelevät, onko turvallista kuunnella mitään muita henkiä kuin niitä, joita sen ajan oikeaoppiset takaavat luotettaviksi. Kouluja on kaikkialla, mutta

ne eivät ole enää kirkon vallan alaisia. Kirkko ei enää kasvata muita kuin sellaisia, joista on tuleva sen omia saarnaajia. Varsinaista hyväntekeväisyyttä ei tarvita, koska ei ole olemassa varsinaista köyhyyttä. Sairaaloita on vielä, ja ne näyttävät olevan hallituksen laitoksia. Tuntuu siltä kuin kaikkien elintarvikkeiden tarjontaa ohjattaisiin, niin ettei esiinny suurempaa nousua tai laskua niiden hinnoissa. Kaikenlaiset tarpeettomat ja ylelliset tavarat ovat vielä yksityiskaupan hallussa kuten taide-esineet yms. Mutta näidenkään kaupanteon suhteen ei näytä olevan mitään *kilpailua* vaan ainoastaan työnjako. Jos joku ihminen avaa kaupan koristeiden ja muiden sellaisten esineiden myymistä varten, niin on hyvin luultavaa, että toinen henkilö ei avaa liikettään sen lähellä siitä yksinkertaisesta syystä, että kahdelle ei riittäisi kylliksi liiketoimintaa, mutta mitään vapauden rajoitusta ei sen suhteen ole olemassa.

MAA JA KAIVOKSET

Yksityisen maan kaivosten ja tehtaiden omistussuhteet ovat suuresti muuttuneet. Suuri osa maata on nimellisesti kuninkaalta vuokratu jonkinlaisella vuokrasopimuksella, jonka mukaan se välttämättä joutuu takaisin hänelle tuhannen vuoden kuluttua, mutta hänellä on oikeus palauttaa se itselleen milloin hyvänsä ennenkin, jos hän niin haluaa, määrättyä korvausta vastaan. Väliaikoina se voi siirtyä isältä pojalle, tai voidaan myydä tai jaotella, mutta ei koskaan ilman viranomaisten suostumusta. Löytyy myös melkoisia rajoituksia monien maa-alueiden suhteen, koskien sitä, minkälaisia rakennuksia niille saa pystyttää. Kaikki tehdaslaitokset välttämättömien tarveesineiden valmistamista varten nähtävästi ovat valtion omaisuutta, mutta kuitenkin ei ole minkäänlaista rajoitusta, joka estäisi ketään perustamasta samanlaista tehdasta, jos häntä haluttaa. Kaivostyötä on vielä jonkun verran, mutta paljon vähemmässä määrin kuin ennen. Monen vanhan kaivoksen syvennyksiä ja käytäviä Euroopan pohjoisosissa käytetään nykyään parantoloina hyvin harvojen keuhkotautisten tai muiden senkaltaisten sairaiden hoitamista varten, koska niillä on ehdottomasti yhtäläinen lämpö määrä kesät talvet. On myös laitoksia metallien nostamiseksi äärettömistä syvyyksistä,

joita laitoksia en oikeastaan voi kutsua kaivoksiksi, sillä ne ovat paljon enemmän kaivojen tapaisia. Tämä on varmaan uudempi parannettu kaivosmuoto. Ihmiset työskentelevät hyvin vähän alhaalla kaivoksessa; koneet kaivavat, hakkaavat suunnattomia paloja ja nostavat ne ylös. Kaikki nämä näyttävät olevan valtion omaisuutta viime kädessä, mutta monessa tapauksessa yksityiset omistajat vuokraavat niitä valtiolta. Rauta sulatetaan jollakin tavalla esiin erilaisista maalajeista, ja raaka-aine saadaan erotetuksi vähemmällä vaivalla kuin ennen.

BRITANNIAN HALLITUS

Englannin hallitus on melko lailla muuttunut. Kaikki todellinen valta on kuninkaan käsissä, vaikka ministerit hoitavat erityisiä osastoja. Parlamenttia ei ole olemassa, mutta näkyy olevan jokin sitä vastaava järjestelmä, jonka toimintaa ei ole helppo täydellisesti käsittää. Se on luonteeltaan jonkinlaisen neuvottelulaitoksen kaltainen. Jokaisella kansalaisella näyttää olevan oikeus tehdä ehdotuksia, ja nämä käyvät erään viraston läpi, jonka asiana on ottaa vastaan valituksia ja pyyntöjä.

Jos nämä esitykset tuovat ilmi vääryyttä, niin se heti oikaistaan vetoamatta korkeampiin viranomaisiin. Jokaista pyyntöä tarkastetaan, jos se näyttää antavan aihetta, mutta se ei tavallisesti pääse itse kuninkaan luo, jollei ole useampia, jotka pyytävät samaa asiaa. Kuningasvalta on yhä perinnöllinen. Brittiläinen valtakunta näkyy olevan suureksi osaksi samanlainen kuin 20. vuosisadalla, mutta se on varhaisempi liitto kuin tuo suuri kansainvälinen, ja se tunnustaa pysyvästi yhden kuninkaan, kun taas maailmanliitto alituisesti vaihtaa presidenttiään. Muutamat niistä, jotka ennen olivat siirtokuntien ”kuvernöörejä”, näyttävät nyt pitävän virkaansa perinnöllisenä, ja ovat aivan kuin alammaisia hallitsijoita.

LONTOO

Lontoo on vielä olemassa ja on suurempi kuin koskaan, mutta se on hyvin paljon muuttunut, sillä nyt ei missään maailmassa käytetä tulta

ja siitä syystä ei ole olemassa mitään savua. Muutamat vanhat kadut ja korttelit voidaan vielä yleispiirteissään tuntea, mutta isoja asuinalueita on purettu ja uudistuksia on pantu toimeen laajassa mitassa. Pyhän Paavalin Katedraali on yhä jäljellä, ja sitä säilytetään suurella huolella aivan kuin vanhaa muistomerkkiä. Tower-linna on nähtävästi osittain uudestaan rakennettu. Rajattoman energian aikaansaaminen on täälläkin saanut aikaan merkittäviä muutoksia, ja suurin osa kaikesta mitä halutaan, näytetään hankittavan vääntämällä nappia. Täälläkin keittävät ruokaa enää vain harvat ihmiset yksityisasunnoissaan, vaan he menevät syömään melkein samalla tapaa kuin yhteiskunnassa tehdään, vaikkakin järjestelmä on täällä aivan erilainen.

MUUT SEUDUT

Pariisi näyttää muuttuneen paljon. Kaikki kadut näyttävät olevan suurempia ja koko kaupunki on ikään kuin paljon hajaantuneempi. On purettu kokonaisia kaupunginosia ja tehty puutarhoiksi. Kaikki on tavattoman erilaista. Hollanti näyttää olevan niin tiheästi asuttu, että sitä luulisi melkein pelkäksi kaupungiksi. Amsterdam kuitenkin voidaan vielä selvästi erottaa. On lisätty kanavien lukua ja onnistuttu vaihtamaan niissä kaikissa vettä joka päivä. Veden juoksu ei näy olevan luonnollinen, vaan heillä on jonkinlainen kummallinen putkijärjestelmä, jossa on hyvin syvä keskuskaiivo.

Yksityiskohdat eivät ole selväpiirteisiä, mutta kanavat näyttävät jollakin tavalla puhdistavan ilmaa ja imevän itseensä kaiken mm. lian, joka kulkeutuu suuria merenalaisia johtoja myöten melkoisen matkan päähän merelle, ja siellä suihkutetaan ulos hirvittävällä voimalla. Mitkään laivat eivät kulje lähellä sitä paikkaa, sillä voima on siksi suuri. Täälläkin samalla tavalla kuin ihanneyhteiskunnassa, tislataan merivettä ja siitä saadaan tuotteita, joista valmistetaan mm. ravintoaineita ja myös värejä. Omituisena piirteenä muutamilla kaduilla kasvaa trooppillisia puita taivasalla, ympäröityinä pysyvällä lämpöenergiavirralla.

Muutamia vuosisatoja sitten alettiin rakentaa kattoja katujen ylle ja pitää ne lämpiminä niin kuin kasvihuoneissa, mutta kun keksittiin tuo rajaton energia, niin päätettiin luopua katoista, joista oli hyvin

paljon haittaa. Toisista maailman osista ei havaittu mitään maininnan arvoista. Kiinassa nähtävästi on tapahtunut muutoksia. Entinen rotu elää siellä yhä eikä näy vähentyneen. Melkoisia ulkonaisia muutoksia on tapahtunut muutamissa kaupungeissa, mutta itse suuri rotu ei ole juurikaan sivistyksessä kohonnut. Maan asukkaiden suuri enemmistö puhuu yhä omaa kieltään, mutta kaikki johtavat henkilöt osaavat yleiskieltä.

Intia on toinen maa, jossa vain pieniä muutoksia on huomattavissa. Ikimuistoiset Intian kylät ovat yhä entisellään, mutta nälänhätää nähtävästi ei nyt ole enää koskaan. Maa jakautuu kahteen tai kolmeen suureen kuningaskuntaan, mutta se on yhä yhden suuremman valtakunnan osa. Korkeampien luokkien keskuudessa on silminnähtävästi paljon enemmän sekaannusta kuin ennen tavallisesti oli, ja paljon enemmän avioliittoja valkoiseen rotuun kuuluvien kanssa, niin että kastijärjestelmän on nähtävästi sivistyneiden joukossa suuressa määrin täytynyt menettää merkityksensä. Tiibet on suureksi osaksi avautunut, koska lentokoneiden avulla sinne on saavutettu vaivaton pääsy. Nämäkin kuitenkin kohtaavat silloin tällöin vaikeuksia korkeiden vuorten ja ilman ohuuden takia. Keski-Afrikka on perin pohjin muuttunut, ja Victoria Nyanzan lähistö on tullut jonkinlaiseksi Sveitsiksi, täyteen suuria hotelleja.

ADYAR

Päämajamme Adyarissa näytti yhä kukoistavan ja paljon suuremmassa määrin kuin vanhempina aikoina. Siellä on edelleen Teosofinen Seura, mutta koska sen ensimmäinen tarkoitusperä on paljolti saavutettu, se näyttää omistautuvan etupäässä toiselle ja kolmannelle. Se näkyy muodostuneen suureksi keskusyliopistoksi molemmilla näillä aloilla harrastettavien tutkimusten edistämistä varten, ja eri osissa maailmaa on sivukeskuksia, jotka ovat siihen liitetyt.

Nykyisen päämajarakennuksen tilalle on rakennettu jonkinlainen muhkea palatsi, jossa on suunnaton kupoli. Sen keskiosa on varmaan jäljennös Agran Taj Mahalista, mutta paljon suurennetussa koossa. Muutamia paikkoja tässä valtavassa rakennuksessa merkitään aivan

kuin muistomerkkeinä pylväillä ja kirjoituksilla, sellaisilla kuin: ”Tässä oli Madame Blavatskyn huone”; ”Tässä se ja se kirja kirjoitettiin”; ”Tässä oli alkuperäinen pyhättöhuone” jne. Siellä on myös muutamien meidän kuvapatsaita, ja heillä on marmorinen jäljennös perustajien kuvapatsaasta. Sitäkin marmorijäljennöstä pidetään nyt kaukaisten aikojen jäännöksenä. Seura omistaa nykyään Adyar-virran, ja myös sen toisella puolella olevan maan, ettei sinne voitaisi rakentaa mitään, mikä turmelisi sen näköalaa, ja se on täyttänyt virran pohjan eräänlaisilla kivillä, säilyttääkseen sen puhtaana. Koko maa-ala on täynnä rakennuksia, ja luultavasti on tarvittu neliöpenikulman ala meren rannikkoa lisää. Kaukana Olcott-puutarhojen takana on heillä osasto salaisen kemian tutkimista varten, ja siellä heillä on kaikki alkuperäiset levyt suurennettuina ja myös äärettömän kauniita malleja kemiallisten atomien kaikista eri lajeista. Heillä on suurenmoinen museo ja kirjasto, ja on muutamia esineitä, jotka olivat täällä jo 20. vuosisadan alussa. Muuan hieno, vanha, emalin värinen käsikirjoitus on yhä olemassa, mutta on epävarmaa, löytyykö kirjoja, joiden ikä menee niin kauas kuin 20. vuosisadalle. Tietysti heillä on jäljennöksiä mm. *Salaisesta Opista*, mutta luulen, että ne kaikki on kirjoitettu yleiskielellä.

TEOSOFINEN SEURA

Seura on saavuttanut tärkeän sijan maailmassa. Se muodostaa erityisen osan maailman tieteestä, ja sillä on sarja erikoisuuksia, joita ei mikään muu näytä opettavan. Se julkaisee suuren määrän kirjallisuutta ja pitää vireillä mielenkiintoa vanhoihin uskontoihin ja unohdettuihin asioihin. Se julkaisee suurta sarjaa, joka jossain määrin muistuttaa entistä *Sacred Books of the East*, mutta se ilmestyy hyvin laajasti. Viimeksi ilmestyneen nidoksen numero on 2159. Siellä näkyy olevan useita pandiitteja, jotka ovat muinaisuuden tuntijoita. Itse kukin henkilö näyttää omistautuvan erikoisesti yhden kirjan tutkimiseen. Hän osaa sen ulkoa ja tietää kaiken, mitä siinä sanotaan sekä on lukenut tarkoin kaikki sen kommentaarit. Kirjallisuusosasto on suunnattoman laaja ja on yleismaailmallisen järjestelmän

keskus. Vaikka he vielä käyttävät englanninkieltä, puhuvat he sitä eri tavalla, mutta he säilyttävät seuran muinaisen tunnuslauseen kirjoitettuna alkuperäisessä muodossaan. Seuran haaraosastoilla muissa maailman osissa on itse asiassa oma itsehallinto – niillä on suuria rakennusryhmiä ja yliopistoja kaikissa tärkeimmissä maissa, mutta ne kaikki ovat suunnanneet katseensa Adyariin aivan kuin liikkeen keskustaan ja alkulähteeseen ja pitävät sitä pyhiinvaelluspaikkana. Eversti Olcott, vaikkakin hän työskentelee Kalifornian yhteiskunnassa Manun luutnanttina, on vieläkin seuran nimellisenä presidenttinä ja käy päämajassa vähintäänkin joka toinen vuosi. Hän johtaa silloin tervehdyskokousta oman kuvapatsaansa edessä.

KOLME JÄLLEENSYNTYMISTAPAA

Kalifornialaisessa yhteiskunnassa voidaan nähdä suuri joukko ihmisiä, jotka selvästi tunnustetaan 20. vuosisadan aikaisiksi ystäviksi – kuinka he joutuivat sinne? Alkuperäisen käsityksemme mukaan, jonka teosofiset opit olivat meille antaneet, oli keskimääräinen ruumistusten välinen aika ensi luokan pitreille 1500 vuotta. Sen tähden ystävämme, jos he olisivat seuranneet tavallista kiertoa, eivät mitenkään olisi ehtineet oikeaan aikaan fyysiselle tasolle ollakseen hyödyksi uuden yhteiskunnan työn alkaessa. Toisaalta se otaksuma, että kaikki ystävämme olisivat sillä erikoisella tavalla ruumistuneet kuin ne, jotka ovat ottamaisillaan vihkimyksen, näyttää epätodennukaiselta, erittäinkin kun otetaan huomioon, että heillä tuskin olisi saattanut olla vähemmän kuin 10 tai 12 sellaista ruumistusta välillä olevana kautena.

Voidaan otaksua olevan vähintään kolme tapaa välillä olevan ajan viettämiseksi. Ensimmäinen on se, että muutamat työntekijöistä siirtyvät taivaselämään, mutta lyhentävät huomattavasti sitä ja tekevät sen eloisammaksi. Tällainen lyhentämismenettely huomataan olevan luonteenominaista erälle ensiluokan pitreille. Tämä on asia, joka vaatisi pidempää tutkimusta ja selittämistä, ja sivuutetaan se tässä. Mutta tällä kertaa on jo kyllin selvää, että kyseinen ihmistyyppi, ei suinkaan elämänsä aikana synnytä vähemmän epäitsekästä henkistä

voimaa kuin tavallisempi ihmistyyppi, vaan että tekemällä autuuden syvemmäksi sen onnistuu saavuttaa yhtä suuret tulokset noin puolessa toisten keskimääräisestä ajasta. Tämä saa aikaan melkoisia ja oleellisia eroavaisuuksia syruumiissa. Sen vaikutuksia ei millään tavalla saata kuvailla paremmiksi tai huonommaksi, mutta ne ovat aivan varmasti erilaiset. Se on ihmistyyppi, joka on paljon herkempi deevojen vaikutusta vastaanottamaan kuin tuo toinen, ja tämä on yksi tapa, jolla muunnoksia syntyy. Tämä lyhyempi taivaselämä ei ole samalla tavalla kuin meidän rajoitettu omaan pieneen maailmaamme, vaan se on suuressa määrin alttiina deevojen vaikutukselle. Niiden henkilöiden aivot, jotka kuuluvat tähän linjaan, ovat erilaiset, sillä he ovat säilyttäneet sellaisia tuntemuskeinoja, jotka meissä ovat sulkeutuneet. Näkymättömät olennot saattavat helpommin vaikuttaa heihin hyvää, mutta tietysti he myös ovat yhtä herkkiä vähemmän toivottaville vaikutuksille. Persoonallisuus on vähemmän hereillä, mutta samassa suhteessa on sisäinen ihminen heränneempi. Me keskitämme itse asiassa kaiken tietoisuutemme yhteen paikkaan samalla hetkellä, mutta tähän toiseen tyyppiin kuuluvat henkilöt eivät tee niin. Heidän tietoisuutensa on samaan aikaan jaettuna eri aloille, ja sen tähden he ovat tavallisesti vähemmän keskittyneet fyysisellä tasolla ja kykenevät saavuttamaan vähemmän mitään sillä tasolla. Näyttää siltä, että jotkut, joiden oikeaan aikaan oli tultava takaisin maan päälle uuden yhteiskunnan työtä varten, ovat siirretty tähän toiseen linjaan tai ainakin heidän taivaselämänsä järjestettiin tällä kerralla samoin kuin tuon ihmistyyppin.

Löytyy toisia, joille tarjottiin toisenlainen tilaisuus, sillä heiltä nähtävästi kysyttiin, tuntisivatko he jaksavansa kestää sarjan nopeita ruumistumisia kovassa työssä Teosofisen Seuran rakentamisen puolesta. Luonnollisesti sellainen tarjous tehdään ainoastaan niille, jotka ovat voineet tehdä itsensä suoranaisesti hyödyllisiksi työntekijöiksi – niille, jotka työskentelevät kyllin kovasti herättääkseen tyydyttäviä toiveita tulevaisuuden suhteen. Heille tarjotaan tämä tilaisuus jatkaa työtään ja ruumistua kerta toisensa perästä ilman väliaikaa eri osissa maailmaa viedäkseen teosofisen liikkeen siihen kohtaan, että se voi tarjota niin paljon aineksia, kuin uusi yhteiskunta tarvitsee. Yhteiskunta on näinä aikoina paljon suurempi kuin 20. vuosisadan

Teosofinen Seura; mutta tuo seura näkyy lisääntyneen geometrisessa sarjassa välillä olevina vuosisatoina – niin suuresti, että vaikka itse asiassa kaikki nuo sadat tuhannet yhteiskunnan jäsenet ovat kulke-
neet sen rivien läpi (useimmat heistä monta kertaa), niin vieläkin on olemassa suunnaton seura, joka on jäänyt jatkamaan toimintaa Adyarissa ja muissa suurissa keskuksissa yltympäri koko maailmaa.

Olemme siis nähneet jo kaksi tapaa, joilla henkilöt, jotka ovat 20. vuosisadan Teosofisessa Seurassa, saattavat ottaa osaa 28. vuosisadan uuteen yhteiskuntaan – nimittäin että he muodostamalla taivas-elämänsä keskitetyksi tai ottavat erityisiä, peräkkäisiä ruumistuksia. Huomattiin vielä kolmas tapa, joka on paljon ihmeellisempi kuin kumpikaan näistä – tapa, jota luultavasti vain hyvin harvoissa rajoite-
tuissa tapauksissa käytetään. Tapaus, joka veti huomiotamme tähän, oli erään henkilön kohtalo, joka 20. vuosisadan aikaisen ruumistuk-
sen loppupuolella oli lupautunut mestarille tähän työhön, ja yksin-
omaan omistautui valmistukseen sitä varten. Silloin ryhdyttiin mitä
tavattomimpaan valmistukseen. Näkyi, että hän tarvitsisi erikoista
kehitystä muovaillakseen luonnettaan ja tehdäkseen itsensä todella
hyödylliseksi. Ja se kehitys voitiin saavuttaa vain olosuhteissa, jotka
vallitsevat ketjumme jollakin toisella planeetalla. Sen tähden hänet
siirrettiin muutamien elämien ajaksi sille planeetalle ja tuotiin sitten
jälleen tänne takaisin – erityinen koe, joka tehtiin itse mahatsho-
hanin suostumuksella. Samanlaisen suostumuksen voisivat kenties
toisetkin mestarit saada oppilailleen, mutta tuollainen äärimmäinen
menettelytapa on harvoin välttämätön.

Useimmat yhteiskunnan jäsenet kuitenkin ovat ottaneet tietyn
määrän erityisiä ruumistuksia ja ovat sen tähden kaikkien näiden
elämien läpi säilyttäneet saman astraali- ja mentaaliruumiin. Siitä
syytä säilyttivät he saman muiston, ja se merkitsee, että he monessa
elämässä tiesivät yhteiskunnasta, ja se aate oli heillä aina edessään.
Tavallisesti tuollainen erityinen ja nopea ruumistumisarja järjes-
tetään ainoastaan niille, jotka ovat ottaneet ensimmäisen suurista
vihkimyksistä. Olemme oppineet, että tavallisesti seitsemän tuollaista
elämää johtaa heidät arhat-vihkimykseen ja että sen jälkeen kun se
on saavutettu, tarvitaan vielä seitsemän elämää, ennen kuin jäljellä
olevat viisi kahletta on jätetty ja täydellinen vapautuminen Asekhan

tavalla on saavutettu. Tämä luku neljätoista on ainoastaan keskimääräinen ja on mahdollista suuresti lyhentää tätä aikaa erittäin sitkeällä ja partaalla työllä, tai toiselta puolen pidentää sitä laimeudella ja välinpitämättömyydellä. Valmistautuminen yhteiskunnan työtä varten on kuitenkin poikkeus varsinaisesta säännöstä, ja vaikkakin kaikki sen jäsenet vakaasti pyrkivät tietä kulkeakseen, ei meidän pidä otaksua, että kaikki heistä vielä olisivat saavuttaneet tien ylempiä korkeuksia.

Ei ole unohdettava, että jokin määrä ihmisiä, joita jo täyttää yhteiskunnan aatteet, tulee joskus ulkopuolisesta maailmasta ja haluaa liittyä siihen, ja ainakin muutamat näistä hyväksytään. Heidän ei sallita naida yhteiskunnasta, koska rodulta vaaditaan niin erikoinen puhtaus, mutta he saavat tulla ja elää muiden joukossa, ja heitä kohdellaan samalla tavalla kuin kaikkia muitakin. Kun sellaiset jäsenet kuolevat, ruumistuvat he tietysti sellaisiin ruumiisiin, jotka kuuluvat yhteiskunnan perheisiin.

Manulla on suuret toiveet siitä kehitysmäärästä, jonka hän toivoi yhteiskunnan kokonaisuudessaan tekevän määrättyä aikana. Päätempelissä pitää hän tästä jonkinlaista tilastoa, joka muistuttaa jonkin verran ilmastokarttaa, ja osoittaa viivoilla, mitä hän oli odottanut ja kuinka paljon enemmän tai vähemmän on saavutettu. Koko yhteiskunnan suunnitelma näyttää olevan kahden mestarin järjestämä ja heidän valvovan huolenpitonsa valo leijaillee aina sen yläpuolella. Kaikki mitä tässä on kirjoitettu, antaa ainoastaan pienen välähdyksen tuosta valosta – osittaisen aavistuksen siitä, mitä he ryhtyvät tekemään.

KUINKA VOIMME VALMISTAA ITSEÄMME

Ei tietenkään ilman määrättyä tarkoitusta ole tapahtunut, että juuri tähän aikaan Seuramme historiassa on annettu lupa julkaista tämä ensimmäinen selväpiirteinen ja yksityiskohtainen ennustus siitä työstä, joka on tehtävä. Tuskin saattanee epäillä, että ainakin yksi mestarin tarkoituseristä salliessaan tämän, on – ei ainoastaan rohkaista ja elähdyttää uskollisia jäseniämme – vaan näyttää heille, mihin

suuntaan heidän erityisesti tulee kehittää itseään, jos he haluavat saavuttaa tuon arvaamattoman etuoikeuden saada osaa ottaa tähän loistavaan tulevaisuuteen, ja myös mitä (jos mitään) he voivat tehdä raivatakseen tietä muutoksille, joita tuleva on. Yksi asia, minkä saatamme tehdä nyt ja tässä paikassa valmistuaksemme tätä suuremista kehitystä varten, on innolla edistää ensimmäistä tarkoituksellamme, paremman ymmärtämyksen aikaansaamista eri kansojen, säätyluokkien ja uskontojen välillä.

Siinä voi jokainen meistä auttaa, kuinka rajoitetut voimamme saattanevat ollakin, sillä jokainen meistä voi opetella ymmärtämään ja käsittämään toistenkin kansojen ominaisuuksia kuin omamme. Jokainen meistä kuullessaan jonkin väärän ja ennakkoluuloisen huomautuksen, joka tehdään toisen kansan ihmisistä, voi käyttää tilaisuutta tuodakseen esille kysymyksen toisen puolen: kehottaa ottamaan huomioon heidän hyvät ominaisuutensa mieluummin kuin heidän puutteessa. Jokainen meistä voi ottaa tilaisuudesta vaarin ja käyttäytyä mitä ystävällisimmällä tavalla ketä hyvänsä ulkomaalaista kohtaan, jonka kanssa satumme tulemaan yhteyteen, tuntien tuon suuren totuuden, että kun muukalainen saapuu maahamme, niin olemme kaikki häneen nähden tilapäisesti isännän asemassa. Jos meidän kohdallemme sattuu mennä ulkomaille – eikä kenenkään jolle sellainen tilaisuus on mahdollinen, pitäisi sitä laiminlyödä – niin täytyy meidän muistaa, että me olemme niille, joita satumme kohtaamaan, maamme tilapäisiä edustajia, ja että velvollisuutenamme sitä maata kohtaan on antaa mahdollisimman ystävällinen vaikutus, että olemme valmiit ymmärtämään niitä moninaisia ihanouksia, jotka eteemme avautuvat, samalla kun sivuutamme tai käänämme parhaaksi jokaisen puolen, mikä silmiimme pistää puutteellisuutena.

Vielä toinen tapa, jolla voimme valmistaa itseämme, on koettaa ilmentää kauneutta sen kaikissa eri muodoissa, jopa tavallisimmissa esineissäkin ympärillämme. Yksi tulevaisuuden yhteiskunnan huomattavimpia piirteitä on sen pyrkimys kauneuteen, niin että jokapäiväisin talousesinekin on yksinkertaisella tavallaan taide-esine. Meidän tulisi pitää huolta, että ainakin omassa vaikutuspiirissämme kaikki olisi siihen suuntaan nyt jo tällä hetkellä, ja tämä ei mitenkään tarkoita, että me ympäröisimme itsemme ylellisillä kalleuksilla, vaan

pikemminkin että jokapäiväisen elämämme yksinkertaisten välttämättömyystarpeiden valinnassa ottaisimme aina huomioon sopu-
soinnun, kauneuden ja sopivuuden. Meidän kaikkien täytyy tuossa merkityksessä ja tuohon määrään tulla taiteellisiksi, meidän täytyy kehittää sisällämme sitä käsitys- ja arvostelukykä, joka on taiteellisen luonteen ihanin piirre.

Kuitenkin toisaalta pyrkiessämme kehittämään sen hyvää puolta täytyy meidän huolellisesti välttää niitä vähemmän toivottavia ominaisuuksia, joita se joskus tuo mukanaan. Taiteellinen ihminen voi kokonaan kohota yläpuolelle tavallisen jokapäiväisen elämänsä antautumalla taiteelleen. Sisäisen hartautensa voimalla ei hän ainoastaan ihmeellisesti kohota itseään, vaan hän myös nostaa muita, jotka kykenevät vastaamaan sellaiseen kannustimeen. Mutta ellei hän ole poikkeuksellisen tasapainoinen, seuraa tätä ihmeellistä mielenlyennystä melkein välttämättä sen vastavaikutus, yhtä suuri alennus. Eikä tämä tila ainoastaan kestä tavallisesti paljoa kauempaa kuin ensimmäinen, vaan ne värähtelyt, joita siitä lähtee, vaikuttavat melkein jokaiseen verrattain laajan piirin sisällä, sitä vastoin vain hyvin harvat ovat todennäköisesti kyenneet ottamaan vastaan taiteen kohottavaa vaikutusta. Voipa kysyä, eivätkö monet taiteellisella luonteella varustetut ihmiset kokonaisuudessaan tuota paljon enemmän vahinkoa kuin hyvää. Tulevaisuuden taiteilija tulee kuitenkin varmasti oppimaan tasapainon välttämättömyyden ja arvon ja synnyttää siten hyvää ilman vahinkoa ja juuri tähän meidän tulee pyrkiä.

On selvää, että Manun ja ylipapin työhön tarvitaan auttajia ja että siinä työssä on sijaa kaikille mahdollisille eri kyvyille ja luonteille. Ei kenenkään tarvitse valittaa olevansa hyödytön siksi, että hän luulee itseltään puuttuvan älyllisyyttä tai haltioituvaa tunnetta. Siellä on varmasti tilaa kaikille, ja ne ominaisuudet, jotka nyt puuttuvat, kehittyvät nopeasti yhteiskunnan tarjoamissa suotuisissa olosuhteissa. Hyvää tahtoa ja oppivaisuutta tarvitaan sekä täydellistä luottamusta Manun viisauteen ja kykyyn, mutta ennen kaikkea päätös unohtaa itsensä kerrassaan ja elää ainoastaan sitä työtä varten, jota ihmiskunnan hyväksi on tehtävä. Ilman tätä viimeistä kaikki muut ominaisuudet ”vain kostuttavat erämaata”. Niillä, jotka tarjoutuvat auttamaan, täytyy olla sotajoukon henki – täydellinen itseuhrautuminen, johtajalle

antautuminen ja luottamus häneen. Heidän täytyy ennen muuta olla uskollisia, tottelevaisia, uutteria ja epäitsekkeitä. Heillä saattaa siitä huolimatta olla monta muuta tärkeää ominaisuutta, ja mitä enemmän heillä niitä on, sitä parempi, mutta ainakin nämä täytyy heillä olla. Siellä on alaa syvimmälle älylle, suurimmalle nerolle ja monipuolisimmalle kyvyille, mutta nämä ovat hyödyttömiä, ellei ole kykyä heti totella ja ehdottomasti luottaa mestareihin. Itserakkaus on hyödyllisyyden yli pääsemätön muuri. Ihmisellä, joka ei koskaan voi totella määräystä, sen tähden että hän aina arvelee tietävänsä paremmin kuin auktoriteetit, ihmisellä, joka ei voi alistaa persoonallisuuttansa kokonaan siihen työhön, joka on annettu hänen tehtäväkseen, ja yhdessä sopusointuisesti työskennellä toveriensa kanssa – sellaisella ihmisellä ei ole mitään sijaa Manun joukossa, kuinka ylevät hänen muut ominaisuutensa mahtanevat ollakaan. Kaikki tämä on edes-sämme tehtävänä, ja sen täytyy tulla tehdyksi, otammeko me siihen osaa vai emme. Mutta koska tilaisuus on meille tarjottu, niin olemme todellakin anteeksiantamattoman mielettömiä, jos lyömme sen laimin. Ja jo nyt alkaa valmistava työ. ”Elo” on todellakin paljon, mutta työväkeä on vielä vähän. Elon Herra kutsuu vapaaehtoisia auttajia luokseen. Kuka on joukossamme *se*, joka on valmis vastaamaan?